Bun venit în lumea unui vrăjitor proscris!

La patru luni după ce și-a lăsat oamenii în urmă, Kellen a descoperit că își joacă rolul de proscris chiar mai prost decât pe cel de vrăjitor. Nu îl ajută în acest sens nici faptul că singurii lui aliați sunt un jucător de cărți infatuat și o veveriță hoață. O întâlnește mai apoi pe Seneira, o fată legată la ochi, care nu este totuși oarbă, și ale cărei secrete îi aduc deopotrivă într-o conspirație de magie, șantaj și crimă. Kellen trebuie să îl găsească pe vrăjitorul responsabil de toate acestea, înainte ca întreaga frontieră să cadă victimă unei boli mistice, cunoscută sub numele de Umbra.

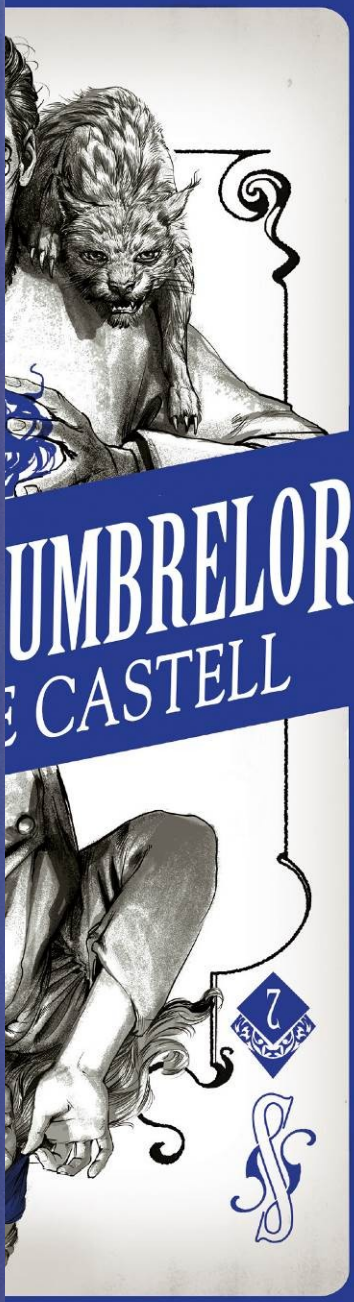

biblioteca rao

Sebastien de Castell

Înfruntarea umbrelor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Castell, Sebastien De
Înfruntarea umbrelor / Sebastien de Castell;

trad. de Cristina-Mihaela Tripon prin Lingua Connection. — Bucureşti: RAO Distribuţie, 2018
ISBN 978–606–006–163–2
I. Tripon, Cristina Mihaela (trad.)
821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9–11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

SEBASTIAN DE CASTELL
Shadowblack
Copyright © Sebastien de Castell, 2017
Ilustraţii © Sam Hadley, 2017

Publicată iniţial în limba engleză de
Hot Key Books, un imprint
Bonnier Zaffre, Londra
Publicată în România prin înţelegere cu
P. & R. Permissions & Rights Ltd.
&
Bonnier Publishing Fiction
Toate drepturile rezervate

Traducerea din limba engleză:
Cristina-Mihaela Tripon, prin Lingua Connection

© RAO Distribuţie, 2018
pentru versiunea în limba română

2019

ISBN 978–606–006–163–2

Cuprins

1.....15
Amuleta.....15
2.....18
Dreptatea pumnilor.....18
3.....26
Preţul roşu.....26
4.....32
Arta de a câştiga o luptă.....32
5.....40
Poveşti în jurul focului de tabără.....40
6.....44
Mătase şi fier.....44
7.....58
Călătoarea.....58
8.....65
Calea cu spini şi trandafiri.....65
9.....73
Cele două pachete de cărţi de joc.....73
10.....84
Diplomaţie.....84
11.....91

Chipul din nisip.....91
12.....94
Mesagerul.....94
13.....99
Vocile.....99
14.....107
Teleidos.....107
15.....114
Întoarcerea acasă.....114
16.....119
Casa părăsită.....119
17.....124
Marele turn.....124
18.....129
Febra.....129
19.....135
Somnul.....135
20.....141
Musafirul.....141
21.....147
Leacul.....147

22.....152
Înţelegerea.....152
23.....158
Baia.....158
24.....165
Cele şapte talente.....165
25.....169
Academia.....169
26.....178
Geniile.....178
27.....185
Cei care trag cu urechea.....185
28.....191
Silueta cu glugă.....191
29.....197
Magii din casă.....197
30.....210
Logodnicii.....210
31.....214
Avertismentul.....214
32.....219

Şoapte.....219
33.....228
Căi contradictorii.....228
34.....234
Lecţia de dans.....234
35.....247
Amorţeala.....247
36.....252
Casa protejată.....252
37.....258
Magul neaşteptat.....258
38.....263
Întrebarea.....263
39.....272
Martorul.....272
40.....280
Sărutul.....280
41.....283
Stăpânul vrăjitor.....283
42.....287
Crocodilul.....287

43.....295
Viermii.....295
44.....304
Calea laşilor.....304
45.....312
Rachiu.....312
46.....317
Magia şoaptelor.....317
47.....324
Firele.....324
48.....328
Jaful.....328
49.....332
Lupta.....332
50.....338
Sfârşitul viermilor.....338
51.....344
Procedura.....344
52.....353
Oferta.....353
53.....360

Calea.....360

Mulţumiri.....369

Pentru doctorul Sukanya Leecharoen de la Spitalul
„Royal Angkor Internaţional” din Cambodgia,

care,
prin înţelepciunea şi bunătatea lui, a transformat
ceea ce începuse a fi o boală fără leac
într-o experienţă ciudat de amuzantă.

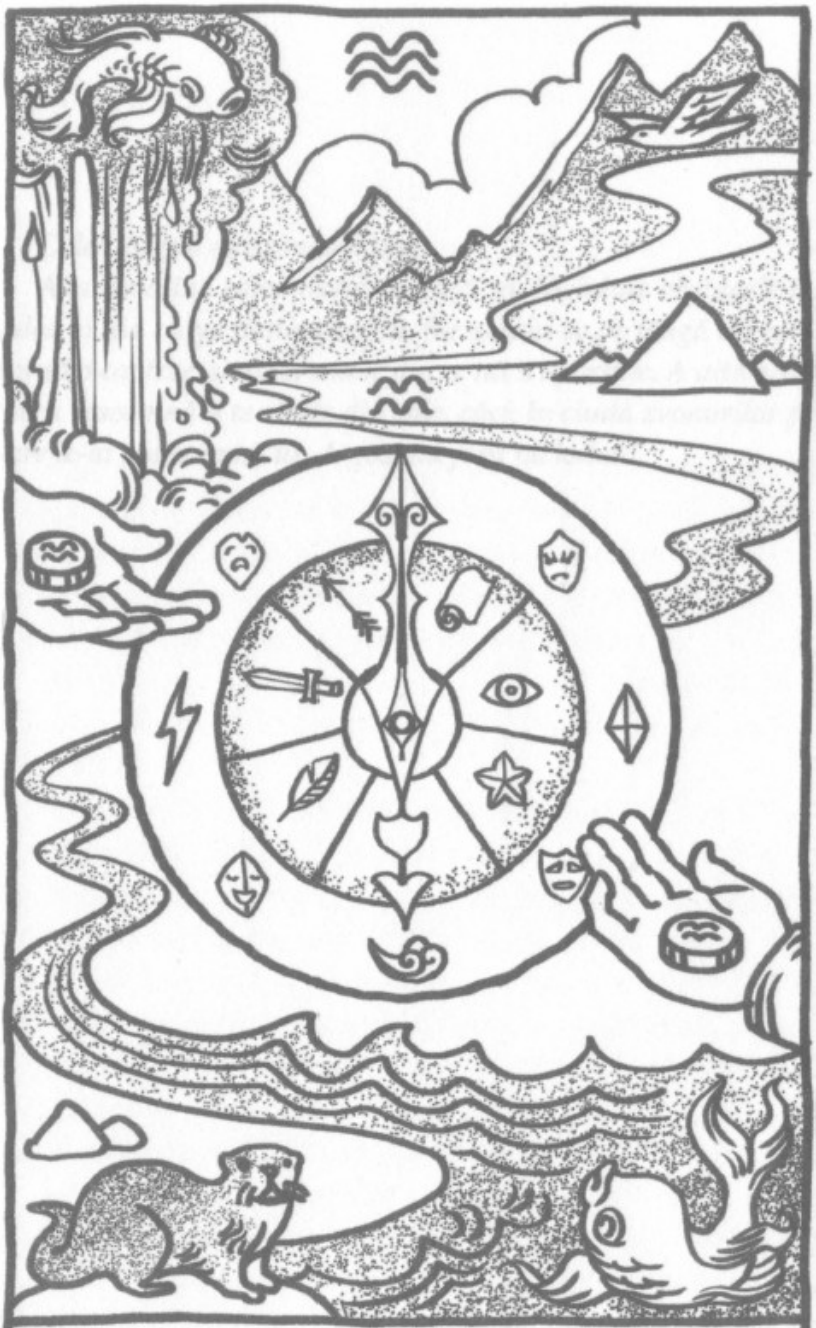

CALEA APEI

Calea Argosi este precum apa.

Apa nu aţine calea nimănui, nici nu îngăduie obstacole în calea ei. Ea curge nestingherită, furişându-se pe lângă cei care vor să o capteze, şi nu ia nimic din ce nu îi aparţine. A uita acest lucru înseamnă a te abate din cale, căci, în ciuda zvonurilor pe care le-ai putea auzi, un Argosi nu fură niciodată.

1
Amuleta

— Asta *nu* se numeşte spargere, am insistat eu, puţin cam tare, având în vedere faptul că singura care mă putea auzi era o pisică-veveriţă, înaltă de o jumătate de metru care, în acel moment, se chinuia să descuie lacătul care stătea între noi şi ceea ce se afla dincolo de vitrina casei de amanet.

Reichis, care îşi ţinea o ureche blănoasă lipită de lacăt şi rotea cu labele-i îndemânatice cele trei discuri mici de alamă, a mârâit furios drept răspuns:

— Mă laşi? Nu este atât de uşor precum pare.

Posteriorul dolofan îi tremura nervos.

Dacă nu aţi mai văzut niciodată o pisică-veveriţă, imaginaţi-vă o pisică cu un rânjet răutăcios, cu o coadă mare şi stufoasă şi cu bucăţi de piele, acoperite de blană, între labele din faţă şi cele din spate, cu ajutorul cărora poate pluti în aer într-un mod care pare caraghios şi înspăimântător deopotrivă. Ah, mai adăugaţi şi caracterul de hoţ,

de şantajist şi de criminal, asta dacă mai credeţi în poveştile lui Reichis.

— Mai am puţin, a insistat el.

Spunea asta de un ceas.

Fascicule subţiri de lumină începeau să se strecoare printre şipcile oblonului care acoperea vitrina casei de amanet şi pe sub uşă. În curând, oamenii aveau să înceapă să apară pe strada principală, să-şi deschidă prăvăliile sau să stea pe trotuarul din faţa cârciumii pentru acea primă băutură a dimineţii atât de importantă. Aşa era obiceiul în ţinuturile de hotar: oamenii se îmbătau criţă înainte să ia micul dejun. Acesta era unul dintre motivele pentru care oamenii de prin partea locului apelau la violenţă ca mod de rezolvare a oricărei dispute. De asemenea, era şi motivul pentru care eram atât de încordat.

— Ar fi trebuit să spargem sticla şi să-i lăsăm nişte bani pentru pagubă, am zis eu.

— *Să spargem* sticla? a mârâit Reichis, ca să sublinieze ce gândea despre această idee. E o chestie de amatori. El şi-a întors din nou atenţia către lacăt. Uşurel… uşurel…

S-a auzit un clic, apoi, o secundă mai târziu, Reichis ţinea mândru lacătul de alamă în labe.

— Vezi? Aşa se face o spargere ca la carte! a afirmat el.

— *Nu* este o spargere, am spus eu pentru a douăzecea oară în noaptea aceea, de când ne furişaserăm în casa de amanet. *I-am plătit* pentru amuletă, ai uitat? El ne-a jefuit *pe noi.*

Reichis a pufnit iritat.

— Şi tu ce-ai făcut în privinţa asta, Kellen? Ai stat ca un tont şi l-ai lăsat să ne golească buzunarele de banii câştigaţi din greu. Asta ai făcut!

Din câte ştiam eu, Reichis nu *muncise* niciodată ca să câştige un ban.

— Ar fi trebuit să-i sfâşii grumazul cu dinţii, aşa cum ţi-am spus, a continuat el.

Rezolvarea celor mai multe probleme spinoase – cel puţin în cazul pisicilor-veveriţă – este să te duci la sursa problemei, s-o muşti tare de gât şi să rămâi, preferabil, cu o bucată de carne sângerândă între dinţi.

L-am lăsat să aibă ultimul cuvânt, apoi am trecut pe lângă el, am deschis uşile de sticlă şi am scos clopoţelul de argint prins de discul subţire de metal. Hieroglifele incrustate pe margini au strălucit în lumina slabă: era o amuletă de tăcere. O amuletă de tăcere Jan'Tep *adevărată.* Cu ajutorul ei, aş putea face vrăji fără niciun ecou după care vânătorii de recompense să ne poată lua urma. Pentru prima oară de când fugiserăm de pe teritoriile Jan'Tep, simţeam că puteam răsufla uşurat din nou.

— Hei, Kellen? a întrebat Reichis, sărind pe tejghea ca să se uite la discul de argint pe care îl ţineam în mână. Însemnele alea de pe amuletă sunt magice, nu?

— Oarecum. Mai degrabă leagă o vrajă de amuletă. M-am întors să mă uit la el. Pe tine de când te interesează magia?

El a ridicat lacătul.

— De când chestia asta a început să strălucească.

Trei hieroglife desenate cu iscusinţă străluceau roşu aprins de-a lungul obiectului de alamă, care avea formă cilindrică. Apoi uşa s-a deschis larg şi lumina soarelui, inundând casa de amanet sub forma unei siluete, a dat buzna înăuntru şi m-a trântit la podea, punând brusc capăt unui jaf care, gândind în retrospectivă, ar fi putut fi mai bine plănuit.

După patru luni petrecute în ţinuturile de hotar, am ajuns la o concluzie cât se putea de clară: eram un proscris groaznic. Habar nu aveam să vânez, mă rătăceam oriunde mergeam şi se părea că toţi cei pe care îi întâlneam găseau un motiv întemeiat să mă jecmănească sau să mă ucidă.

Uneori, chiar ambele.

2
Dreptatea pumnilor

Când primeşti un pumn în nas te doare mai tare decât ai crede.

Atunci când cineva te loveşte cu articulaţiile degetelor în falcă, ai impresia că patru berbecuţi încearcă să-ţi sfredelească gura. Propriii tăi dinţi se întorc împotriva ta, muşcându-ţi limba şi făcând să ţi se umple gâtlejul cu un gust metalic de sânge. Oh, şi trosnitura pe care o auzi… Seamănă mult cu sunetul pe care ţi-l imaginezi atunci când se rup oasele. Acesta trebuie să fie motivul pentru care

capul face un sfert de rotaţie în sensul acelor de ceasornic, încercând să ţină pasul cu bărbia, înainte să părăsească locul crimei.

Cea mai rea parte? Odată ce îţi recapeţi echilibrul şi reuşeşti să deschizi ochii, îţi aduci aminte că adversarul tău de temut, care ţi-a tras o bătaie soră cu moartea, este un puşti slab şi pistruiat, care nu poate avea mai mult de treisprezece ani.

— N-ar fi trebuit să-mi furi amuleta, a zis Pistruiatul.

El a înaintat târşâindu-şi picioarele, făcându-mă să mă târăsc în spate din instinct. Se pare că trupul meu hotărâse că prefera ruşinea de a sta gheboşat decât riscul de a fi lovit din nou. În jurul nostru au izbucnit râsete din mulţimea de localnici care ieşiseră din prăvălii şi din cârciumi ca să asiste la încăierare şi să parieze pe câştigător.

Nimeni nu paria pe mine; om fi noi cei mai pricepuţi magi de pe continent, dar, după cum se vede treaba, suntem jalnici când suntem nevoiţi să ne batem cu pumnii.

— Ţi-am plătit pentru amuletă! am insistat eu şi-apoi am pus-o la loc în cutie. N-ai niciun motiv să…

Pistruiatul şi-a ridicat degetul mare de la mână, arătând spre Reichis, care stătea cocoţat pe sigla casei de amanet, care se legăna, şi inspecta vesel clopoţelul de argint de pe amuletă. De fiecare dată când Pistruiatul mă lovea, Reichis suna din clopoţel. Era un lucru pe care pisicile-veveriţă îl considerau extrem de amuzant.

— Crezi că mi-am petrecut toată noaptea chinuindu-mă să descui lacătul pentru ca tu să returnezi amuleta?

— Eşti o hoaţă afurisită! i-am spus eu pisicii-veveriţă.

Pistruiatul s-a înroşit şi mai tare la faţă; trebuie să fi crezut că vorbeam cu el. Uit mereu că oamenii nu pot auzi ce spune Reichis – ei nu aud decât nişte mârâieli.

Pistruiatul a scos un ţipăt şi s-a năpustit asupra mea. În clipa următoare, m-am trezit la pământ, fără aer în plămâni, şi cu adversarul deasupra mea.

— Ar fi bine să te ridici în picioare, puştiule, mi-a sugerat Ferius Parfax, cu accentul ei tărăgănat.

Stătea rezemată de stâlpul de care noi ne priponiserăm caii, cu pălăria lăsată pe ochi, de parcă ar fi tras un pui de somn.

— Nu te poţi feri dacă stai întins pe spate.

— Mi-ai putea da totuşi o mână de ajutor, am zis eu.

Mă rog, asta aş fi spus dacă aş fi putut respira.

Ferius era povăţuitoarea mea în ceea ce privea tradiţiile Argosi – cartoforii misterioşi şi limbuţi care cutreieră lumea ca să facă… ei bine, nimeni nu mi-a spus ce anume făceau. Însă Ferius ar fi *trebuit* să mă ajute să învăţ cum să supravieţuiesc ca proscris şi cum să mă feresc de magii care mă vânau pentru recompensă. Ea făcea acest lucru rostind astfel de enunţuri geniale, cum ar fi: „Nu te poţi feri dacă stai întins pe spate”. Iar asta mă scotea din sărite aproape la fel de tare ca faptul că

îmi spunea mereu „puştiule”.

— Ţi-am spus să uiţi de amuletă, puştiule! a zis ea.

Poate aş fi luat în seamă avertismentul ei dacă nu ar fi început să îndruge poveşti Argosi despre „Calea apei” care m-au enervat atât de tare, încât am sfârşit prin a urma sfatul unei pisici-veveriţe, al cărei răspuns la toate – atunci când nu trebuia să sfâşie grumazul cuiva cu dinţii – era hoţia. Prin urmare, era, de fapt, vina amândurora pentru că ajunseserăm pe jos, cu Pistruiatul peste mine, încercând să mă lase fără simţire.

Un lucru pe care l-am învăţat despre luptele în care nu era implicată magia era acela că trebuia să-ţi protejezi faţa, ceea ce încercam şi eu să fac. Din nefericire, adversarul meu mi-a înlăturat mâinile şi a început să mă pocnească din nou. „Oh, strămoşi, de unde are puştiul ăsta atâta forţă să mă lovească atât de tare?”

Pistruiatul şi-a mişcat şoldurile, trăgându-se mai în faţă în timp ce m-a apucat de încheietura mâinii şi şi-a încolăcit degetele în jurul arătătorului meu.

— Toată lumea ştie ce păţeşte un hoţ, a zis el, îndoindu-mi încet degetul pe spate.

M-a cuprins panica înainte să simt durerea. Pentru a face o vrajă Jan’Tep trebuie să faci forme somatice cu mâinile. Nu poţi face asta cu degetele rupte.

Mi-am ridicat bazinul cât am putut de tare şi, de disperare, am găsit suficientă forţă ca să-l arunc pe Pistruiat de pe mine, cu faţa în ţărână. M-am

rostogolit repede şi m-am ridicat în picioare. Pistruiatul mă aştepta deja.

— O să te umplu de sânge! a zis el.

„O să te umplu de sânge!” Aceste cuvinte reprezentau perfect văgăuna fierbinte şi aridă pe care ei o numeau Şapte Nisipuri: un deşert peticit, care semăna cu o pătură ponosită şi care se întindea cât vedeai cu ochii, presărat cu orăşele ascunse prin păduri, unde locuiau oameni duri, neciopliţi şi care uitau de orice bunăcuviinţă fără niciun motiv întemeiat.

Pistruiatul, care crezuse că nu l-am auzit prima oară, a rostit şi mai răspicat:

— O să te umplu de sânge!

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp – era un reflex pe care îl dezvoltasem după ce îmi petrecusem toată viaţa mai degrabă învăţând magia decât luându-mă la bătaie: nu poţi face o vrajă dacă îţi ţii pumnii strânşi ca un barbar. Mi-am întins degetele şi mi le-am vârât în săculeţele cu pudră prinse de centură. Un pic de pudră era suficient: un strop de roşu şi o firimitură de negru. Nu trebuia decât să le arunc în aer, să fac formele somatice cu mâinile, să rostesc incantaţia dintr-un cuvânt şi Pistruiatul avea să simtă pe pielea lui ce-mi făcea şi el mie.

Majoritatea magilor Jan’Tep ştiu vrăji mai complicate şi mai puternice decât mine, însă eu compensez lipsa acestei abilităţi, folosindu-mi mâinile cu dibăcie. Sunt, ceea ce neamul meu numeşte în batjocură, „un vrăjitor” – un mag care combină puţina magie pe care o stăpâneşte cu

trucurile învăţate, pentru a putea supravieţui. În cazul meu, asta înseamnă puţină magie de suflare amestecată cu un vârf de pudră care explodează. Luate individual, acestea nu însemnau mare lucru, însă puse laolaltă şi cu sincronizarea perfectă, puteai obţine o explozie care ar fi făcut ferfeniţă o uşă de stejar ca pe o coală de hârtie udă. Aşa că Pistruiatul urma să aibă parte de surpriza vieţii lui.

— Fără magie, puştiule! Ai uitat? a spus Ferius.

„Ah, da.”

Motivul pentru care mi-am dorit amuleta aceea de tăcere, încă de la bun început, era că, de fiecare dată când făceam o vrajă, aceasta emitea un soi de ecou mistic care le îngăduia urmăritorilor de vrăji – magi care îi vânau pe alţi magi – să ne ia urma. Având în vedere faptul că evitarea lor era scopul meu în viaţă în acel moment, Ferius insistase să renunţ să mă mai bazez pe magie ca să scap de necazuri. Problema era că Pistruiatul îşi strânsese din nou pumnul şi se pregătea să mă trimită la strămoşii mei.

— Ai câştigat! am zis eu, ridicându-mi mâinile şi retrăgându-mă. Îţi voi da înapoi amuleta şi poţi păstra şi banii.

Probabil că acesta nu era cel mai glorios moment al meu.

— O să iau amuleta şi banii! a zis Pistruiatul. Apoi a arătat spre Reichis, care stătea cocoţat pe siglă. O să-ţi jupoi şi animalul de viu! O să fac o pălărie din blana lui sau, poate, o să-i dau foc şi-o să mă uit la el cum fuge până cade lat!

Am simţit cum mi se strânge stomacul la auzul

acestor cuvinte. Nu cu mult timp în urmă văzusem un mag folosind vraja de ambră ca să dea foc tribului lui Reichis. Acea imagine îmi rămăsese întipărită în minte, la fel ca expresia de satisfacţie de pe faţa ucigaşului. Semăna mult cu cea de pe faţa Pistruiatului.

Ferius obişnuia să spună că teama şi furia sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Pistruiatul tocmai dăduse cu banul.

Am început să simt o durere ascuţită în ochiul stâng, ca o durere de cap, însă mult mai puternică. Am clipit ca să o alung, însă durerea devenea din ce în ce mai puternică. Soarele dimineţii a început să se estompeze, însă umbrele au rămas, umflându-se pe măsură ce lumea din jurul meu devenea tot mai întunecată, aşa cum se întâmplă atunci când visele se transformă în coşmaruri. Doar că eu eram treaz.

— Revino-ţi, puştiule! m-a avertizat Ferius.

Ea mă mai văzuse în starea aceasta, însă avertismentul ei a venit prea târziu, deoarece vocea ei părea foarte îndepărtată, de parcă ar fi fost amintirea unei persoane pe care o cunoscusem cândva.

Pe de altă parte, râsul Pistruiatului devenea din ce în ce mai zgomotos, iar zâmbetul lui din ce în ce mai larg, deformându-i înfăţişarea. De fiecare dată când intru în starea aceasta, nu văd decât partea urâtă a oamenilor. Partea rea. Era ca şi când îl vedeam pe Pistruiat transformându-se în versiunea cea mai rea a lui: cea căreia îi plăcea să rănească, cea care chicotea în timp ce îi dădea foc lui

Reichis.

Furia care m-a cuprins a fost atât de puternică, încât nici n-am mai simţit durerea din ochi şi nici nu am mai observat că îmi vârâsem mâinile atât de adânc în săculeţele din lateral, încât particulele roşii şi negre de pudră au început să plutească în aer, în faţa mea. Înainte ca acestea să se ciocnească, am făcut cu mâinile forma somatică a vrăjii: ultimele două degete de la fiecare mână lipite de palmă, semnul înfrânării; arătătorul şi degetul mijlociu întinse în faţă, semnul zborului; şi degetele mari îndreptate în sus, semn pentru: „Strămoşi, vă rog nu lăsaţi să-mi explodeze mâinile!”

— *Carath,* am spus eu, rostind clar fiecare silabă.

Un fascicul luminos de furie a ţâşnit – nu destul de puternic ca să ucidă, dar mai mult decât suficient ca să rănească. Flăcările roşii şi negre s-au încolăcit în aer ca doi şerpi furioşi şi au zburat peste umărul Pistruiatului, pârlind peretele exterior al casei de amanet. Ar fi fost un spectacol impresionant de putere dacă aceasta ar fi fost ţinta mea. Se pare că, după ce primeşti o lovitură în cap, nu poţi ochi prea bine.

Durerea de ochi mi-a dispărut brusc, iar viziunile întunecate care mă asaltaseră s-au risipit, lăsând în urma lor doar strada prăfuită şi feţele consternate ale privitorilor. Atacurile vin şi pleacă repede şi mă lasă fără vlagă – nu este tocmai starea cea mai bună în care să te poţi apăra.

Indiferent de şocul şi indignarea pe care le-a

simţit Pistruiatul, el şi-a revenit repede. Înainte să apuc să-mi ridic mâinile ca să îmi pot proteja faţa, el m-a pocnit zdravăn deasupra obrazului stâng. Când şi-a retras pumnul, acesta era mânjit de sânge. Expresia lui batjocoritoare şi satisfăcută s-a transformat în nedumerire atunci când a observat dâre de *mesdet,* bej-deschis, pe articulaţiile degetelor lui. S-a uitat din nou la mine şi cred că atunci a observat semnele negre care îmi încercuiau ochiul stâng asemenea unor lujeri căţărători, formate din întuneric pur.

— Întunecatul, a zis el în şoaptă.

Cuvântul a început să se răspândească prin mulţime ca focul prin frunzele uscate.

— Ciuma demonului! a strigat unul dintre privitori.

Mulţi dintre ei s-au retras îngroziţi, însă Pistruiatul părea neînfricat. Nici măcar nu a părut speriat atunci când a zis:

— E normal ca un hoţ să fie blestemat de diavol.

Dacă m-ar fi lăsat să le explic, le-aş fi spus oamenilor că a fi întunecat nu era o ciumă, nici măcar un blestem, ci mai degrabă o boală mistică de care sufereau câţiva din neamul meu şi care nu era contagioasă, din câte ştiam eu. Nu le-aş fi spus că aceasta te făcea să înnebuneşti treptat din cauza viziunilor smintite până când magia ta devenea un pericol pentru toţi cei din jurul tău şi că toţi magii Jan’Tep care mi-ar fi ieşit în cale ar fi încercat să mă omoare.

Nimic din toate acestea nu mai avea

importanţă, pentru că Pistruiatul mă apucase deja de gât cu ambele mâini. Eu îi smuceam încheieturile, încercând cu disperare să mă eliberez, însă strânsoarea lui era prea puternică. Mă zbăteam, încercând să trag aer în piept. Lumea a început să se micşoreze în jurul meu. Atunci mi-a trecut prin minte că exista, probabil, o cale ingenioasă de a scăpa dintr-o astfel de situaţie.

Ar trebui să o învăţ totuşi la un moment dat.

3
Preţul roşu

Nu cred că am rămas inconştient mai mult de o secundă, deoarece, chiar înainte să dau cu capul de pământ, am deschis ochii şi l-am văzut pe Pistruiat zburând cu spatele de lângă mine. La început, am crezut că poate reuşisem eu să fac o vrajă nouă şi mai puternică, însă apoi am văzut-o pe Ferius cum îl apucă de gulerul cămăşii pe Pistruiat şi mi-am dat seama că ea îl ridicase de pe mine.

Păcat! Aş fi putut folosi mai multă magie.

Am început să tuşesc, scuipând praf şi, înainte să-mi dau seama, adversarul meu zăcea întins pe spate la câţiva metri de mine, iar Ferius stătea între mine şi o namilă cu umeri laţi, care trebuie să fi fost vreo rudă apropiată a Pistruiatului, căci avea aceeaşi boală a pielii şi aceeaşi atitudine ca acesta.

— Mai bine te-ai da la o parte, femeie! a zis el, privind-o cu ochii mijiţi. Diavolul i-a luat sufletul

băiatului, iar eu am să-l trimit în Locul întunecat.

„Locul întunecat.” Prin ţinuturile de hotar circulă multe astfel de expresii spirituale.

— Prieteni, a zis Ferius, haideţi să nu ne agităm din cauza unui simplu semn din naştere! Ea a rostit următoarele cuvinte cu un amestec perfect de dojană şi amuzament. Cum e posibil ca nişte oameni luminaţi la minte şi educaţi să creadă în vechi superstiţii?

A-i numi „luminaţi la minte şi educaţi” pe acei oameni era o exagerare, însă câţiva dintre ei păreau încântaţi. O femeie din mulţime a făcut un pas timid în faţă şi şi-a coborât privirea la mine.

— Dacă nu e decât un semn din naştere, atunci de ce îl ascunde?

Ferius s-a apropiat de mine şi şi-a întins mâna ca să mai şteargă din pastă, lăsând la vedere şi mai mult din lujerii căţărători.

— Pentru că-i hâd, de-aia. Băiatului îi pasă cum arată!

Ea a izbucnit în râs.

Mulţimea a găsit veselia ei contagioasă. Nu ştiu cum reuşeşte, dar Ferius ştie mereu ce să spună ca să atragă oamenii de partea ei.

Pe cei mai mulţi dintre ei, oricum.

„Ochi mijiţi” a arătat cu degetul spre mine.

— Eu zic că are ciuma demonului şi, chiar de n-ar fi aşa, îngâmfatul ăsta de Jan’Tep a încercat să fure de la ai mei. Acum trebuie să plătească preţul roşu.

În cele Şapte Nisipuri, „preţul roşu” are cam acelaşi înţeles cu „o să te umplu de sânge”.

— Mie mi se pare că Kellen a plătit cu vârf şi îndesat pentru fleacul ăsta, a zis Ferius, arătând cu capul spre sigla pe care stătea cocoţat Reichis şi examina încântat clopoţelul de argint. Apoi fiu-tău s-a dus şi i-a cerut mai mult.

— N-are importanţă. Hoţul e tot hoţ, iar preţul roşu cere ca el să rămână fără degete.

Ferius i-a zâmbit mieros.

— Bunul-simţ zice să laşi lucrurile aşa cum sunt. Oamenii îşi vor aminti doar că fiu-tău a bătut un individ de două ori mai mare decât el. Este o poveste bună. De spus amicilor tăi când dai pe gât un pahar sau două într-o cârciumă.

„Ochi mijiţi” i-a zâmbit la rândul lui.

— O să fie o poveste şi mai bună când o să le arăt oasele degetelor băiatului tău.

Am simţit un gust amar în gură. Mă înspăimântase gândul că Pistruiatul mi-ar fi putut rupe degetele; dacă mi-ar fi fost tăiate, ar fi însemnat să nu mai pot face niciodată vrăji.

Ferius şi-a coborât vocea, astfel încât doar namila de bărbat şi cu mine să o auzim.

— Să nu crezi că nu va fi o poveste la fel de impresionantă când amicii tăi vor spune că, după ce-ai încercat să-i tai degetele unui băiat nevinovat, o femeie puţin mai mare decât braţul tău stâng ţi-a tăbăcit fundul.

Pentru o clipă, „Ochi mijiţi” a părut că ia în considerare vorbele ei, dar apoi şi-a suflecat mânecile şi şi-a strâns pumnii mari şi cărnoşi, făcând să-i trosnească articulaţiile.

— N-o să am milă doar pentru că eşti o

domniţă!

— Nu sunt domniţă, aşa că nu-ţi bate capul cu asta! Ferius şi-a scos pălăria neagră, bărbătească, şi a aşezat-o pe pământ, lăsând să-i cadă cârlionţii roşii pe umeri. Vrei să dansezi cu mine, amice? Uite cum facem – ea s-a bătut uşor cu degetul pe falcă – loveşte cât poţi de tare, chiar aici. Dacă n-o să fii mulţumit de cum se vor aranja lucrurile, atunci lovesc şi eu şi-apoi vom vedea cum se va termina totul.

Mulţimea a început să şuşotească entuziasmată, iar monedele să circule din mână în mână, deşi oamenii nu pariau *dacă* Ferius va câştiga sau va pierde, ci doar cât de repede sau cât de grav va fi.

Deşi o cunoşteam de puţin timp, nu am văzut-o niciodată pe Ferius Parfax dându-se în lături de la ceva sau din faţa cuiva. Poate că acest lucru avea legătură cu faptul că era Argosi, deşi eu înclinam să cred că era doar nebună. De fapt, la fel era şi individul acesta, care părea gata să-i smulgă capul.

M-am rostogolit pe o parte şi mi-am pus mâinile sub mine, pregătindu-mă să mă ridic în picioare.

Ferius şi-a mişcat degetele aproape imperceptibil, făcându-mi semn să nu mă bag.

— Anunţă-mă când eşti gata! i-a spus ea lui „Ochi mijiţi”.

Ferius şi-a dus piciorul drept în spate când s-a aplecat în faţă, întinzându-şi falca spre namilă.

El a aruncat o privire peste umăr, ca şi când ar fi vrut să le spună o glumă prietenilor lui, apoi i-a

tras un pumn care ar fi putut doborî un tamarix înalt de doi metri şi jumătate.

În tot acest timp, eu m-am aşteptat ca Ferius să se ferească sau să se aplece, ca să evite lovitura cumva. Am crezut că, poate, avea de gând să îl păcălească şi să îl lovească pe „Ochi mijiţi” în pântece sau în gât, însă el a fost prea rapid. Ea a primit pumnul drept în faţă, capul i s-a rotit spre dreapta, urmat de umeri şi de restul corpului până când s-a rotit complet şi a ajuns cu faţa la mine.

Ferius a rămas locului, dezorientată, ca şi când şi-ar fi pierdut cunoştinţa, iar trupul ei nu realizase încă acest lucru. Eu mi-am vârât mâinile în săculeţele de pe lateral. Dacă „Ochi mijiţi” încerca să o lovească din nou, aveam de gând să-l arunc în aer şi să suport consecinţele mai târziu. Mă îndoiam însă că mai era nevoit, deoarece nu mai văzusem pe nimeni să fie lovit atât de tare cum fusese Ferius.

Dintr-odată, ea şi-a ridicat un colţ al gurii şi mi-a făcut cu ochiul.

Înainte să apuc să răsuflu uşurat, Ferius Parfax s-a întors spre bărbatul care o lovise şi i-a spus pe un ton cât se poate de degajat:

— Hai să fie asta o lovitură de încălzire. Vrei să mai încerci o dată înainte să vină şi rândul meu?

„Ochi mijiţi” arăta de parcă tocmai îşi înghiţise limba.

— Cum…? Cum ai…?

Ferius s-a aplecat şi şi-a ridicat pălăria de jos.

— Apreciez faptul că îmi arăţi îndurare. Poate că, dacă tot te simţi mărinimos, ne vei lăsa să ne

vedem de drum?

Pe stradă s-a aşternut o tăcere stânjenitoare. Mulţimea privea şi aştepta să se mişte cineva. Au mai circulat câteva monede şi câţiva privitori şi-au scos cuţitele din teacă. „Ochi mijiţi” avea prieteni gata să-i vină în ajutor. Păcat că noi nu aveam niciun aliat. În tot acest timp, namila nu şi-a luat ochii de la Ferius, dar nici ea de la el. Reichis a mârâit de pe siglă.

— De ce se uită aşa unul la celălalt? Au de gând să se împerecheze?

Ultimul lucru pe care doreşti să îl faci într-o astfel de situaţie este să chicoteşti ca un prost, însă eu tocmai asta am făcut. Toată lumea m-a privit încruntată, în afară de cei doi adversari. Nu puteam vedea privirea din ochii lui Ferius, dar, indiferent care era, l-a făcut pe „Ochi mijiţi” să se răzgândească în privinţa preţului roşu.

— Bag seama că v-aţi învăţat lecţia, a bombănit el. Daţi-mi amuleta şi vedeţi-vă de drum!

— Primim, a zis Ferius. Ea s-a dus să ne dezlege caii. Kellen, fii bun şi spune-i pisicii-veveriţă să coboare şi să-i dea omului amuleta!

Ferius s-a întors şi a început să mâne caii de-a lungul străzii, spre marginea oraşului.

Eu încă încercam să înţeleg ce se întâmplase când Reichis a sărit de pe siglă şi şi-a întins labele, plutind în aer cu ajutorul membranelor blănoase. Mulţimea şi-a ţinut răsuflarea, apoi a început să şuşotească îngrijorată. Câţiva şi-au ridicat mâinile în dreptul pieptului, unindu-şi degetele în formă de căsuţă. Trebuie să fi fost vreun semn tradiţional

împotriva răului. Uneori, oamenii devin superstiţioşi în preajma lui Reichis.

Pisica-veveriţă s-a lăsat lin pe pământ, graţia aterizării ei fiind umbrită de privirea duşmănoasă pe care mi-a aruncat-o atunci când a început să desprindă de clopoţel, cu labele-i dibace, amuleta de argint.

— Dacă i-ai fi smuls gâtul băiatului ăluia, aşa cum ţi-am spus, acum i-am fi putut mânca ochii. El a aruncat amuleta pe pământ în spatele lui, apoi m-a ameninţat cu clopoţelul: Pe ăsta îl păstrez.

A plecat după Ferius, lăsându-mă pe mine stând în praf, înconjurat de o mare de oameni care se întrebau, fără îndoială, dacă nu ar merita totuşi să-mi taie degetele.

— Ar fi bine să nu mai dai pe-aici, întunecatule! a zis cineva.

Alţi câţiva au mormăit aprobator.

Eu am încuviinţat din cap şi m-am ridicat în picioare.

Aveam doar şaisprezece ani şi mi se pusese deja un preţ pe cap în jumătate din locurile pe unde umblasem. Neavând bani, haruri şi amuletă, orice mag din ţinuturile de hotar mi-ar fi simţit prezenţa şi ar fi ştiut ori de câte ori aş fi încercat să fac o vrajă la care mă pricepeam cât de cât.

Şi, peste toate astea, tovarăşii mei de drum erau o cartoforă Argosi, care nu-mi dădea niciodată un răspuns clar, şi o pisică-veveriţă ucigaşă, a cărei mâncare preferată erau ochi de oameni.

Bun venit în viaţa unui vrăjitor proscris!

4
Arta de a câştiga o luptă

Am petrecut restul zilei străbătând călare un vechi drum pietruit care semăna cu o cărăruie ce şerpuia printre dealurile golaşe. Vântul aspru ridica praful în faţa noastră ca nişte valuri pe un ocean nesfârşit.

Ferius zice că cele Şapte Nisipuri şi-au primit numele după felul în care mineralele din sol conferă fiecărei regiuni o anume culoare. Când am plecat de acasă, de pe teritoriile Jan'Tep, în urmă cu patru luni, nisipul fusese galben auriu, datorită amestecului de fier şi cuarţ. Mai spre nord, particulele de crisolit reflectau o culoare verde-smarald, însă acum noi ne îndreptam spre răsărit, unde zăcămintele bogate de lazurit transformau nisipul într-un albastru-închis. Poate că mi-ar fi plăcut peisajul dacă oamenii de aici nu ar fi vrut să mă omoare.

După ce am rămas fără amuletă, fără bani şi fără demnitate, am început să am mari îndoieli în ceea ce privea viitorul meu de proscris.

— O să mor aici, să ştii!

În capul meu, aceste cuvinte au sunat mai dramatic, însă pentru că aveam falca vânătă şi limba umflată, n-am reuşit să rostesc decât:

— O… mo… au!

Ferius a părut să înţeleagă.

— Ţinuturile de hotar sunt cel mai sigur loc unde ne-am putea afla, puştiule, acum că eşti întunecat şi toate alea. Există mai puţini magi

decât în arcanocraţia Jan’Tep, mai puţini asasini decât în imperiul Daroman, ca să nu mai pomenesc de vizirii Berabesqi. Indivizii ăia ţi-ar da foc de îndată ce-ar da cu ochii de tine.

— În vreme ce sălbaticii ăştia nu vor decât să-mi taie degetele.

Mi-am frecat din nou obrazul, dorindu-mi să fi fost cu clanul meu din oraş, printre Jan’Tepi. Mama mi-ar fi putut înlătura vânătăile şi durerea cu alifii vindecătoare. Când colo, eu eram blocat aici, în ţinuturile de hotar, unde medicina modernă însemna un fierăstrău de oase ruginit şi un îndemn să fii tare şi să înduri durerea.

Desigur, dacă aş fi *fost* acasă, sora mea mai mică, Shalla, ar fi râs de mine pentru că fusesem rănit. Parcă o şi vedeam stând cu braţele încrucişate la piept şi măsurându-mă din priviri dezaprobator, cu o sprânceană ridicată.

„Un mag Jan’Tep din Casa Ke nu se sperie de nişte ţărani de hotar şi de nişte amărâţi de urmăritori de vrăji, Kellen.”

Îmi era dor de Shalla. Chiar dacă ne certam mereu, era sora mea. Uneori, îmi era dor chiar şi de mama şi de tata, în ciuda faptului că mi-au sigilat benzile şi m-au lăsat fără magie atunci când au aflat că eram întunecat. Dar cel mai mult îmi era dor de Nephenia. Îmi era dor de părul ei negru şi de zâmbetul ei timid, de felul cum de fiecare dată când eram sigur că o înţelegeam, ea îmi dovedea contrariul. Ne-am sărutat doar o dată, însă pot să jur că, în ciuda vânătăilor de pe faţă, mai simţeam încă atingerea şovăitoare a buzelor ei

moi pe buzele mele.

O, strămoşi, cât îmi doream să mă întorc acasă!

Desigur, acolo existau mai mulţi oameni care voiau să mă vadă mort decât întreaga populaţie din ţinuturile de hotar. Cum puteam să mă apăr de magii războinici şi de urmăritorii de vrăji când nici măcar nu eram în stare să ţin piept unui puşti slăbănog de treisprezece ani?

Reichis a pufnit zgomotos pe umărul meu. Deşi era cam înalt şi puţin cam greu ca să fie confortabil pentru amândoi, avea obiceiul să se cocoţeze acolo uneori. Nu din afecţiune pentru mine; pipernicitului îi plăcea să fie la înălţime.

— Ar fi trebuit să-mi urmezi sfatul, a zis el, ca şi când şi-ar fi sorbit cuvintele.

Uneori se da la plosca plină cu băutură pe care Ferius o ţinea în desagă.

Mi-am deschis şi mi-am închis gura de câteva ori până ce am reuşit să vorbesc bine, deşi mă durea.

— Mai spune-mi-l o dată.

Reichis mi-a pufăit în ureche. Aşa oftează el.

— Mai întâi, înfige-ţi dinţii în grumazul celuilalt. El şi-a deschis gura larg, lăsând să i se vadă colţii şi şi-a scos în afară mandibula. Apoi scuturi până când i-l rupi. Simplu.

— Corect. Voi încerca să ţin minte asta data viitoare.

Nu are rost să te contrazici cu o pisică-veveriţă când vine vorba de o încăierare. De fiecare dată când am făcut-o, el m-a muşcat şi mi-a zis: „Vezi?

Vezi? Acum cine-i animalul *prost?”*

— Sau îi poţi scoate ochii, a continuat el. Şi asta funcţionează.

— Am înţeles.

— Şi urechile sunt bune. N-ai zice, dar când îi smulgi urechile unuia, îl doare cumplit.

Ferius a chicotit.

— Iar vorbeşte de ochi nesuferitul ăsta?

Ea nu este la fel de apropiată de Reichis; mie îmi permite să-i traduc mormăielile, mârâiturile şi pârţurile în cuvinte, dar a petrecut mult timp în preajma pisicilor-veveriţă ca să ştie că toate se cred prădătorii supremi ai sălbăticiunii.

— A trecut la urechi acum, am răspuns eu.

Ferius a clătinat din cap, legănându-şi cârlionţii roşii.

— Specia asta se leagă mereu de acelaşi lucru. Ochi, urechi, limbi. Ar trebui să mai vină cu ceva nou din când în când.

— Hei, rămâi la lucrurile sigure, cum spun eu mereu!

Mi-am întors capul spre Reichis.

— Eşti beat? Vorbeşti ciudat.

Ferius a chicotit.

— Nu-i beat, puştiule!

— Atunci ce…? Pe faţa tâmpă a pisicii-veveriţă înflorise un rânjet infatuat. Ce-ai făcut, Reichis?

Nu a răspuns la început, aşa că nu mi-am luat ochii de la el. Întrecerile de holbat îl făceau să se simtă inconfortabil. După câteva secunde, el şi-a deschis gura larg şi şi-a ridicat limba, lăsând la vedere cele trei monede ascunse acolo.

— Nenorocitule… Te-ai furişat înapoi înăuntru? În timp ce eu încasam pumni, tu te-ai furişat în prăvălie şi-ai furat *a doua* oară?

Reichis a sărit de pe umărul meu pe partea din faţă a şeii, şi-a vârât laba în gură şi a scos monedele.

— Hei, orăşenii ăia au furat de la *noi,* ai uitat? a bolborosit el. *Cineva* trebuia să recupereze banii pe care i-am câştigat cu greu.

El a început să îndese monedele în traista neagră ascunsă sub şa. Mă rugase să i-o cumpăr ca să aibă şi el unde să-şi pună comorile şi spusese clar şi răspicat ce se va întâmpla cu degetele care scotoceau înăuntru. Banii „noştri”, câştigaţi cu greu, n-am ce zice!

Ne-am continuat drumul călare până când soarele a început să coboare la orizont. Atunci Ferius a spus:

— Eşti pregătit să vorbeşti despre cele întâmplate în oraş, puştiule?

— Cum era să mor strangulat, vrei să zici?

— Nu, cum era să-l laşi fără cap pe puştiul ăla cu vraja ta.

Pentru cineva care trebuia să mă înveţe cum să supravieţuiesc, Ferius îşi petrecea mult prea mult timp făcându-şi griji pentru alţii.

— Pudra nu era suficientă ca să-l omoare, am insistat eu. Doar atât cât să…

— Doar atât cât să ce? Să-i dea foc? Să rămână cu cicatrice pe viaţă?

— Întunecimea a fost de vină, am încercat eu să îi explic. Uneori…

— Întunecimea îţi arată o lume hâdă, Kellen, a zis ea, întrerupându-mă. Asta nu este o scuză ca să devii şi tu la fel de hâd. Nu e calea Argosi.

„Calea Argosi, ce-o mai fi însemnând şi asta?”

Am dat să mă întorc, însă ea şi-a întins mâna şi m-a prins de bărbie, ţinându-mi-o strâns în timp ce călăream.

— Semnele pe care le porţi cresc câte puţin de fiecare dată când foloseşti magia, ştii asta, nu?

— Doar îţi închipui, am răspuns eu, debarasându-mă de mâna ei. Şi-apoi, cum aş putea să mă apăr dacă nu mă înveţi nicio tehnică de luptă Argosi?

— Ţi-am mai spus, puştiule, *nu* există aşa ceva. Şi-a băgat mâna în vesta ei neagră de piele şi şi-a scos o ţigară de trestie. Nici trântele nu sunt calea Argosi.

Ferius zicea că mă luam la „trântă” de fiecare dată când intram în bucluc.

— Am *văzut* cum l-ai bătut pe individul acela, ai uitat? Era o namilă de om!

— Era o namilă, te cred şi eu, a conchis ea. Dar nu m-am luptat cu el. Doar am dansat puţin împreună.

— Pumnul ăla i-ar fi zburat creierii unei persoane normale. Tu parcă ai avea falca de fier!

Ea a zâmbit de parcă aş fi zis ceva amuzant, apoi şi-a aprins ţigara de trestie cu un chibrit pe care l-a scos din manşeta cămăşii ei de pânză. După ce a tras cu sete din ea, a dat drumul unui nor gros de fum care ne-a învăluit ca într-o ceaţă alb-albăstruie.

— Puştiule, falca mea nu este mai tare decât a ta sau a altcuiva. Ia gândeşte-te mai bine la ce-ai văzut *cu adevărat,* nu la ce te-ai aşteptat să vezi!

Aveam o memorie vizuală bună, pe care am dobândit-o de-a lungul unei pregătiri îndelungate despre cum să îmi imaginez perfect vrăjile înainte să le fac. Gândindu-mă la luptă, am văzut-o pe Ferius aplecându-se în faţă şi întinzându-şi falca spre adversarul ei, cu piciorul drept întins în spate. „Ochi mijiţi” i-a tras un pumn, cu toată forţa strânsă în şolduri şi umeri. Apoi… Era ceva ciudat în amintirea mea despre acel moment. Totul se întâmplase prea repede ca să văd clar, însă, gândindu-mă mai bine, am putut să jur că, în momentul loviturii, Ferius s-a întors complet şi s-a lăsat pe spate. Asta însemna că, în momentul în care pumnul bărbatului i-a atins faţa, Ferius s-a rotit, urmând perfect linia pumnului său şi diminuând forţa loviturii.

— L-ai *păcălit,* am spus eu brusc. A *părut* că te-a lovit, dar abia dacă te-a atins, nu-i aşa?

Ferius şi-a frecat cu mâna falca.

— M-a atins destul de bine. Încă un pic şi şi-ar fi dat seama că m-am ferit.

— Dar să te mişti atât de repede, e…

— Dans, a zis ea.

Atunci când studiezi magia, mai întâi de toate înveţi să fii precis. Invocarea vrăjilor este o ştiinţă exactă. Fiecare silabă, fiecare formă somatică pe care o faci cu degetele şi imaginea pe care o ai în minte trebuie să fie impecabile. Însă nimic din ce învăţasem eu nu se putea compara cu abilitatea lui

Ferius de a folosi un astfel de şiretlic.

— Sincronizarea trebuie să fie perfectă, am spus eu în şoaptă.

— Sincronizarea face parte din dans, a zis ea, de parcă asta ar fi explicat totul.

Tot nu reuşeam să înţeleg.

— Trebuia să ştii exact unde urma să te lovească. Dar cum puteai şti dacă nu…?

Apoi mi-am dat seama: ea îi arătase cu degetul locul, apoi s-a aplecat în faţă ca să fie o ţintă uşoară. Cu toate acestea, totul – mişcarea, unghiul – trebuia să fie perfect.

— Pumnul acela ţi-ar fi putut rupe gâtul.

— Se prea poate.

Am simţit cum îmi ard obrajii, fiind inundat brusc de un val de ruşine.

— Ţi-ai riscat viaţa ca să mă salvezi pe mine. Din nou.

Ferius şi-a potrivit pălăria, vârându-şi cârlionţii sub ea.

— Zici c-aş fi făcut un gest nobil, nu?

Înainte ca eu să apuc să răspund, ea şi-a mânat calul la trap, iar al meu l-a urmat.

— Haide! a zis ea. Să ne depărtăm de oraşul acesta ca să nu mai fiu nevoită să fac încă un gest nobil pe ziua de azi.

5
Poveşti în jurul focului de tabără

În noaptea aceea, am ridicat tabăra cum făceam de obicei. Ferius m-a trimis să caut lemne

de foc, în vreme ce ea punea capcane primprejur. Nu mă lăsa niciodată să le văd, lucru care mă enerva la culme. Cât despre Reichis, el s-a dus la vânătoare şi s-a întors cu resturi dintr-un iepure pe care să le mâncăm la cină. Blana lui căpătase o culoare maro-verzuie, iar dungile semănau acum cu liniile subţiri şi colţuroase ale salviei.

Pisicile-veveriţă îşi pot schimba culoarea blănii în funcţie de mediul înconjurător, ceea ce le face să fie nişte vânători iscusiţi. Tactica preferată a lui Reichis era să se ascundă după orice plantă verde şi, când un iepure sau un animal mic se apropia suficient de mult ca să vadă că el nu era doar un simplu tufiş, era prea târziu.

Iepurele nu era mâncarea preferată a semenilor mei, însă eu am descoperit că îmi place. Nimic nu te face să uiţi ce gust are carnea unui animal mai repede decât să îl auzi pe Reichis povestindu-ţi cum l-a omorât, ascultaţi la mine! Problema nu era ferocitatea cu care îşi sfâşia prada, ci faptul că el continua să vorbească cu ea chiar şi după ce aceasta îşi dădea duhul.

— Aşa, rozător idiot! Cine te-a omorât? *Eu* te-am omorât. Reichis stătea deasupra leşului, iar sângele îi picura de pe faţă. Când vei ajunge pe lumea cealaltă, să-i spui Dumnezeului iepurilor că ţi-am rupt gâtul şi că acum am poftă să mă înfrupt din carnea ta delicioasă!

Uneori, el devenea poetic. Mai ales când era vorba de violenţă.

O oră mai târziu, după ce cina noastră fusese gătită, iar noi o mâncaserăm pe jumătate, Reichis

continua să se glorifice, descriind fiecare detaliu şi făcând povestea mai pompoasă de fiecare dată când o repeta.

— Aţi văzut ce dinţi avea iepurele? ne-a întrebat el. Uriaşi. Ăsta avea colţi de leu. Nu sunt sigur că *a fost* iepure. Trebuie să fi fost vreo corcitură, jumătate iepure, jumătate urs.

În astfel de momente, este mai bine să taci din gură, să-ţi mănânci mâncarea şi să-l laşi pe Reichis să pălăvrăgească până se satură. Ajută dacă îţi imaginezi că nu este o pisică-veveriţă înaltă de o jumătate de metru, ci un leu înfuriat de doi metri.

Uneori, nu mă deranjează să îl aud cum se laudă; nu prea ai ce face noaptea, în natură, odată ce ai priponit caii şi ai aprins focul. Îmi petreceam serile zgâindu-mă la flăcări şi încercând să nu mă cutremur în timp ce prin mintea mea se perindau posibile dezastre. Reuşeam să scap de multe dintre ele, dar cred că în ultima vreme mă obişnuisem să-mi fie teamă.

Ferius şedea turceşte lângă foc, zdrăngănind la o chitară mică pe care o purta cu ea în timp ce ne spunea poveşti – ştia cu sutele. Sunt convins că cele mai multe dintre ele sunt inventate, mai ales aventurile îndrăzneţe şi neverosimile în care susţine că s-a îmbarcat alături de oameni deosebiţi în locuri exotice despre care eu nu am auzit niciodată. Având în vedere faptul că am învăţat suficientă geografie la şcoală, sunt aproape sigur că inventa şi peisajele.

Lui Reichis, fiind competitiv din fire, îi place să încerce să o egaleze cu poveştile lui. Acestea au

două versiuni: cu animale uriaşe pe care le-a omorât şi cu comori nemaipomenite pe care le-a furat. Nu prea are dovezi pentru niciuna, cu toate acestea mă obligă să îi traduc lui Ferius poveştile despre valoarea pisicii-veveriţă în cele mai mici detalii, cerându-mi mereu să scot în evidenţă acest lucru. „Şi partea următoare, care este adevărată prin felul…” Ferius se pricepe de minune să pară că îl crede. După ce el îşi înfige zdravăn colţii în antebraţul meu de câteva ori, învăţ şi eu să mă prefac.

În noaptea aceea, Reichis tocmai ne spunea o poveste macabră despre cum omorâse – şi devorase – o creatură despre care eram aproape convins că fusese doar un şoarece mai mare, când Ferius, contrar obiceiului ei, l-a întrerupt şi şi-a vârât chitara în husă.

— Cred că am terminat cu poveştile pentru seara asta.

— Serios? a întrebat Reichis. Ce zici de povestea despre o Argosi care s-a ales cu faţa plină de vânătăi pentru că m-a întrerupt?

Ea nu i-a luat în seamă mârâielile, s-a ridicat în picioare, s-a dus la desagi şi şi-a vârât mâna înăuntru. Când şi-a scos-o, ţinea un pachet de cărţi de joc pe care l-am recunoscut: erau din oţel, subţiri şi tăioase ca lama. În mâinile ei, acele cărţi de joc erau la fel de letale ca orice armă pe care o văzusem vreodată. Ea a tăiat cărţile şi mi-a dat mie o jumătate.

— Vrei să exersăm aruncatul cărţilor acum? am întrebat eu.

Ea mă învăţase câteva mişcări principale în prima noapte în care ne cunoscuserăm, iar eu devenisem destul de îndemânatic.

— Oarecum. Ea şi-a îndreptat privirea spre drumul şerpuitor care cobora panta spre oraş. Gata cu pălăvrăgelile, bine, Kellen?

— Ce...

Ferius a scuturat din cap, făcându-mi semn să tac. Se întâmpla ceva. Am închis ochii, încercând să aud ce auzise şi ea. În sălbăticie pare că domneşte mereu tăcerea, dar dacă ciuleşti urechile mai bine, vei auzi o mulţime de sunete: animale care se foiesc pe dealuri, insecte care zumzăie, vântul care face nisipul şi frunzele să foşnească. Mi-a luat un timp până când am reuşit să disting zgomotul făcut de copitele unui cal. Era un singur călăreţ, am bănuit eu, deşi nu mă prea pricepeam la astfel de lucruri. Chiar dacă vreunul dintre orăşeni se hotărâse să ne atace, mă îndoiam că aveam motive să ne temem.

Am auzit un mârâit, iar când am coborât ochii, l-am văzut pe Reichis lângă mine, cu blana neagră şi zbârlită, adulmecând aerul.

— Rahat! a zis el.

— Ce este? l-am întrebat în şoaptă.

— Aerul pute a magie, mi-a răspuns el. Magie Jan’Tep.

Abia m-am abţinut să strâng cărţile de joc în mână şi să mă rănească în palme cu marginile lor tăioase. Exista un singur motiv pentru care unul dintre semenii mei s-ar fi aflat aici, în ţinuturile de hotar, în toiul nopţii: mă găsise un urmăritor de

vrăji.

6
Mătase şi fier

Bărbatul care venise să mă omoare călărea un cal sur şi zâmbea de parcă am fi fost vechi prieteni, deşi eram sigur că nu îl mai văzusem niciodată. Era înalt, iar părul lui blond, aranjat impecabil, îi ajungea până la umerii laţi, acoperiţi de o mantie roşie care sfida mizeria şi praful de pe drum. Era incredibil de chipeş.

Probabil că acest lucru nu ar fi trebuit să mă deranjeze atât de tare. Ai zice că moartea iminentă ar trebui să potolească vanitatea unui om, însă, ca să spun drept, dacă tot era să mor, preferam să fiu omorât de un om hâd.

Magul a descălecat cu graţie, de parcă şi-ar fi petrecut toată viaţa în şa, ceea ce era ciudat, având în vedere faptul că, de obicei, semenii mei nu erau nişte călăreţi prea buni. Când a atins pământul cu picioarele, acestea nu au făcut niciun zgomot.

— Cred că strămoşii îmi zâmbesc, a spus el. N-am prins nicio urmă când am început să caut prima oară şi m-am temut că am bătut atâta drum în zadar. Când colo, peste cine dau? Peste Kellen, fiul Casei Ke.

— Ştie să-şi facă intrarea, a zis Reichis, căţărându-se pe mine ca să se aşeze pe umărul meu. Ar trebui să înveţi şi tu să-ţi faci o astfel de intrare.

— Mă ocup imediat de asta.

Am simţit cum mi se strânge stomacul, nu doar pentru că mă temeam de ce urma să se întâmple, ci şi pentru că era vina mea. Urmăritorul de vrăji nici măcar nu mă căutase până când nu am folosit magia, ca un idiot, încăierându-mă pe stradă cu un mucos de treisprezece ani. Dacă aş fi ascultat-o pe Ferius, magul nu ar fi descoperit niciodată că eu mă aflam aici. În schimb, l-am adus direct la noi.

— Cred că n-ai dat peste puştiul potrivit, a zis Ferius, oferindu-i vânătorului de recompense un zâmbet plăcut şi relaxându-se de parcă totul ar fi fost o neînţelegere. Pe nepotul meu, aici de faţă, îl cheamă Mutt[1], şi nu-i Jan’Tep aşa cum nu-s nici eu.

Reichis mi-a chicotit încet în ureche.

— Mutt. Au!

Magul s-a oprit cam la vreo cincizeci de metri de noi, prea departe ca eu să pot folosi pudra magică împotriva lui, dar suficient de aproape ca el să poată face oricare dintre nenumăratele vrăji neplăcute împotriva mea.

— O neînţelegere, zici? Ciudat!

El s-a aplecat şi a luat un pumn de nisip, apoi a rostit în şoaptă câteva silabe înainte să îl arunce în aer. În loc să cadă pe pământ, particulele de praf au rămas suspendate în aer şi au început să se rearanjeze până când au format o imagine plutitoare a chipului meu. Sub imagine au apărut două sigilii, scrise în limbajul scurt şi elaborat al semenilor mei. Primul sigiliu însemna „întunecat”, iar al doilea, „moarte”.

1 Potaie (n.tr.)

Eu nu mai văzusem niciodată un mandat magic, deşi fiecare iniţiat Jan’Tep învaţă cum să îl recunoască: blesteme trecătoare care, odată rostite, pot fi invocate din nou de către orice mag suficient de pregătit pentru a-l identifica pe fugarul pe care îl urmăreşte. Nu este o vrajă uşoară şi pentru ca să funcţioneze atât de departe de oraş, aceasta trebuie să fi fost făcută de unul dintre maşteri magi din clanul meu. Se vedea treaba că semenii mei mă urau mai mult decât credeam.

— Ar trebui să fii flatat de recompensa pusă pe capul tău, a spus magul. Este aproape de trei ori mai mare decât aş fi primit eu dacă aş fi prins prada pe care am urmărit-o de la început.

— Dacă mă întrebi pe mine, a început Ferius, învârtind între degete cărţile letale din oţel, cu o uşurinţă nemaipomenită, imaginea aia pretenţioasă din nisip nici măcar nu seamănă cu Mutt. Ar fi bine să-ţi cauţi recompensa în altă parte, înainte să ajungem la alte neînţelegeri.

Magul a schiţat un zâmbet când a lăsat să cadă nisipul pe pământ. Ar fi trebuit să îl văd desluşit prin întuneric, dar magia care se învârtea în jurul benzilor tatuate de pe antebraţele lui aruncau şase lumini colorate pe faţa lui.

— Hei, Kellen? a strigat Reichis.

— Da?

— Ultimul individ care a încercat să ne omoare… câte benzi a făcut să strălucească?

— Trei, am răspuns eu.

Fiecărui iniţiat Jan’Tep i se tatuează benzile cu ajutorul unei cerneli metalice speciale care le

conectează la forţele primare ale diferitelor forme de magie: de fier, de ambră, de suflare, de sânge, de nisip şi de mătase. Majoritatea magilor fac să strălucească două sau trei dintre aceste benzi, folosindu-le ca să-şi aleagă calea pe care au învăţat-o. Fierul şi ambra pot duce la o viaţă de mag războinic, de pildă, în vreme ce fierul şi mătasea sunt combinaţia perfectă pentru un înlănţuitor. Nu îmi puteam da seama ce fel de mag devenise acest bărbat, deoarece toate cele şase benzi ale lui străluceau cu o lumină fantomatică.

— Deci… şase e mai grav. Corect? a întrebat Reichis.

— Mda.

Şase benzi însemna că eram terminaţi.

I-am aruncat o privire lui Ferius, sperând să-i înţeleg planul. Ferius avea întotdeauna un plan. În acel moment, ea îl privea fix pe duşmanul nostru, aşteptând ca acesta să acţioneze.

— Ai pus capcane în jurul taberei, a spus magul, apropiindu-se încet de noi, fără să facă zgomot şi ocolind capcanele şi ţăruşii ascuţiţi pe care eu nu reuşeam să îi văd.

— De unde-ţi veni ideea asta? a întrebat Ferius.

Magul şi-a lovit uşor tâmpla cu degetul.

— Vraja de mătase. Am făcut o vrajă de divinaţie şi vă urmăresc de ceasuri întregi, aşteptând să vă puneţi gândurile în aplicare. El o privea cu ochii mijiţi. Este de-a dreptul remarcabil, zău aşa, cum reuşeşti să te abţii să nu te gândeşti la trucurile şi capcanele tale. Mi-e aproape

imposibil să îţi desluşesc planurile. Ai o minte incredibil de disciplinată.

— Da’ de unde! a zis ea. Sunt doar uitucă. Şi neîndemânatică, pe deasupra.

Ea a azvârlit una dintre cărţile ei de joc de oţel, care a despicat aerul spre gâtul magului la fel de repede ca orice cuţit. Înainte să îşi atingă ţinta, cartea de joc a căzut pe pământ.

— Impresionant! a zis el, ţinându-şi în continuare mâinile pe lângă corp.

Nu avea nicio logică. Vrăjile de protecţie necesită forme somatice speciale; nu poţi face una doar dorindu-ţi acest lucru. Cum reuşise?

— Hei, trezeşte-te! a zis Reichis, înfigându-şi ghearele labelor din faţă în umărul meu. A sosit vremea să-l arunci în aer pe individul ăsta.

În ciuda îndoielii care începea să se cuibărească în sufletul meu, mi-am strecurat în buzunar jumătatea pachetului de cărţi de joc, apoi mi-am vârât mâinile în săculeţele prinse de curea şi am aruncat în aer puţină pudră roşie şi neagră în vreme ce am făcut cu degetele formele somatice.

— *Carath!* am rostit eu, invocând vraja.

Focul exploziei a luminat întunericul şi s-a auzit o bubuitură care a răzbătut până departe chiar în momentul în care flăcările s-au stins la câţiva centimetri de ţintă.

Era imposibil. Nu există decât o singură cale de a păstra scutul fără forme somatice: să te afli în interiorul unui cerc vrăjit de sârmă, cu sigiliu de aramă. Problema era că magul se apropia de noi.

— Ceva nu-i în regulă cu individul ăsta, a

mârâit Reichis.

— Ai vreo idee ce-ar putea fi?

Uneori, Reichis poate desluşi lucruri pe care eu nu le pot înţelege.

— Da. E mult prea arătos pentru o fiinţă umană.

Mă rog, poate că percepţia unei pisici-veveriţă nu este întotdeauna utilă.

Magul ne privea, vădit amuzat.

— Aşadar, este adevărat? *Nekhekul* vorbeşte cu tine aşa cum au făcut-o semenii lui cu Mahdek cu secole în urmă? Mă întreb ce-o fi zicând micuţul.

Mi-am cântărit cu grijă răspunsul. Ferius zice că, atunci când trebuie să înfrunţi moartea sigură, este important să afişezi încredere.

— Zice că puţi şi vrea să ştie dacă ai mâncat vreo mortăciune.

Magul a clătinat din cap, părând dezamăgit de mine. Era limpede că nu a apreciat umorul meu, deoarece, în clipa următoare, m-am îndoit de durere. Simţeam cum îmi erau strivite organele interne.

Brusc, am început să observ mai multe lucruri. Primul era că ar fi trebuit s-o iau la fugă. Acest lucru era imposibil, firește, deoarece nu poţi fugi atunci când simţi că stomacul, rinichii, inima şi ficatul îţi sunt stoarse. Al doilea lucru era că ar trebui să nu o mai ascult pe Ferius atunci când vorbeşte despre încredere. Al treilea era o întrebare: cum reuşea individul acesta să facă vrăji fără să facă forme somatice sau să rostească cuvinte?

Reichis a mârâit şi a sărit de pe umărul meu, ca să o ia la fugă pe nisip. Când a ajuns la o aruncătură de băţ de mag, el şi-a luat avânt de pe labele din spate, doar ca să se prăbuşească la pământ de parcă s-ar fi izbit de un zid. Magul a dat din cap – nici măcar n-a făcut vreun gest, ca să vezi, doar a dat din cap – iar Reichis a zburat prin aer, aterizând pe o parte la doar câţiva metri de mine. Am încercat să fug la el, dar durerea era atât de puternică, încât nu am putut să-mi mişc nici măcar braţul.

Ferius a început să se apropie încet de mag, pândindu-l de parcă acesta ar fi fost un animal speriat.

— Ar fi bine să încetezi să-l mai chinui pe băiat. N-aş vrea să-ţi ciufulesc părul ăla frumos.

Magul a râs când a auzit acea ameninţare deşartă, însă durerea din măruntaie mi-a dispărut brusc.

— Mă amuzi, femeie, şi, sincer să fiu, nu mă interesează să-mi fac un duşman Argosi! Neamului tău îi place trocul, nu-i aşa?

— Mi s-a dus vestea că mai cad la învoială din când în când.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi fac o ofertă pe care n-o poţi refuza: pleacă de-aici! În schimb, îl voi adormi pe băiat înainte să-i trimit sufletul în adâncuri, acolo unde îi este locul.

El s-a uitat la Reichis.

— *Nekhekul* trebuie să dispară şi el. După aceea, această afacere neplăcută se va fi încheiat.

Ferius a mai făcut un pas spre mag.

— Mă tem că nu pot accepta oferta ta generoasă, amice!

El s-a uitat nedumerit la ea.

— Puştiul este Jan’Tep. Nu înseamnă nimic pentru tine, cu toate acestea îţi rişti viaţa aiurea ca să îl protejezi?

— Da’ de unde, puştiul e enervant, a răspuns ea, dar pisica-veveriţă a început să-mi placă.

Abia dacă am văzut-o mişcându-şi mâinile însă, dintr-odată, câteva cărţi de joc din oţel au zburat spre mag. Înainte ca acestea să se izbească de scutul lui, ea a sărit după ele, rostogolindu-se şi ajungând în spatele lui. Ferius şi-a ridicat mâna şi am văzut cum cărţile de joc se desfac precum un evantai, semănând cu muchia unui topor. Ea a descris cu ele un arc orizontal care ar fi trebuit să îi despice carnea din spatele picioarelor, doar că… nu s-a întâmplat nimic.

— Ai terminat? a întrebat el.

— Ţi-am spus că-i ceva necurat cu individul ăsta, a zis Reichis, care se ridicase în picioare şi îşi înfipsese ghearele labelor din faţă în pământ, pregătindu-se să atace a doua oară. Nimeni nu poate fi atât de chipeş.

— Nu mă ajută, să ştii, am zis eu.

Nu înfăţişarea atacatorului nostru era problema; era… *Stai aşa!* Iată-l, stând în mijlocul pustietăţii, cu toată murdăria şi praful din ţinuturile de hotar învârtindu-se în jurul lui, şi, cu toate acestea, hainele îi erau la fel de curate de parcă tocmai ar fi ieşit din sanctuarul lui. Acesta nu era singurul lucru ciudat: benzile lui tatuate erau mult

prea strălucitoare chiar şi pentru un maestru mag, darămite pentru un vânător de recompense care îşi trăia viaţa cutreierând ţinuturile de hotar în căutarea fugarilor Jan'Tep. Apoi, mai erau cizmele lui, care nu scoteau niciun zgomot atunci când păşea. Desigur că acest individ nu avea nevoie de forme somatice sau invocări ca să facă vrăji. El nu era aievea.

— Foloseşte iluziile împotriva noastră, am strigat eu. A pătruns în minţile noastre.

— De fapt, mai degrabă sunteţi voi într-a mea, a spus magul. E o născocire destul de ingenioasă, aş zice eu…

— Ia mai taci! a zis Ferius, culegând de pe jos restul cărţilor de joc de oţel, pe care le aruncase în el şi luând-o la fugă spre mine.

Ea şi-a închis ochii şi a răsfirat o parte din pachet în fiecare mână, formând două evantaie tăioase ca lama. Acestea se mişcau graţios şi unduitor asemenea firelor de iarbă care dansau în adierea vântului.

— Ce faci? am întrebat-o eu, ţinându-mi mâinile în buzunar, pregătit să fac o altă vrajă, fără să ştiu încotro să ţintesc.

— Se joacă cu noi, a zis Ferius, unduindu-şi în continuare mâinile. Nu-ţi iroseşti atâta timp cu iluziile doar ca să arăţi cât eşti de deştept: n-a venit aici singur.

Sunt doi. Am înjurat în gând. De aceea bărbatul acesta nu ne ataca direct. Nu era un maestru mag incredibil de puternic care făcuse să strălucească toate cele şase benzi ale lui – el doar

folosea vraja de mătase ca să ne zăpăcească, în vreme ce partenerul lui se furişa mai aproape ca să ne atace.

Ferius se mişca încontinuu, formând modele imprevizibile cu cărţile de joc şi împiedicând pe oricine să o atace direct. *Asta dacă nu cumva celălalt individ este mag războinic. Atunci, acesta nu trebuie decât să ia poziţia pentru a face o vrajă.*

— Împrăştiaţi-vă! a zis Ferius. Nu-l lăsaţi să elimine mai mult de unul dintre noi cu o singură vrajă!

Reichis a mârâit la arătarea din faţa noastră.

— Acum simt mirosul amândurora. Unul este aproape, dar celălalt trebuie să fie la o jumătate de kilometru depărtare.

Durerea ascuţită pe care am simţit-o brusc în stomac a confirmat faptul că celălalt adversar al nostru – cel pe care magul de mătase îl făcea invizibil pentru ochii noştri – folosea vraja de fier. *Ceea ce înseamnă că îi străluceşte o singură bandă, probabil.* Aceasta ar fi o veste bună dacă l-aş putea vedea. Un ţipăt mi-a scăpat de pe buze.

— Puştiule, păzea! a strigat Ferius.

Mi-a fost uşor s-o ascult, având în vedere că eram deja îndoit din cauza durerii agonizante. Una dintre cărţile ei de joc a zburat pe lângă capul meu şi, o clipă mai târziu, am auzit un geamăt undeva în spatele meu. Durerea din stomac a dispărut din nou.

— Rămâi jos, Kellen! a zis Ferius, azvârlind alte câteva cărţi de joc.

Niciuna nu şi-a găsit ţinta. Vraja de fier este

bună atât pentru atac, cât şi pentru apărare, iar scutul pentru inimă este una dintre puţinele incantaţii care pot fi făcute în combinaţie cu o a doua vrajă.

— Căţea Argosi! a strigat vocea.

M-am uitat în jur, dar nu am văzut nimic.

Ferius a scos un geamăt şi s-a lăsat dintr-odată în genunchi, făcând o grimasă. A încercat să arunce o altă carte de joc, dar nu a reuşit; muşchii i se contractau din cauza durerii agonizante pe care i-o provoca vraja de fier.

— Ar fi trebuit să accepţi oferta noastră, a zis magul de mătase. Te-aş fi lăsat să trăieşti, Argosi.

Imaginea pe care o crease începea să se risipească acum, că nu mai era nevoie să se prefacă.

Ferius se zvârcolea pe jos, schimonosindu-se de durere. Era atât de diferită de femeia îndrăzneaţă şi făloasă care, cu câteva clipe în urmă, înfruntase pericolul ca să mă protejeze pe mine.

— Încetează! am ţipat eu în întuneric. Accept eu oferta ta. *Eu* sunt cel vânat, nu femeia Argosi sau pisica-veveriţă!

Râsul care mi-a răsunat în urechi venea de nicăieri şi de pretutindeni în acelaşi timp.

— Nu prea cred, Kellen din Casa Ke! E limpede acum că ea este cea care te-a ţinut în viaţă în aceste luni, iar acesta este un păcat împotriva legilor noastre şi a neamului nostru. Dar nu-ţi face griji, ne vom ocupa şi de tine în curând!

Reichis gonea de colo-colo, frustrat.

— Nu-i pot da de urmă, a mârâit el. Fir-ar să fie de magie Jan’Tep!

— Puştiule, taci şi ascultă! a zis Ferius, cu o voce şuierătoare.

— Te ascult. Ce vrei să…

— Nu. Ea a icnit de durere. Nu pe mine, idiotule! Ascultă-l pe *el*!

Dintr-odată, am înţeles ce voia să spună şi de ce. Deşi vraja de fier îi strivea încet măruntaiele, Ferius se chinuia să nu ţipe, îmi oferea şansa să îl găsesc pe duşmanul nostru.

— Reichis, nu te mişca! am zis către el.

Am închis ochii şi m-am concentrat la sunetele din jurul meu, aşa cum o văzusem pe Ferius făcând. Magul de fier o fi fost el invizibil, dar tot trebuia să respire. Nu trebuia decât să îl ascult.

Am estompat sunetele înconjurătoare. Bâzâitul insectelor. Târşâitul animalelor care intrau în vizuinile lor. Propria-mi respiraţie. Adierea vântului. *Nu… nu adierea vântului.* Pentru că habar nu aveam unde se afla bărbatul, am scos pudră din ambele săculeţe, multă de astă dată.

Mai exista o variantă a vrăjii mele pe care am folosit-o cândva ca să străpung un scut Jan’Tep. Pudra roşie din săculeţul din partea stângă mai avea câteva rămăşiţe din sângele mamei lui Reichis.

— *Carath Chitra!* am rostit eu, făcând vraja în aer, dinaintea mea.

Explozia arzătoare a străpuns scutul duşmanului aşa cum Reichis sfâşie carnea unui iepure, însă greşisem locul unde se afla magul de

fier cu aproape o jumătate de metru. Deşi scutul i-a căzut, bărbatul nu a fost atins. Înainte să încerc din nou, el a făcut o vrajă-sabie şi, în clipa următoare, am simţit o durere prea puternică pentru a mai fi în stare să fac din nou vraja. Mi-am întors capul şi am văzut-o pe Ferius zăcând inconştientă pe pământ. Acum, magul de fier îşi putea concentra toată atenţia asupra mea.

„Cinci secunde”, mi-am zis. Dacă aş fi fost mai rapid cu cinci secunde, dacă vraja mea ar fi fost doar cu puţin mai puternică, dacă aş fi fost doar cu o secundă mai deştept, duşmanul meu ar fi fost înfrânt. Dar eu eram prea încet, prea slab şi, mai presus de orice, prea prost. Acum Ferius şi Reichis vor muri din cauza mea.

— S-a terminat, am auzit vocea magului de fier răsunând în mintea mea. Ai reuşit să ajungi departe, Kellen, dar nimeni nu scapă de dreptatea Jan’Tep prea mult timp. Când vei ajunge la tunelul cenuşiu, imploră-i pe strămoşii noştri să fie îndurători şi să nu-ţi trimită sufletul atât de bogat în iad…

Cuvintele lui s-au făcut neauzite, fiind întrerupte cumva. Mai simţeam durere în măruntaie, dar mintea a început să mi se limpezească, iar peisajul din jurul meu a devenit mai clar, culorile mai puţin estompate. Pe magul de mătase nu îl vedeam, dar la vreo şase metri în dreapta mea stătea un bărbat adunat de spate, cu o mantie de călătorie lungă şi cenuşie pe umeri şi cu mâna dreaptă întinsă în faţa lui, făcând forma somatică pentru vraja-sabie. Indiferent de cauza

care risipise vraja partenerului său, aceasta nu îl afectase şi pe magul de fier.

— Reichis... am gemut eu, chinuindu-mă să mă ţin pe picioare.

— E al meu! a mârâit pisica-veveriţă, ţâşnind din loc.

În ultima clipă, el a sărit, forţa labelor din spate propulsându-l la peste doi metri şi jumătate în aer. Când şi-a întins labele, membranele blănoase dintre ele s-au umflat, prinzând briza doar o secundă, înainte ca el să se năpustească asupra magului de fier. Dacă nu ţi-a zburat niciodată o pisică-veveriţă spre faţă, pot spune că efectul este mai mult decât deconcertant. Magul şi-a menţinut scutul, însă nu s-a mai putut concentra la vraja-sabie.

Am inspirat o dată, repede şi cu disperare, apoi am luat în mâini mai multă pudră din săculeţele legate de curea în timp ce mintea mea încerca să îşi găsească liniştea şi limpezimea pentru a face vraja de care aveam nevoie.

— Reichis, dă-te la o parte!

Pisica-veveriţă s-a îndepărtat în goană, pierzându-se în întuneric.

— Dă-i foc, Kellen!

Magul şi-a întors atenţia înapoi la mine, dar înainte să apuce să invoce din nou vraja-sabie, eu am aruncat pudrele în aer, am făcut formele somatice cu mâinile şi am invocat vraja pentru ultima oară.

— *Carath Chitra!* am rostit.

Focurile gemene, negru şi roşu, au lovit pentru

a doua oară scutul magului, sfârtecându-l ca să ajungă la el. Limbile de foc au pătruns prin el, înconjurându-l şi muşcând din el până când acesta a început să ţipe, cuprins de agonie. Vraja nu a durat mult, dar nici magul nu a rezistat. Puţinele rămăşiţe din scutul lui fuseseră suficiente ca să îi salveze viaţa, dar îi vedeam arsurile de pe trup în timp ce el zăcea inconştient pe jos.

Mă auzeam gâfâind, de parcă aş fi alergat kilometri întregi, în vreme ce sudoarea mi se prelingea de pe frunte. M-am străduit să respir mai încet şi să-mi scutur picioarele din amorţeala lor ca să mă pot duce la Ferius şi să mă asigur că era încă în viaţă.

Reichis s-a apropiat cu paşi mărunţi de mine. Blana era o încâlceală murdară de fire roşii şi negre, asemenea culorilor din vraja mea.

— Bine că ai nimerit şi tu măcar o dată!

— Mersi. Măcar o dată.

— Doar că avem o problemă.

— Doar una?

— Mda. El a arătat cu laba spre bărbatul cu mantie pe care tocmai îl doborâsem. Dacă ăsta-i tipul care ne-a atacat cu vrăjile, unde este cel care s-a jucat cu minţile noastre?

Ah, da!

7
Călătoarea

Stăteam amândoi în întuneric, aşteptând următoarea calamitate care se îndrepta spre noi.

— Poate că celălalt a făcut infarct, a sugerat Reichis.

— Se poate.

Îmi frecam vârfurile degetelor, încercând să scap de amorţeala cauzată de faptul că făcusem singura mea vrajă de prea multe ori la rând. Dacă aş încerca să o fac acum, mi-aş ridica mâinile în aer. Reichis i-a aruncat o privire magului de fier care zăcea inconştient pe pământ, în spatele nostru.

— Individul ăla pare destul de bătrân, Kellen. Dacă şi celălalt era bătrân? Trupul este solicitat când se foloseşte magia, corect? Poate că s-a prăbuşit la pământ şi a dat ortul popii.

— Orice este posibil.

La câţiva metri mai încolo, jăraticul rămas din focul nostru de tabără arunca suficientă lumină spre locul unde zăcea întinsă Ferius ca să văd că ea încă mai respira. Poate că nu păţise nimic. Poate că se va ridica în picioare la un moment dat, se va scutura de praf şi va spune ceva inteligent, dar fără noimă.

— Vom avea şi noi noroc într-o bună zi, nu?

Reichis a adulmecat aerul, apoi m-a tras de cracul pantalonilor.

— Kellen?

— Da?

— Nu se va întâmpla azi.

Am auzit un zgomot de paşi care venea dinspre drum.

— Câţi sunt? am întrebat eu în şoaptă, frecându-mi în continuare vârfurile degetelor.

— Trei. Un bărbat şi două femei. A adulmecat aerul din nou. Bărbatul este bătrân. Una din femei este matură, iar cealaltă este pui, aşa ca tine.

— Am şaisprezece ani. Nu sunt „pui”.

— Eu îţi spun ce miros.

Trei siluete şi-au făcut apariţia la marginea drumului, nişte umbre în lumina slabă aruncată de semiluna de pe cer. Am clipit de câteva ori până când am reuşit să desluşesc câteva detalii. Prima era o femeie înaltă, îmbrăcată în veşminte largi de pânză albă şi cafenie, legate cu nişte curele de piele. Mare parte din faţă îi era acoperită de acelaşi material de pânză ca veşmintele. Aceasta căra pe umăr un bărbat slăbănog, într-o haină albă murdară, ca pe un sac de grâu. Un măgar venea fără tragere de inimă în urma ei, călărit de o fată îmbrăcată în pantaloni şi haină de călărie după moda celor din ţinuturile de hotar. Era legată la ochi cu o fâşie de material deschis la culoare.

— Crezi că este prizonieră? a întrebat Reichis.

Are un fix cu captivitatea.

Nu i-am răspuns, gândindu-mă că vom afla răspunsul cât de curând.

— Rămâneţi pe loc! am strigat eu. Asta dacă vreţi să apucaţi răsăritul. I-am dat foc deja unui duşman în seara asta şi-am s-o fac din nou cu plăcere dacă veţi mai face un pas.

Mi s-au părut nişte cuvinte destul de ameninţătoare, însă femeia care se apropia de noi nu părea deloc intimidată.

— Ar fi o decizie extrem de neînţeleaptă.

— Da? De ce? am întrebat, străduindu-mă să

par amuzat.

— Priveşte-ţi mâinile!

M-am uitat şi am văzut cât de tare îmi tremurau. Când eşti la un pas de moarte, dar *nu* ai murit, începi să tremuri incontrolabil. După aceea, e greu să îţi controlezi trupul.

— Ei bine, eu nu tremur, a mârâit Reichis, zbârlindu-se şi apropiindu-se pe furiş de ea.

— Roagă-l pe animal să nu atace până ce nu mă voi fi descotorosit de povara asta urât mirositoare.

Femeia cu faţa acoperită a venit la câţiva metri de mine şi l-a aşezat pe pământ pe bărbatul pe care îl căra pe umăr.

Odată vrăjile de mătase risipite, l-am putut vedea pe mag aşa cum arăta în realitate: era un bărbat bătrân şi plăpând, cu trăsături simple şi piele zbârcită, arsă de soare. Cu un ochi la cele nou-venite, m-am aplecat şi am ridicat pe rând mânecile hainei lui. Antebraţele lui osoase arătau că el făcuse să strălucească doar banda de mătase. Acelaşi lucru făcuse, probabil, şi partenerul lui, care folosise vraja de fier împotriva noastră. Ăştia doi s-ar fi făcut de minune printre semenii mei; poate erau nişte proscrişi, aşa ca mine, care sperau să fie primiţi din nou în clanurile lor cu ajutorul unei răscumpărări pentru că îl vânaseră pe întunecat.

Femeia şi-a coborât privirea la bărbatul inconştient dintre noi.

— Suntem atât de fragili atunci când rămânem fără iluzii!

Expresia feţei ei – cât puteam vedea dincolo de pânza care îi acoperea faţa – nu era nici batjocoritoare, nici compătimitoare, doar curioasă.

— Este ciudat cum un mag şi-a dat atâta osteneală ca să pară tânăr şi chipeş în minţile noastre. Crezi că, dacă ar fi fost mai puţin preocupat de înfăţişarea lui, m-ar fi observat venind în spatele lui?

Nu era o întrebare cu care să îmi bat capul în acel moment, având în vedere faptul că degetele îmi erau amorţite, mâinile îmi tremurau şi Ferius era în continuare inconştientă. Ceea ce trebuia să aflu era dacă femeia aceea reprezenta un pericol pentru noi. Oamenii arareori îţi dau un răspuns sincer la întrebarea: „Ai venit să mă ucizi?” Prin urmare, în loc să întreb, i-am strigat fetei legate la ochi de pe măgar:

— Eşti prizonieră?

— Se află în grija mea, a răspuns femeia.

— Prefer să aud asta din gura ei.

Fata de pe măgar şi-a întins mâinile ca să îmi arate că nu îi erau legate şi a spus:

— Cine-şi lasă prizonierul să călărească, în timp ce el merge pe jos, idiotule?

Accentul ei, tărăgănat, ajunsesem să-l asociez cu locuitorii ţinuturilor de hotar, în timp ce pronunţia ei era mai clară – semănând puţin cu cea a emisarilor Daroman pe care îi văzusem trecând prin patria mea. Dacă ar fi fost să ghicesc, aş fi zis că fata era cam de aceeaşi vârstă cu mine, bogată şi, probabil, educată.

— Se holbează la mine? a întrebat-o ea pe

femeie.

— Aşa se pare.

— Spune-i să înceteze. Nu este politicos.

Fata a descălecat şi a bâjbâit după ceva legat de şa. Odată ce l-a dezlegat, am văzut că era un băţ subţire, lung de aproximativ metru. Ea l-a ţinut în faţa ei şi a început să îl legene într-o parte şi-n cealaltă, la câţiva centimetri de pământ.

Asta explica prezenţa bucăţii de cârpă care îi acoperea ochii.

— Eşti oarbă, am zis eu.

— Nu, tu eşti orb. Eu doar nu pot vedea. Fata s-a întors spre femeie. Cum arată? Pare cam tâmp.

— Iart-o pe protejata mea! De câteva zile suntem tot pe drum. Copila a trecut prin multe încercări şi…

— Seneira, a spus fata. Nu „protejata”, nu „copila”. Seneira.

Fata a înaintat cu paşi mari, dar a alunecat cu piciorul drept pe o piatră acoperită de nisip. Temându-mă să nu cadă, m-am întins din instinct ca să o prind. Din nefericire pentru amândoi, chiar în acel moment ea şi-a recăpătat echilibrul. Ne-am ciocnit frunţile cu o bufnitură dureroasă şi, mai rău – mult, *mult* mai rău – este foarte posibil să-i fi atins buzele.

— A încercat să mă sărute? a întrebat ea cu voce tare, întorcându-şi capul la stânga şi la dreapta, în timp ce îşi ţinea băţul în faţă, ca pe o sabie.

Eu m-am retras repede.

— Nu! Niciodată… Adică eşti oarbă! N-aş vrea

să…

— N-ai vrea să ce? m-a întrebat ea, pe un ton rece ca aerul nopţii. N-ai vrea să săruţi o fată *oarbă?*

„Strămoşi, trimiteţi un alt vânător de recompense să mă omoare. Jur că n-o să mă împotrivesc de data asta.”

— Dacă l-ai putea vedea pe băiat, a zis femeia în veşminte de pânză, ţi-ai da seama că este debusolat, rănit şi înspăimântat după ce s-a luptat cu magul de fier.

— Nu sunt înspăimântat, am zis eu, însă nimeni nu îmi acorda atenţie.

— Ei bine, poate-ar trebui să-şi ţină mâinile – şi *buzele* – acasă.

Femeia a oftat.

— Copilă, ştii prea bine că doar a încercat să te prindă ca să nu cazi în nas. Reflexele slabe şi stângăcia lui sunt demne de milă, nu un motiv ca să îl chinuieşti.

— Mulţumesc pentru că îmi ţii partea, am zis eu.

Ea mi-a ignorat sarcasmul şi s-a uitat dincolo de mine, la Reichis.

— Animalul nu se simte bine? Pare a fi…

— N-are nimic, am răspuns eu. Aşa face el când chicoteşte.

Seneira părea să fi luat o hotărâre în ceea ce privea vina mea în confruntarea noastră nefericită.

— Bine, a zis ea într-un final, lăsându-şi băţul jos şi întinzându-şi mâna spre mine. S-o luăm de la capăt. Eu sunt Seneira.

Eu i-am luat-o şi i-am strâns-o scurt.

— Kellen.

— Mă bucur de cunoştinţă. Ea s-a întors spre călăuza ei. Vezi? Aşa se salută oamenii – cei normali, cel puţin. Au nume, cum ar fi: Seneira, sau Kellen, sau…

— Reichis, a intervenit pisica-veveriţă. După ce a râs de mine, el s-a apropiat agale de ele ca să le adulmece, apoi a scos un mârâit scurt. Nu-mi place de ele.

— Ţie nu-ţi place de nimeni, am bombănit eu.

— Ce-a fost asta? a întrebat Seneira. Am auzit un mârâit.

— A fost Reichis, am răspuns eu. Este…

Am şovăit. Nu îmi place să par sărac cu duhul în faţa străinilor.

— Spune! a mârâit pisica-veveriţă. Spune, asta dacă crezi cumva că vei putea face vrăji doar cu nouă degete!

— Bine. Reichis este partenerul meu de afaceri.

Seneira îşi întorcea capul într-o parte şi în cealaltă.

— Partener de afaceri? N-am auzit alte voci. Cine-i acolo?

— Se referă la animal, i-a explicat femeia. Este o pisică-veveriţă.

Fata oarbă a rămas nemişcată o vreme.

— Perfect, a zis ea, apoi s-a aşezat pe jos. Voi sta aici până când lucrurile vor începe să aibă noimă, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

— S-ar putea să ai de aşteptat, i-am zis eu.

În ciuda pânzei care îi acoperea mare parte din faţă, mi s-a părut că femeia zâmbea când a zis:

— În sfârşit, nişte cuvinte înţelepte. Şapte picături de apă într-un deşert.

Seneira şi-a proptit bărbia în mâini.

— Vrei să nu mai vorbeşti aşa, te rog?

Am început s-o compătimesc puţin. Ferius obişnuia să-mi vorbească astfel de multe ori…

— Stai aşa… Tu cine eşti? am întrebat-o pe femeie.

— O călătoare mereu pe drumuri. O călăuză care nu are o destinaţie, dar care nu se rătăceşte niciodată. O însoţitoare care nu urmează decât drumul din faţa ei. Eu sunt „Calea cu spini şi trandafiri”.

Habar nu aveam ce însemnau toate acestea, însă răspunsul ei fără noimă îmi spunea cine era sau, mai degrabă, *ce* era.

— Eşti o Argosi.

Fără să se ostenească să-mi dea vreun indiciu că aveam sau nu dreptate, ea s-a dus la Ferius şi a îngenuncheat lângă ea, ca să o privească mai atent.

— Of, soră! Oare de ce trebuie să fii mereu o dezamăgire atât de mare pentru noi toţi?

8
Calea cu spini şi trandafiri

— Aprinde focul! a poruncit femeia Argosi. Ea a ridicat-o cu blândeţe pe Ferius în braţe şi a dus-o lângă focul de tabără. Trebuie s-o ţinem la căldură

în noaptea asta.

— O să se facă bine?

Dintr-un anume motiv, eu nu conştientizasem faptul că Ferius Parfax ar putea fi cu adevărat rănită. Era prea rapidă, prea isteaţă şi prea încăpăţânată ca să lase pe cineva să o omoare. Văzând îngrijorarea din ochii celeilalte Argosi, mi-am dat seama brusc că până şi Ferius ar putea muri.

— Vraja de fier a magului i-a rupt trei coaste. Are şi hemoragie internă, deşi nu pot spune cât de gravă este. Dacă şi organele interne îi sunt afectate… Nu, hai să nu ne aventurăm pe tărâmuri nevăzute. Dacă îşi va veni în fire până dimineaţă, atunci există o speranţă. Focul?

Am dat fuga într-acolo şi am pus restul vreascurilor pe jăraticul aprins, apoi am aşezat nişte iască deasupra. Când am văzut că nu se aprinde imediat, am presărat nişte pudră neagră, apoi puţină pudră roşie, producând o flacără. În câteva secunde, flăcările au început să se ridice.

— Aşa, a spus femeia, punând-o jos pe Ferius, lângă focul de tabără. Şi-acum, dacă mi-ai mai putea face o favoare?

— Care? am întrebat eu.

Ea arătă cu degetul peste umărul meu.

— Vrei să-l rogi pe… partenerul tău de afaceri să înceteze acel ritual ciudat pe care îl face asupra prizonierului meu?

— Reichis, încetează!

Pisica-veveriţă s-a întors şi a mârâit în semn de avertisment.

— Glumeşti? A fost cât pe ce ca ticăloşii ăştia de Jan’Tepi să ne omoare pe toţi. N-am de gând să-i las să se trezească şi să încerce din nou. Plus că mi-e foame.

— Ce-a spus? m-a întrebat femeia Argosi.

— Mi-a… reamintit că doi magi, inconştienţi sau nu, vor deveni în curând o problemă serioasă.

— Animalul are dreptate. Femeia a oftat şi s-a ridicat în picioare. Veghează asupra Căii… iartă-mă! Tu o cunoşti cu numele de Ferius, nu?

— Tu cu ce nume o cunoşti?

— Eu o cunosc ca fiind „Calea margaretelor sălbatice”.

— Ce denumire tâmpită! a bombănit Reichis, cu ochii aţintiţi asupra magului de mătase.

Femeia Argosi s-a apropiat de pisica-veveriţă, apoi s-a lăsat în genunchi şi s-a sprijinit în coate până când ochii ei au ajuns la acelaşi nivel cu ai animalului.

— Lasă-i pe bărbaţi în grija mea, războinic zburător! Voi face ceea ce trebuie.

Reichis a mârâit şi şi-a întins botul, apoi a adulmecat-o din nou. Nu ştiu ce căuta, însă micuţului monstru îi plac la nebunie complimentele.

— Războinic zburător. Îmi place cum sună. Reichis a sărit de pe pieptul magului de mătase şi a luat-o la fugă, pierzându-se în întuneric. Mă duc să omor un iepure sau doi, m-a informat el. Asta facem noi, războinicii zburători.

După ce s-a făcut nevăzut, femeia Argosi şi-a vârât mâna între faldurile veşmântului. Am crezut

că va scoate un cuţit şi mai că am dat să mă împotrivesc. Ferius folosea toate trucurile într-o luptă, dar nu o văzusem niciodată omorând pe cineva care nu putea să îi ţină piept. Sincer să fiu, nu îmi prea convenea poziţia în care mă aflam. „Strămoşi, acum pisica-veveriţă m-a făcut să mă comport ca un însetat de sânge.”

S-a dovedit că femeia Argosi nu a scos un cuţit, ci un pachet înfăşurat într-o cârpă. A desfăcut bucata de material, lăsând la vedere un mojar şi un pistil mic şi câteva borcane. Ea a deschis două dintre ele şi a început să amestece o parte din conţinutul lor.

— Ce faci? am întrebat-o eu.

— Arsurile magului de fier nu sunt letale, dar vor fi dacă nu le voi obloji.

— Stai… *ăsta-i* planul tău? Ai de gând să îngrijeşti rănile bărbaţilor care au încercat să ne omoare?

— Negocierea cu nişte cadavre nu dă roade.

— Negocierea? Vorbeşti serios? Bărbaţii aceştia sunt urmăritori de vrăji. Vânători de recompense. Magi Jan’Tep care sunt plătiţi doar dacă se întorc cu un cadavru. Tu vrei să le îngrijeşti rănile şi să încerci să îi convingi să nu mai facă asta?

Femeia Argosi a mijit ochii chiar în timp ce pregătea amestecul.

— Călătoreşti împreună cu sora mea şi, cu toate astea, nu te-a învăţat „Calea apei”? Nu ne stă în obicei să sfârşim o călătorie împreună cu cineva fără să îi oferim o altă cale.

Am încercat, dar nu am reuşit să găsesc un răspuns potrivit pentru această nebunie. Prin urmare, am renunţat într-un final şi am continuat să veghez asupra lui Ferius, având grijă să îmi încălzesc degetele şi mâinile pentru când voi avea nevoie de ele. Seneira, fluturându-şi băţul în faţa mea, a venit şi mi s-a alăturat lângă foc.

— Bănuiesc că viaţa ta e pe cale să devină la fel de stupidă ca a mea.

— Bună seara! le-a spus femeia Argosi celor doi bărbaţi când aceştia au deschis ochii clipind.

Vorbea pe un ton relaxat ca atunci când întâlneşti alţi drumeţi pe un drum pustiu, nu ca atunci când înfrunţi nişte duşmani de moarte care au încercat să te omoare cu câteva ore în urmă.

După ce le-a îngrijit rănile, femeia care îşi spunea „Calea cu spini şi trandafiri” i-a aşezat pe cei doi bărbaţi spate în spate. Eu am crezut că avea de gând să îi lege aşa şi am vrut să îi spun că, dacă nu avea la ea sârmă vrăjită de cupru sau de argint, aceştia mai puteau face câteva vrăji împotriva noastră. Însă *nu* i-a legat. În schimb, ea a scos un borcănel nu mai înalt decât degetul ei mare din faldurile veşmântului ei şi i-a scos capacul.

— Tu şi Seneira aşteptaţi acolo, rogu-vă, a zis ea, arătând spre un loc la câţiva metri depărtare de foc, care era mai întunecat.

— De ce? am întrebat eu.

— Bărbaţii aceştia au un motiv să te omoare, nu? Hai să nu-i ispitim!

Odată ce Seneira şi cu mine ne-am conformat,

femeia Argosi şi-a vărsat puţină pudră albă pe vârfurile degetelor, apoi a tapat cu blândeţe câteva fire sub nasul fiecărui bărbat înainte să pună capacul la loc. S-a lăsat pe spate şi a privit. Câteva secunde mai târziu, ambii bărbaţi s-au trezit, tuşind.

Primul gest pe care l-a făcut magul de mătase a fost să îşi ridice mâna şi să creeze cu degetele o formă somatică pe care nu o recunoşteam şi de care mă îndoiam că ne-ar fi făcut vreun bine. Am dat să-mi folosesc pudrele, dar femeia Argosi mi-a aruncat o privire ameninţătoare. Având în vedere că nu avea cum să mă vadă prin întuneric, ea trebuie să-mi fi anticipat reacţia.

— Nu eşti în pericol, a spus ea.

Magul de mătase a zâmbit, iar pielea din jurul gurii i s-a încreţit.

— Tu eşti.

Femeia Argosi a dat din cap.

— Întotdeauna. Trăim într-o lume periculoasă.

— Se prea poate, dar este cu mult mai puţin periculoasă pentru magii care au puterea noastră decât pentru filosofii rătăcitori care-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala.

Dacă aş fi luat parte la discuţie, aş fi fost tentat să subliniez faptul că niciunul din cei doi bărbaţi nu făcuse să strălucească mai mult de o bandă, iar acest lucru însemna că se numărau printre cei mai slabi în putere magi ai neamului meu. În afară de mine, desigur.

Femeia Argosi nu a spus nimic din toate acestea. În schimb, părea îngândurată, ca şi când

ar fi acordat mare atenţie cuvintelor magului de mătase.

— Cred că ai dreptate. Lumea este mai periculoasă pentru filosofii rătăcitori, după cum spui şi tu.

Magul de fier, un bărbat cu părul roşcat şi rar, poate cu zece ani mai tânăr decât prietenul lui, a râs răguşit.

— Vezi cât de repede dau înapoi faimoşii Argosi? Femeia vrea să se târguiască pentru propria-i viaţă.

Femeia a clătinat din cap.

— Iartă-mă, dar te înşeli! Vreau să negociez pentru viaţa *voastră.*

Magul de mătase şi-a mişcat degetele.

— Îndrăzneşti să ameninţi un mag Jan’Tep? Pune-te în genunchi, femeie, şi sărută-mi picioarele până nu voi face o vrajă care să-ţi distrugă creierul! Sufletul îţi va fi sfărâmat în mii de bucăţi, în vreme ce spiritul tău gol va privi, neajutorat şi ţipând până când inima din pieptul tău va înceta să mai bată.

„Nu-i rău!” mi-am zis. Semenii mei nu se pricep la poezie, dar apreciază o ameninţare cu moartea bine compusă. Însă femeia Argosi a răspuns printr-un râs suav, aproape melodios.

— Nu cred că mă vrei în mintea ta, maestru mag. Mi s-a spus că pot fi cam nesuferită.

După privirea din ochii bărbatului, mi-am dat seama că ea exagerase. Înainte ca eu să apuc să fac ceva, magul de mătase şi-a aţintit privirea asupra ei. Un singur cuvânt şoptit de el a făcut ca

aerul dintre ei să tremure. El o trăgea într-o vrajă de mătase – nu era una neapărat puternică, dacă am înţeles eu bine, ci una care îţi făcea zob creierii. Eram pe punctul să ignor porunca femeii Argosi de a nu interveni, când magul de mătase a strigat spre cerul întunecat.

— Încetează! Dă-mi drumul! Aerul dintre ei a rămas nemişcat când vraja s-a rupt. El abia mai respira, încercând să îşi revină. Cum se poate una ca asta? a întrebat el.

Femeia Argosi a ridicat nevinovată din umeri.

— Noi suntem călători. Stă în firea noastră să acceptăm fiecare călătorie aşa cum este, fără să ne temem, fără să judecăm.

Bărbatul a privit spre foc şi spre Ferius, care zăcea inconştientă.

— Dar ea…

— Ai lăsat-o inconştientă pe sora mea. Te sfătuiesc să nu mai faci asta atunci când se va trezi. Femeia Argosi s-a aplecat în faţă şi a şoptit conspirativ. Mulţi cred că este mai nesuferită decât mine. Ea şi-a întins un deget şi a bătut darabana pe fruntea magului. Umple-ţi mintea cu gânduri mai luminoase, maestre mag! Nu e bine să porţi atâta ranchiună în tine.

Magul de fier i-a spus printre dinţi tovarăşului său.

— N-o mai lăsa să-ţi distragă atenţia cu cuvintele ei! Fă o vrajă şi nimiceşte-o!

Magul de mătase a clătinat încet din cap, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Nu mă mai ating de gândurile ei!

— Bine, atunci o să mă ocup eu de ea.

Magul de fier şi-a ridicat mâna dreaptă, făcând forma pentru vraja-sabie cu care ne atacase pe noi înainte. Femeia Argosi şi-a ridicat un deget.

— Nici asta n-ar fi prea înţelept.

Magul a ignorat-o, întinzându-şi degetul în timp ce rostea o incantaţie pentru o vrajă de fier pe care noi o numim „ciocanul sângeros”. La început, nu s-a întâmplat nimic, apoi el s-a îndoit şi a vomat pe pământ.

— Ce mi-ai făcut? a spus el, gemând.

Femeia Argosi şi-a întins mâinile, arătându-şi palmele goale.

— Nimic, maestre mag, doar ţi-am dat cu nişte alifie vindecătoare pe arsuri. Din păcate, pentru mixtură este nevoie de frunze înmugurite noaptea pentru a grăbi vindecarea şi a amorţi durerea.

— Buruiana slăbiciunii?! a strigat magul de fier. Mi-ai otrăvit magia!

— Doar puţin. Te asigur că am avut grijă la doză. În două sau trei zile vei putea face din nou vrăjile tale Jan’Tep. Ca doctor al tău însă, te sfătuiesc să n-o faci. Lasă-ţi răgaz să te vindeci şi poate că, în timpul procesului de vindecare, vei avea o altă introspecţie.

Magul de mătase, care părea să-şi fi revenit şi el, a întrebat:

— Şi care ar fi această introspecţie, Argosi?

— Doar asta: că în lume există lucruri chiar mai periculoase decât vrăjile, maeştri magi.

Ea i-a privit pe rând pe cei doi bărbaţi. Chiar dacă mă aflam la câţiva metri depărtare, în

întuneric, calmul ei mi s-a părut înspăimântător. În cele din urmă, ea a zis:

— Eu mă număr printre ele.

S-a aşternut o tăcere îndelungată. Femeia Argosi părea că aşteaptă ceva, o recunoaştere tacită în privirile celor doi bărbaţi, pe care eu nu o puteam vedea. Însă ea trebuie să o fi observat, deoarece a spus, lăsându-se pe spate:

— Prea bine. Începem negocierile, atunci?

9
Cele două pachete de cărţi de joc

Nu credeam că este posibil să te plictiseşti atât de curând după ce ai scăpat de moarte, dar femeia Argosi mi-a dovedit contrariul. Mă gândeam că versiunea ei pentru „negocieri” se va rezuma la câteva ameninţări rostite cu băgare de seamă, însă s-a dovedit a fi un contract verbal aproape la fel de lung ca ultimul tratat de pace care a pus capăt ultimului război dintre imperiul Daroman şi arcanocraţia Jan’Tep. Când cei doi magi au făcut cale-ntoarsă spre drum, eram aproape sigur că aceştia uitaseră motivul pentru care fuseseră aduşi aici.

Îmi amorţiseră picioarele şi spatele pentru că şezusem nemişcat lângă Seneira vreme de două ceasuri. Ea aţipise de câteva ori şi îşi rezemase capul de umărul meu. Mi se părea ciudat să stau atât de aproape de cineva despre care nu ştiam nimic – mai ales de o persoană care părea convinsă că eram prostul satului. Cât despre ea,

Seneira părea să fi hotărât că viaţa era cum nu se putea mai neplăcută, aşa că era mai bine să şi-o petreacă dormind.

— Ce-am ratat? a întrebat Reichis, lăsând să cadă un iepure pe jumătate mâncat la picioarele mele şi ale Seneirei.

— Spirite ale pământului şi ale aerului, ce-i cu mirosul acesta? a întrebat ea, ridicându-se în picioare şi descriind cu băţul semicercuri ample în timp ce se îndepărta împleticindu-se, înjurându-i pe fermierii idioţii şi pe animalele lor vorbitoare.

Nu m-am obosit să îi spun că nu fusesem niciodată la o fermă.

Reichis era profund ofensat de indignarea ei. A luat iepurele mort în gură şi a bombănit:

— Ea nu primeşte nimic.

— Ce-ar fi să vorbiţi mai încet? s-a auzit o voce obosită şi răguşită de lângă foc. Nici să mori în pace nu poţi.

Eu am sărit în picioare şi-am dat fuga la Ferius. Era palidă la faţă, iar părul îi era lins, dar când m-am uitat în ochii ei, ea mi-a oferit un zâmbet care mi-a luat greutatea de pe piept, lăsându-mă să respir în voie pentru prima oară de la luptă.

— Hei, puştiule! a zis ea, ridicându-şi o mână ca să-mi atingă obrazul. A mijit ochii când a auzit şirul neîntrerupt de înjurături care ieşea din gura Seneirei. Micuţa ta prietenă are un vocabular bogat.

— O cheamă Seneira, am răspuns eu. N-are o părere prea bună despre mine.

— O să te obişnuieşti până la urmă. Ferius şi-a

pipăit coastele cu mâna şi s-a oprit în dreptul bandajelor înfăşurate în jurul trunchiului. Ai învăţat cum să oblojeşti răni cât timp am tras eu un pui de somn?

— Salutare, soro! a spus cealaltă femeie Argosi, venind şi postându-se lângă mine.

Ea şi-a dus mâna la spate şi şi-a desfăcut agrafa cu care era prinsă bucata de pânză care îi ascundea jumătate din faţă. Eu credeam că era desfigurată, însă după ce şi-a îndepărtat bucata de pânză, mi s-a părut fără cusur. Avea pielea mai tuciurie decât a lui Ferius, mai mult Berabesq decât Daroman, însă ar fi putut trece la fel de uşor ca fiind Jan'Tep sau un locuitor din ţinuturile de hotar. Secole întregi de migrare peste mări au dus la un amestec de culturi pe acest continent, care erau legate mai mult de acelaşi ţel decât de aceeaşi origine.

— Puştiule? m-a strigat Ferius.

— Da?

— În timpul luptei, am fost rănită grav la cap?

— Din câte am văzut eu, nu.

Ea a oftat.

— Aşa m-am gândit şi eu. Hei, Rosie!

M-am întors spre cealaltă femeie Argosi.

— Rosie? Aşa te cheamă?

Femeia părea jignită. Şi enervată.

— „Calea margaretelor sălbatice" se consolează adesea cu glume mărunte.

— Te cred şi eu, a zis Ferius. Ea şi-a întins o mână spre mine. Ajută-mă să mă ridic, puştiule! N-are rost s-o mai lungim.

Ceva din expresia ei m-a făcut să fiu cu băgare de seamă.

— Ce să lungim? am întrebat-o eu.

Ea s-a ridicat anevoie în şezut, schimonosindu-se de durere.

— Trebuie să-i tăbăcesc fundul lui Rosie.

— Stai… ce? Doar nu vorbeşti serios. Ea ne-a salvat. Şi-apoi, ai trei coaste rupte. Era cât pe ce să mori!

— Viaţa este scurtă. Lucrurile importante trebuie rezolvate cât mai poţi.

M-am uitat la Seneira, care ţesăla măgarul. „Poate ea îmi va spune ce naiba se întâmplă.”

Cealaltă femeie Argosi nu părea nici îngrijorată, nici amuzată.

— Mă tem că va trebui să amânăm… care este cuvântul care ţi se pare atât de amuzant? „Trântele”? Ea a îngenuncheat, şi-a vârât mâna între faldurile veşmântului şi a scos un pachet de cărţi de joc. Am veşti noi.

Ferius şi-a ţuguiat buzele în timp ce se zgâia la pachetul de cărţi, apoi şi-a băgat mâna în vesta ei de piele şi şi-a scos şi ea pachetul de cărţi. L-am recunoscut ca fiind pachetul ei adevărat – fiecare suită reprezentând un neam şi tradiţiile sale, „concordanţe” cum le numea ea. Pachetul mai conţinea şi alte cărţi de joc, mai ales cărţi unice pentru fiecare Argosi, după cum spunea Ferius; aşa-zisele „discordanţe” care descriau oameni şi întâmplări care puteau schimba cursul istoriei.

— Hai să începem! a zis Ferius. O să avem noi două răfuiala noastră data viitoare, Rosie!

Cealaltă femeie s-a aşezat în faţa ei şi a început să aşeze între ele cărţile din pachetul ei, cu faţa în jos. Ferius a făcut la fel.

— Ce faceţi? le-am întrebat eu. Acum un minut eraţi gata să vă scoateţi ochii şi-acum…

Ferius şi-a ridicat privirea la mine.

— Ce ţi se pare că facem, puştiule? Jucăm cărţi.

Prima oară când am cunoscut-o pe Ferius, ea m-a învăţat o mulţime de jocuri de cărţi. Aveam o memorie bună pentru chestii de-astea şi eram destul de convins că mi le aminteam pe toate. Nu cunoşteam jocul pe care ea îl juca acum cu Rosie. Acesta consta în a ridica la întâmplare şapte dintre cărţile adversarului, a le privi cu atenţie şi a le aşeza la loc după un anume model. Când venea rândul celuilalt jucător, acesta proceda la fel. Procesul se repeta cu cărţi noi şi, odată ce acestea se terminau, femeile amestecau pachetele, ca şi când jocul nu avea sfârşit.

Seneira şedea lângă mine.

— Bănuiesc că Argosi a *ta* nu ţi-a spus niciodată de ce folosesc cărţile de joc în loc să vorbească, aşa cum fac oamenii normali? m-a întrebat ea.

— Cred… cred că imaginile de pe cărţi dezvăluie mai mult decât putem noi recunoaşte, am răspuns eu, cu ochii lipiţi la acel joc ciudat care era jucat în faţa mea. Şi modelele pe care le folosesc atunci când aranjează cărţile… poate că ele transmit mesaje ce nu pot fi rostite în cuvinte.

Seneira a oftat.

— Vorbeşti ca ele. Chiar speram să dau peste cineva cu judecată, cu care să pot vorbi.

— Poate să vorbească cu mine, a cârâit Reichis, apropiindu-se agale şi aşezându-se lângă noi. Eu gândesc cel mai limpede de-aici.

— Reichis zice că poţi…

— Te rog să nu-mi spui atunci când pisica-veveriţă vorbeşte cu tine, a zis Seneira.

— Ăăă, bine. De ce nu?

— Pentru că sunt sigură că pisicile-veveriţă nu pot vorbi şi pentru că vreau să mă mai prefac puţin că nu eşti nebun.

Reichis a pufnit.

— Are dreptate, Kellen. Întotdeauna am crezut că eşti puţin…

— Taci, Reichis!

Acel joc ciudat de cărţi a continuat mai mult de-un ceas. Din când în când, Ferius întrerupea tăcerea cu câte un comentariu nonşalant, de genul: „Măi, măi, cine-ar fi zis că breasla negustorilor Gitabriani va rezolva harababura asta” sau: „M-am gândit eu că un general Daroman va pune în cele din urmă mâna pe bătrânul ăla nebun”.

Cealaltă Argosi – încă nu mi-o puteam imagina ca fiind „Rosie” – părea să prefere tăcerea atât de mult, încât după ce Ferius a vorbit cu voce tare pentru a noua sau a zecea oară, aceasta a întrebat:

— Îţi serveşte la ceva toată trăncăneala asta?

— Bineînţeles că-mi serveşte. Te-ai enervat? Te-ai putea urca pe măgarul ăla al tău şi să te duci

în oraş după nişte lichior.

— Lichior, ţigări de trestie şi jargonul ăsta caraghios din ţinuturile de hotar pe care îl foloseşti. Ai început să te rătăceşti, soro!

Ferius şi-a aşezat mâinile pe cărţile de joc din poala ei.

— Te rătăceşti numai dacă te fixezi pe o singură destinaţie, *soro!*

Cealaltă femeie a pufnit zeflemitor şi a arătat cu capul spre mine.

— Aşa îl înveţi doctrinele Argosi? Transformându-le în zicale şi anecdote?

— Crezi că ar avea vreo importanţă dacă le-aş rosti într-un limbaj mai elevat?

— Din câte l-am văzut pe elevul tău, mă îndoiesc că ar avea vreo importanţă. A folosit magia atunci când nu ar fi trebuit şi i-a atras pe magii Jan’Tep aici, riscând viaţa protejatei mele în tot acest timp. Apoi l-a cuprins panica în toiul luptei şi aţi fi murit cu toţii dacă n-aş fi fost eu ca să vă salvez. M-aş mira să faci un Argosi din el şi de-ar fi să trăiască o sută de ani.

Reichis mi-a atins piciorul cu laba.

— Hei, Kellen, cred că ticăloasa aia de Argosi tocmai te-a insultat.

— Mda, am răspuns eu în şoaptă. Nu cred că mă place prea mult.

— Ba te place, a zis Ferius. Mereu uit că stă foarte bine cu auzul. Rosie doar încearcă să-mi distragă atenţia ca să nu-mi dau seama că a ţinut o carte de joc deoparte în tot acest timp.

Un mic zâmbet s-a furişat pe buzele celeilalte

femei.

— Iar tu crezi că mă poţi face să uit că şi tu ai ţinut deoparte o carte de joc.

— Ce, vechitura asta?

Ferius a făcut o mişcare scurtă din încheietură şi o carte de joc şi-a făcut apariţia între degetul mare şi arătător.

— Probabil mi-a căzut în mânecă atunci când am amestecat cărţile.

Ferius i-a întins cartea celeilalte femei, care a examinat-o timp îndelungat, înainte să o întoarcă şi să o lase să cadă pe pământ. Era una dintre cărţile de „discordanţă” ale lui Ferius – cea pe care o pictase ca să semene cu mine, cea pe care scria „Vrăjitorul”, în partea de jos.

— I-ai dat imaginea potrivită, dar denumirea este greşită. Asta este diferenţa dintre tine şi mine, soro. Tu urmezi mai degrabă calea sentimentului decât pe cea a iluminării.

— Da? Ce-ar fi să mă luminezi tu atunci?!

Cealaltă femeie Argosi şi-a întins palma, pe care se afla o carte de joc. Şi-a rotit mâna o dată… de două ori… iar a treia oară cartea de joc se afla cu faţa în jos. Până şi eu îmi dădeam seama după partea din spate că nu era aceeaşi carte de acum câteva secunde.

— Acesta este semnul pe care trebuie să-l urmăm.

Ferius a dat să îşi întindă mâna după ea, apoi şi-a retras-o.

— Diferenţa dintre tine şi mine, soro, este aceea că nu a trebuit niciodată să mă prefac că

văd vântul ca să ştiu din ce direcţie suflă. Ea a strigat-o pe Seneira. Hei, domnişorică! Ce-ar fi să vii aici ca să facem cunoştinţă aşa cum se cuvine?

Seneira s-a conformat şi s-a ridicat în picioare, descriind semicercuri ample în timp ce se apropia încet de ele. Eu am urmat-o, îngrijorat că epuizarea şi solul accidentat ar fi putut duce la o căzătură – deşi foarte hotărât să nu mai repet acelaşi gest dezastruos de galanterie. Ferius m-a privit cu o sprânceană ridicată şi m-a întrebat:

— Chiar crezi că este oarbă, puştiule? Mă gândeam că eşti mai ascuţit la minte.

— Cum? Vrei să spui că ea…

— Orbii se pricep de minune să-şi croiască drum prin lume – nu se împiedică aşa cum face ea. Au un toiag rezistent, nu un băţ pe care l-au cules de pe jos. Apoi i-a spus celeilalte femei Argosi: Ai spus o minciună adineauri, soro. Nu Kellen i-a atras pe vânătorii de recompensă aici; pe fată o vor. Voi aţi adus această năpastă asupra noastră.

Seneira s-a oprit la câţiva metri depărtare.

— Îmi pare rău, a spus ea. N-am vrut ca altcineva să aibă de suferit din cauza mea.

Lacrimile au început să ude partea de jos a cârpei care îi acoperea ochii şi i s-au rostogolit pe obraji.

— De fapt, nu-i nimeni de vină, a zis Ferius, lovindu-şi cu palma bandajele înfăşurate în jurul coastelor. Nu cred că ţi-ai dorit aceste necazuri mai mult decât Kellen. Ea a arătat cu capul spre Seneira. Haide, scoate-ţi cârpa aia caraghioasă, fetiţo!

— Stai… Ce se întâmplă aici? am întrebat eu.

Ferius s-a întins, a smuls cartea de joc din mâna celeilalte femei Argosi şi a aruncat-o sus, în aer, în aceeaşi clipă în care Seneira a dezlegat nodul cârpei din jurul capului ei. Cartea de joc a aterizat la picioarele mele, cu faţa în sus. Aceasta înfăţişa o fată care avea semne negre de jur-împrejurul ochiului drept. Când mi-am ridicat capul, m-am trezit că privesc în ochii verzi ai Seneirei şi că văd aceleaşi semne ca ale mele.

— Ţi-am spus că nu sunt oarbă, a zis ea, lăsând fâşia de pânză să cadă pe jos. Doar că nu pot să văd.

M-am aplecat ca să ridic cartea de joc pe care femeia Argosi pictase discordanţa, convinsă că aceasta era o forţă impresionantă care putea schimba cursul istoriei. Am citit cuvântul pe care îl scrisese în partea de jos a cărţii de joc.

„Întunecat.”

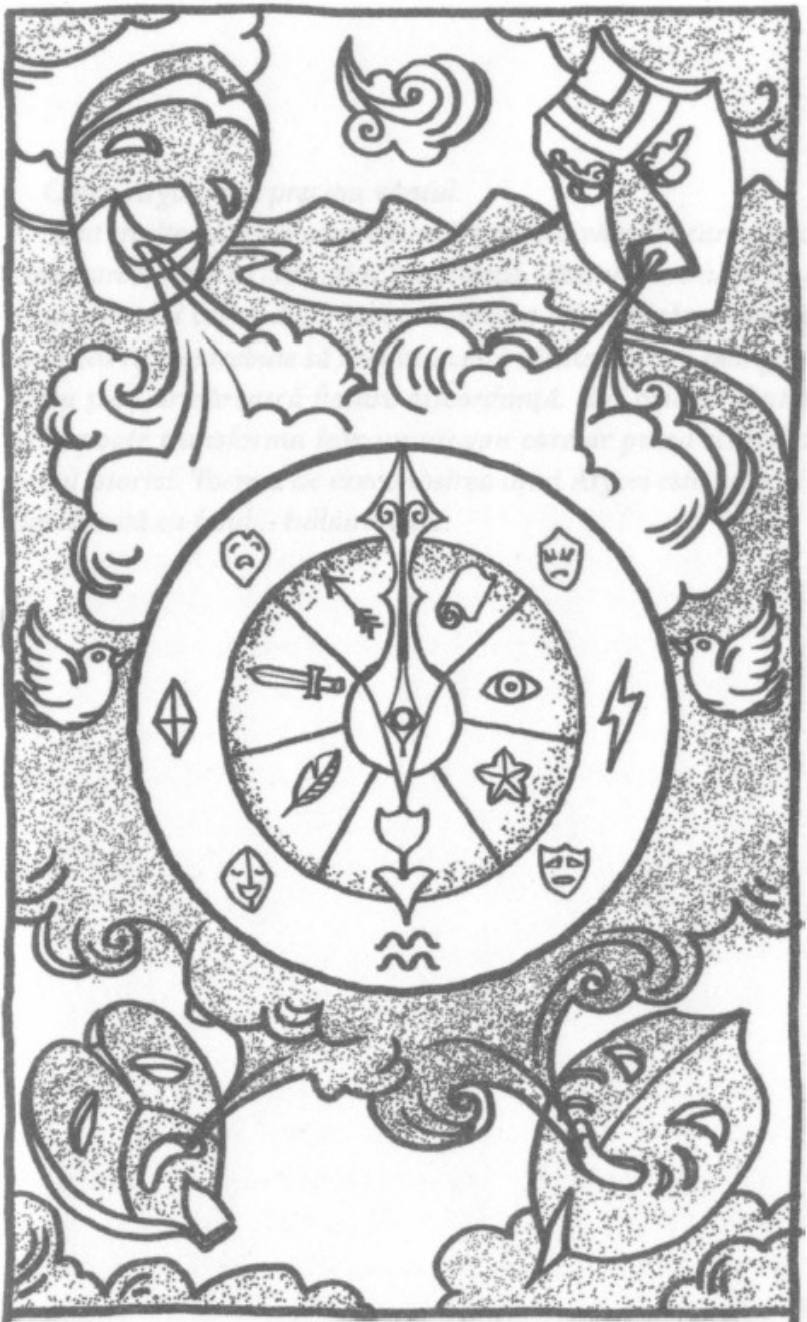

CALEA VÂNTULUI

Calea Argosi este precum vântul.

Sunt multe vânturi care mătură ţinutul: vânturi care aduc schimbarea, vânturi care aduc întristarea, vânturi care aduc bucuria, vânturi care aduc război. Pentru a afla adevărul despre lume, un Argosi trebuie să asculte aceste vânturi care îi mângâie pielea şi să urmărească fiecare discordanţă, căci oricare dintre ele se poate transforma într-un uragan care ar putea schimba cursul istoriei. Tocmai de aceea sosirea unui Argosi este, uneori, considerată ca fiind... tulburătoare.

10
Diplomaţie

— Mai spune-mi o dată de ce ne-ai făcut s-o însoţim pe Seneira înapoi în Teleidos? am întrebat eu, trăgând de hăţuri în încercarea de a aduce calul înapoi pe cărare.

Avea prostul obicei de a se abate de la drum fără motiv – era o trăsătură de caracter pe care o avea şi Ferius.

— Şi nu începe din nou cu prostiile alea despre „urmează vântul”. Acesta *nu* este un răspuns.

Ferius şi-a înclinat pălăria ca să nu îi intre soarele în ochi.

— Ba este, puştiule. Doar că nu este cel pe care îl cauţi tu. Mi-a aruncat o privire ameninţătoare. Ce-ar fi să-mi asculţi sfatul şi s-o laşi baltă?

Am aruncat o privire peste umăr, spre Rosie şi

Seneira care călăreau puţin mai în spate, suficient de departe cât să nu poată auzi.

— Ea nici măcar nu este Jan’Tep. Cum poate fi întunecată?

— Mai întâi de toate, puştiule, nu mai vorbi ca şi când Jan’Tepii ar fi o rasă. Sunteţi un neam cu înclinaţii spre magie, care a venit aici în căutarea puterii dispărute din tărâmul vostru, atâta tot. Ea şi-a întins un deget şi mi-a mângâiat obrazul. Aveţi altă culoare a pielii, alte feţe, ochi, nasuri… sunteţi un fel de amestecătură.

Aceste cuvinte m-au făcut să mă îndrept de spate.

— Întâmplarea face că din „amestecătura” despre care vorbeşti tu se nasc cei mai pricepuţi magi de pe continent şi tot întâmplarea face ca aceştia să locuiască în cele mai frumoase oraşe din lume.

Ferius a pufnit.

— Aş fi fost mai impresionată dacă semenii tăi ar fi *construit* într-adevăr acele oraşe.

Avea dreptate. De ce le ţineam partea Jan’Tepilor? Strămoşii mei începuseră un război împotriva neamului Mahdek, îi masacraseră pe oameni şi le furaseră oraşele, doar ca să pună stăpânire pe oaza care este izvorul magiei noastre. Probabil că n-au mai rămas mai mult de o sută de Mahdeki pursânge în toată lumea.

Ferius se număra printre ei.

— Îmi pare rău, am spus eu.

— Pentru ce îţi pare rău?

— Pentru că *eşti* Mahdek, am răspuns în

şoaptă.

— *Sunt* Argosi, puştiule. Atâta doar că îmi curge sânge de Mahdek prin vene. *Eu* am ales calea margaretelor sălbatice.

Reichis, care stătea întins pe spate între partea din faţă a şeii şi gâtul calului şi privea melancolic cerul înstelat, a hotărât să se bage în discuţie.

— Prin venele *mele* curge sânge de pisică-veveriţă, a spus el. *Eu* am ales calea pisicilor-veveriţă sălbatice. De ce să complici prea mult lucrurile?

Când i-am tradus lui Ferius, aceasta a chicotit.

— Măi să fie, filosofia pisicii-veveriţă, în stare pură!

Ea l-a salutat, ducându-şi mâna la pălărie. Lui Reichis îi plăcea la nebunie acest gest, prin urmare i-a răspuns la fel.

Mă simţeam lăsat pe dinafară. Într-o oarecare măsură, Ferius şi Reichis aveau mai multe în comun decât avea fiecare din ei cu mine: amândoi îşi aleseseră o cale. Erau… *speciali.* Eu? Luasem o *singură* hotărâre importantă în viaţa mea: să-mi părăsesc neamul, iar acum începeam să cred că făcusem o greşeală. Proscrişii sunt un nimeni, nu au familie, nici prieteni şi nici vreun ţel anume. Când spui că eşti unul dintre ei, nu faci decât să descrii toate lucrurile pe care *nu* le ai.

— Te simţi bine, puştiule? m-a întrebat Ferius.

— Minunat!

Am încercat să-mi alung gândurile pesimiste şi să-mi întorc atenţia la întrebarea pe care Ferius reuşise – încă o dată – să o evite.

— Indiferent dacă Jan’Tepii sunt sau nu o rasă, întunecimea se manifestă doar în rândul magilor. Seneira jură că nu este întunecată, aşadar, fie minte, fie…

— Las-o baltă, puştiule!

— Nu!

Mi-am dat seama că strigasem şi am aruncat o privire peste umăr să văd dacă Rosie şi Seneira observaseră. Din fericire, amândouă păreau foarte hotărâte să mă ignore.

— Eu sunt cel pe capul căruia s-a pus o recompensă, nu tu. Vânătorii de recompense o urmăresc pe Seneira şi nu vor şovăi să mă omoare şi pe mine, aşa că merit măcar să ştiu de ce ne duci într-un loc mai periculos decât de obicei.

— Bine. Îţi mai aminteşti când eram în oraş, iar oamenii au văzut întunecimea din jurul ochiului tău şi au crezut cu toţii că sufereai de „ciuma demonului”?

— Da, dar asta este doar o superstiţie tâmpită. Nu există…

Ferius mi-a aruncat o privire aspră.

— Zău? Crezi că patru luni petrecute departe de locurile natale te fac expert în ceea ce poate sau nu poate fi transformat în molimă?

Atât pe chipul, cât şi în glasul ei se simţea o încordare care venea în contradicţie cu purtarea ei degajată pe care o afişa de obicei. Atunci mi-a venit un gând care a făcut să mi se strângă stomacul.

— Ai mai văzut magi suferind de ciumă, nu-i aşa?

Ea nu s-a uitat la mine, ci la drumul din faţa noastră.

— Da, puştiule. Am văzut ce face ciuma. N-aş putea spune cu certitudine dacă s-a răspândit prin magie, infecţie sau prin altceva, dar oamenii i-au dat un nume: „Ţipătul roşu”. Şi a fost la fel de rău cum suna. Până când a fost oprită.

— Oprită cum?

Ferius s-a uitat peste umăr la Rosie, iar cele două au schimbat o privire care nu părea deloc prietenoasă.

— Întreabă-mă altădată, puştiule!

Aş fi insistat asupra acestui subiect, dar fix în acel moment ochii mei s-au oprit o secundă asupra Seneirei. Se pare că a fost o secundă mai lungă.

— Iar te zgâieşti? a mârâit ea la mine.

De obicei, oamenii au nevoie de o zi întreagă ca să decidă că nu mă plac, însă era limpede că Seneira nu voia să aştepte atâta. Ea părea convinsă că fie îi aruncam ocheade, fie râdeam pe seama ei. De obicei, nu era nici una, nici alta. Doar că mă dezobişnuisem să fiu prin preajma cuiva de vârsta mea. Nici faptul că era frumoasă nu ajuta – era mult prea frumoasă ca eu să mă simt degajat în preajma ei. Ferius zicea că ar putea fi un semn că sufeream de vreo boală mintală şi mi-a sugerat să îi spun dacă şi când voi simţi şi alte simptome.

Stânjeneala pe care o simţeam când eram în preajma Seneirei nu se datora doar stângăciei mele obişnuite sau a faptului că doar vorbind cu ea mă făcea să mă simt ciudat de vinovat faţă de Nephenia. Adevăratul motiv pentru care eram atât

de tulburat de Seneira erau semnele din jurul ochilor ei, atât de asemănătoare cu ale mele, încât, deşi mă durea atunci când le priveam, nu mă puteam abţine.

— Ţi-aş putea da din pasta mea *mesdet,* am zis eu, vârându-mi mâna în desagă. Să-ţi acoperi semnele cu ea ca să nu mai fi nevoită să te legi la ochi de fiecare dată când trecem prin vreun sat.

Ea şi-a dat ochii peste cap – făcea asta destul de des.

— Desigur! Pastă! De ce nu m-am gândit la asta? Ah, poate pentru că am *făcut-o,* desigur!

— Atunci de ce…

— Mă arde, de-aia. De fiecare dată când încerc să o acopăr cu pastă, încep să-mi simt pielea ca şi cum ar lua foc.

Eu am încuviinţat din cap. Nu era niciodată foarte plăcut atunci când îmi acopeream semnele, dar nu era nici chiar *atât* de rău. Însă Seneira, în ciuda veşmintelor simple pe care le purta, arăta şi vorbea ca şi când ar fi fost înstărită. Probabil că nu avusese niciodată o viaţă grea. Nici eu, desigur, până de curând.

— Poate că nu eşti obişnuită. Încearcă puţin!

— „Încearcă puţin”?

— Am văzut efectele, a zis Rosie, cu o voce blândă ca adierea vântului. Nu sunt… plăcute vederii. Semnele copilei par să clocotească atunci când încearcă să le acopere cu ceva, iar durerea este foarte mare.

— *Mulţumesc,* a spus Seneira.

— Deşi trebuie să recunosc că, de cele mai

multe ori, este o nesuferită.

— Poate că dacă n-ai fi răpit…

— *Salvat,* a corectat-o Rosie.

— Stai aşa, am spus eu, întorcându-mă ca să mă uit la Seneira, brusc îngrijorat că situaţia nu era deloc aşa cum credeam. Ai spus că o însoţeşti de bunăvoie.

— Este complicat, a răspuns Seneira, deşi părea să aibă o atitudine puţin mai blândă faţă de mine. Am intrat în bucluc şi… Ea a şovăit, apoi a afişat un zâmbet malefic când a continuat: *Rosie* m-a ajutat să ies din el.

Rosie s-a încruntat.

— Nu aşa mă cheamă. Eu sunt „Calea cu spini şi…”

Seneira a întrerupt-o.

— Nicio persoană normală nu îşi zice „calea” a ceva, aşa că fie accepţi numele de Rosie, fie îmi spui numele tău *adevărat.*

Femeia Argosi şi-a deschis gura ca să spună ceva, apoi şi-a închis-o la loc. În cele din urmă, a cedat.

— Bănuiesc că „Rosie” e un nume potrivit, ca oricare altul.

Ea s-a strâmbat la Ferius, învinuind-o pentru acea poreclă.

— Hi, hi! a chicotit Reichis. Îmi place să le am pe astea două prin preajmă. E amuzant.

— În fine, a continuat Seneira, eram urmărită de nebunii ăia de Jan’Tepi pe care i-aţi cunoscut, iar Rosie i-a alungat. Dar ei mi-au dat din nou de urmă şi am ştiut că nu mă voi putea descurca

singură. Ea s-a oferit să mă protejeze, doar că acum nu vrea să mă ducă unde vreau eu.

— Copila a fugit de-acasă, a explicat Rosie.

— Am şaisprezece ani! Atunci când ai şaisprezece ani nu înseamnă că „ai fugit”, înseamnă „că pleci unde vrei”.

— N-ai decât, dar *eu* mă îndrept spre miazănoapte, spre oraşul tău. Aşa că dacă vrei să te protejez, acolo vei merge şi tu.

— Stai aşa, i-am spus lui Rosie. Dacă Seneira nu vrea să se întoarcă acasă, atunci de ce *mergi* acolo?

Seneira a fost cea care mi-a răspuns. Înţelegerea de care mă bucurasem atunci când îmi arătasem îngrijorarea că ea ar putea fi prizonieră n-a mai ţinut într-un final.

— Cât de prost eşti? Nu sunt nici Jan’Tep, nici nu învăţ magia, dar, cumva, m-am pricopsit cu întunecimea. Ea a arătat cu degetul spre Rosie şi spre Ferius. Ciudatele astea două sunt Argosi, asta înseamnă că, de fiecare dată când se întâmplă ceva ciudat în lume, ele simt o nevoie arzătoare să picteze asta pe o carte de joc. Este evident că ele cred că semnele semnifică ceva.

— *Chiar* semnifică ceva, a insistat Rosie.

— *Ar putea* semnifica totuşi ceva, a contracarat-o Ferius.

Cele două au schimbat o privire care părea plină de înţeles, dar care nu însemna nimic pentru mine. Evident, eu ştiam câte ceva despre Argosi, aşa cum ştiam şi despre restul lumii.

Pentru că mă săturasem de dispreţul pe care

mi-l arăta Seneira, am hotărât să schimb subiectul. Ferius zice că cea mai bună metodă de a-i face pe oameni să te placă este să îi faci să vorbească despre ei. Ştiu – nici mie nu mi se pare logic. Oare cineva nu ar vrea să audă despre calităţile *tale* ca să îşi facă o părere bună despre tine? Cu toate acestea, din când în când ea pare interesată de ceva, aşadar am întrebat-o pe Seneira:

— Dacă nu înveţi ca să devii mag, atunci *ce* înveţi?

I-a luat câteva secunde ca să-mi dea un răspuns şi, odată ce a făcut-o, i-am înţeles ezitarea.

— Vreau să mă fac ambasadoare.

Lui Reichis i-a luat mult timp până să se oprească din râs.

11
Chipul din nisip

În următoarea săptămână, am ocolit aşezările populate cât am putut de mult. Chiar dacă Seneira şi cum mine ne acopeream semnele, chiar dacă nu se întâmpla nimic necuviincios, oamenii pe care îi întâlneam păreau stânjeniţi în preajma noastră. Era ca şi când ar fi simţit în străfundul lor că întunecimea se afla printre ei, asemenea brizei care face să ţi se zbârlească părul pe ceafă.

Mie îmi convenea de minune că ocoleam oraşele, având în vedere faptul că nu mă prea înţelegeam cu străinii în ultima vreme. Singura problemă era că asta însemna să dormim în deşert

în fiecare noapte, iar senzaţia de noutate pe care o aduce această experienţă se risipeşte destul de repede; pământul tare, frigul, furtunile de nisip ocazionale şi senzaţia de a fi expus în faţa unei lumi rele şi furioase. Toate acestea mă enervau la fel de tare ca Seneira, despre care îmi plăcea să cred că era o prinţesă privilegiată şi care părea să suporte viaţa în aer liber mai bine decât mine.

— Iar te zgâieşti, a zis ea, fără să se mai obosească să-şi deschidă ochii în timp ce stătea întinsă pe rogojina de lângă foc.

Cum *făcea* asta?

— Scuze, am răspuns eu.

— Hei, Kellen, a cârâit Reichis, întreab-o dacă…

— Nu începe.

Prezenţa unei fete de vârsta mea şi, în special, stângăcia de care dădeam dovadă când mă aflam în preajma ei erau un izvor nesecat de amuzament pentru pisica-veveriţă. Aceasta îmi sugera tot felul de ritualuri de împerechere complicate pe care să le fac în faţa Seneirei, insistând că acestea erau practicate de către „culturile respectabile” din toată lumea, dar pe care eram aproape convins că le inventase. Când i-am spus că exista deja o fată de care eram interesat, el mi-a reamintit că şansele de a o revedea pe Nephenia în această viaţă a mea, care, altminteri, ar fi fost scurtă, erau aproape inexistente.

— Eşti mai plictisitor decât de obicei, a zis el, apoi a sărit de pe umărul meu şi s-a făcut nevăzut în întuneric. Mă duc să omor ceva.

— Se numeşte *vânătoare,* să ştii.

— Nu şi cum o fac eu.

M-am întins pe spate pentru a treia oară în noaptea aceea şi am încercat să dorm. După ce m-am foit un minut, mi-am dat seama că nu voi reuşi. Nu mă deranjau doar pământul tare şi aerul rece al nopţii, ci şi un bâzâit continuu în ceafă care mă făcea să fiu mereu în alertă. De când magul de mătase mi-a arătat acel mandat magic, nu mai puteam închide ochii fără să nu mă întreb cine mă va mai urmări de-acum încolo.

Şi mai rău era că nu îi puteam vorbi lui Ferius despre fricile mele acum că Rosie şi cu Seneira ne însoţeau. După ce am lăsat în urmă locurile natale, ori de câte ori eram agitat noaptea, Ferius începea să vorbească din senin, inventând o poveste sau trăncănind despre plante şi insecte şi despre cât era de ciudat că acestea ajunseseră în acel loc şi în acel climat. Însă acum îşi petrecea fiecare noapte şezând în faţa lui Rosie. Cele două jucau cărţi şi abia dacă scoteau o vorbă. Până şi *asta* mă neliniştea.

În cele din urmă, mi-am făcut obiceiul de a merge la plimbare prin deşert ori de câte ori nu puteam dormi. Nisipul din regiunea aceea era în mare parte albastru, astfel încât aveai impresia că te bălăceai în mare. Mie îmi plăcea – când eram suficient de departe de foc, briza făcea nisipul să semene cu nişte valuri unduitoare. Dacă priveai îndelung, aproape că puteai vedea imagini pe nisip: animale, corăbii, chipuri… acestea apăreau pentru câteva secunde, apoi vântul le alunga, doar ca să se ivească noi imagini. Uneori, când briza era

suficient de blândă, formele zăboveau, iar chipurile păreau să prindă viaţă, deschizându-şi ochii şi mişcându-şi încet buzele.

Chipul pe care îl vedeam cel mai des în plimbările mele era cel al surorii mele, Shalla. Uneori, dacă priveam intens nisipul, mi-o puteam imagina, de parcă vântul dinspre apus ar fi suflat până aici din teritoriile ocupate de Jan'Tepi şi ar fi adus cu el milioane de particule ca să îi formeze chipul, privirea ei obişnuită concentrată şi încruntată, care îmi spunea că o dezamăgisem din nou. Mintea îmi juca feste, desigur: lumina slabă a stelelor şi a lunii care se reflecta pe nisip te putea păcăli şi astfel îţi imaginai că vedeai orice şi pe oricine dacă erai suficient de obosit. Cu toate acestea, nu mă puteam abţine să nu mă întreb ce mi-ar fi spus sora mea dacă ar fi fost acolo.

S-a dovedit că nu era nevoie să fac speculaţii.

— În sfârşit! a zis imaginea Shallei care se rotea în nisip, la picioarele mele. Am crezut că n-o să te prinzi.

12
Mesagerul

Am încercat să găsesc mai multe posibile explicaţii pentru viziunea mea: era, oare, un alt mag de mătase? Puţin probabil – nu puteau cutreiera atât de mulţi prin ţinuturile de hotar. Şi-apoi, acum că ştiam cum era să-ţi pătrundă în minte, eram convins că voi recunoaşte senzaţia. Nu puteam fi nebun, desigur – era o reacţie

firească atunci când alţii voiau să te omoare, însă, cumva, totul părea prea uşor.

Mai exista o a treia posibilitate, desigur, deşi aceasta era încă şi mai tulburătoare.

— Sunt eu, prostuţule! a spus Shalla, iar firele de nisip s-au mişcat astfel încât i-a apărut un mic rânjet pe buze.

— Cum…? Cum faci asta, Shalla?

Zâmbetul s-a transformat într-unul şi mai satisfăcut.

— Îţi place? Eu am inventat vraja. Mă rog, există predecesori, desigur, dar sunt sigură că eu sunt primul mag care a reuşit să îşi proiecteze imaginea la o distanţă atât de mare.

Fusese un student destul de bun la teoria magiei, iar pe-atunci eu eram iniţiat, aşadar am încercat să-mi dau seama cum reuşea să facă asta. La început, m-am gândit că dacă îi auzeam vocea însemna că ea folosea vraja de mătase ca să formuleze cuvintele în mintea mea, însă vrăjile de mătase nu răzbat până departe, iar Shalla părea să-mi şoptească la ureche.

— Vraja de suflare, am spus eu într-un final. Foloseşti vântul ca să-ţi poarte imaginea şi vocea până la mine!

Chipul din nisip a încuviinţat.

— Suflare *şi* niţică vrajă de nisip ca să rezolv problema cu timpul, desigur. Altminteri ar exista o întârziere atunci când vorbim şi ar fi enervant. Cea mai grea parte a fost să dau de tine. Din fericire, am găsit o picătură uscată din sângele tău pe masa de lucru a tatălui nostru şi astfel am putut să

fac vraja direct pe tine.

Tonul degajat pe care vorbea despre vremea când propriii mei părinţi mă legaseră de masă şi îmi sigilaseră benzile pentru totdeauna – împiedicându-mă să mai folosesc cinci din cele şase forme de magie – mi-a amintit de unul dintre motivele pentru care plecasem de acasă.

— Ce vrei, Shalla?

— Nu fi aşa! Mi-a luat o *veşnicie* să fac vraja asta. Se pare că vânturile trebuie să sufle în direcţia potrivită, aşa că nu ştiu cât de des pot s-o fac.

— Atunci de ce-ţi dai atâta ostenealã?

Nisipul s-a mişcat din nou, făcând ca imaginea surorii mele să pară ciudat de ofensată de cuvintele mele.

— Îmi fac griji pentru tine, Kellen. Vreau să ştiu că eşti bine.

— Sunt bine.

Vântul s-a înteţit brusc, iar vocea Shallei a devenit furioasă.

— Ba nu eşti! Mama ia poţiuni, aşa că te poate căuta cu vrăji de divinaţie – ştiai asta? A văzut cum ai luat bătaie de la băiatul acela. A plâns ore în şir, ameninţându-l pe tata că îl va părăsi dacă nu va pleca să te caute şi să te aducă acasă.

— Şi ce-a spus măreţul şi generosul Ke’heops?

S-a aşternut un moment de tăcere, iar briza şi-a schimbat direcţia făcând imaginea să se estompeze. Am crezut că vraja s-a rupt, dar după o clipă firele de nisip s-au strâns din nou laolaltă.

— Ştii că nu poate risca să plece acum, Kellen.

Consiliul nu l-a numit încă prinţ al clanului. Trebuie să fie cu băgare de seamă, să tragă de timp până când ceilalţi maeştri magi vor acorda casei noastre prestigiul şi puterea pe care o merită.

— Atunci, îi urez baftă! am spus eu, ştiind că asta o va enerva pe Shalla.

Neamul meu nu crede în baftă.

Sprâncenele de nisip i s-au arcuit.

— Nu-ţi mai pasă de noi? Nici nu ai întrebat cum o ducem. Ra'meth trăieşte încă, să ştii. Este slăbit, dar încă mai are prieteni în consiliu. Tennat şi fraţii lui au jurat să te nimicească pe tine şi pe toţi cei care te vor ajuta.

— Nephenia… Nu voisem să-i rostesc numele cu voce tare, însă acum trebuia să întreb: Este bine?

Shalla a ezitat vreme îndelungată, iar eu am ştiut că se gândea cum să mă oblige să o ascult, ameninţând că nu va divulga informaţii. Însă sora mea nu este într-atât de necruţătoare cum vrea să pară.

— Şoricioaica este bine. Acum o cheamă Neph'aria, ai uitat?

Neph'aria. Uitasem că primise numele de mag odată ce trecuse probele. Acum putea să-şi înceapă viaţa, să aibă grijă de mama ei şi să scape de sub dominaţia tatălui ei.

„Sper să găseşti fericirea, Neph, chiar dacă nu va fi niciodată alături de mine."

Shalla trebuie să-mi fi simţit vulnerabilitatea.

— Acum se întâlneşte cu Pan'erath.

— Pan?

Panahsi fusese cel mai bun prieten al meu – singurul prieten, de fapt. Însă toate acestea s-au schimbat atunci când am trecut de partea lui Ferius şi am divulgat adevărul despre semenii mei. Neamul Jan'Tep nu suportă trădarea. Panhasi îmi fusese ca un frate, însă acum era Pan'erath: magul Jan'Tep loial, iar eu eram un trădător.

— Familia lui este mai puternică decât înainte, iar bunica lui le-a oferit… protecţie Neph'ariei şi mamei ei dacă îşi vor uni casele.

— Vrei să spui că Nephenia se va căsători cu Pan?

Imaginea din nisip a încuviinţat.

— Peste un an… asta dacă nu faci tu ceva în această privinţă. Vocea ei şoptită a devenit aproape rugătoare. Întoarce-te acasă, Kellen! Nu eşti în siguranţă în ţinuturile de hotar. Întoarce-te şi slujeşte-ţi neamul ca să te putem proteja!

Cuvintele ei aproape că m-au făcut să râd.

— Să mă protejaţi? Şi cum mai exact mă vor proteja „semenii mei", câtă vreme cineva din consiliul maeştrilor magi a invocat un mandat magic pentru mine?

— Poftim? Nu se poate. Nimeni n-ar…

— Am văzut mandatul cu ochii mei, Shalla.

— Asta… Imaginea din nisip părea că se unduieşte. Voi afla ce se întâmplă, Kellen, îţi făgăduiesc! Dacă Ra'meth sau vreunul dintre acoliţii lui a făcut asta, atunci înseamnă că a încălcat edictul consiliului împotriva rivalităţii dintre casele noastre. Va fi dat afară din consiliu. Pe faţa ei a apărut un zâmbet slab. De fapt, dacă

voi reuşi s-o dovedesc, toată familia lui va fi trimisă în exil, departe de tărâmurile Jan’Tep.

— Shalla, să nu faci vreo prostie! Ra’meth este periculos. Dacă află că îţi bagi nasul în treburile lui, ar putea…

Ea a pufnit încet, iar firele de nisip s-au ridicat de pe pământ de parcă ar fi fost purtate de briză.

— Nu mi-e teamă de Ra’meth, Kellen! La urma urmei, tu l-ai învins, nu?

Fără să mai aştepte un răspuns, imaginea Shallei a dispărut, iar eu am rămas singur, ca un idiot care vorbeşte cu deşertul.

13
Vocile

Ferius şi Rosie erau *în continuare* absorbite de jocul lor de cărţi când m-am întors în tabăra noastră. Reichis era plecat la vânătoare – sau *la ucis,* cum îi plăcea lui să spună. Seneira dispăruse.

— Unde-i? le-am întrebat pe cele două femei Argosi.

Ferius şi-a ridicat privirea din cărţi.

— Nu-i aici?

Ea a dat să se ridice în picioare, dar Rosie a pus o mână pe umărul ei.

— Uneori, copila preferă să fie singură atunci când are crize, aşa cum se întâmplă inevitabil noaptea.

— Crize? am întrebat eu. Ce crize?

Rosie şi-a înclinat capul într-o parte când şi-a ridicat privirea la mine.

— Tu nu ai simptome din cauza întunecimii?

Fireşte că aveam, dar arareori, poate o dată pe lună sau dacă mă înfuriam prea tare – cu siguranţă, nu în fiecare noapte!

— Las-o în pace! m-a avertizat Rosie. Este ceva ce trebuie să îndure de una singură.

Din gura femeii Argosi, suferinţa în singurătate părea un lucru atât de evident, atât de *nobil,* însă eu uram că sufeream de întunecime. Durerea şi viziunile oribile pe care le vedeam brusc dinaintea ochilor... Ultimul lucru pe care mi-l doream atunci când eram afectat era să fiu singur.

— Du-te, puştiule! a zis Ferius, coborându-şi privirea la Rosie înainte ca aceasta să apuce să mă oprească. Fă ceea ce crezi că se cuvine!

M-am apropiat în fugă de focul de tabără şi am luat urma paşilor Seneirei, care duceau la un pâlc de copaci, până când i-am auzit respiraţia în întuneric.

— Seneira?

— Pleacă! a zis ea, cu o voce răguşită, de parcă ar fi ţipat ore în şir, deşi aş fi auzit-o dacă ar fi făcut-o.

— Vreau doar să te ajut.

— Cum? m-a întrebat ea. Poţi opri crizele? Poţi face să dispară întunecimea? Îmi poţi alina durerea provocată de semne, măcar puţin?

Acum îi distingeam silueta ghemuită lângă un copac. M-am apropiat foarte încet de ea.

— Plec dacă asta vrei, dar nu trebuie să treci prin suferinţa asta singură. De ce nu vii lângă foc, unde este cald?

— Nu vreau să vadă şi ceilalţi, a spus ea.

— Ce să vadă?

Acum mă aflam suficient de aproape, astfel încât, atunci când s-a întors spre mine, i-am putut vedea faţa în lumina slabă a lunii. Semnele întunecimii din jurul ochilor ei se încolăceau şi se mişcau de parcă ar fi prins viaţă.

În ciuda intenţiilor mele bune, am fost cât pe ce să mă retrag. Eu aveam boala asta de mai mult timp decât Seneira, însă chiar şi în timpul celor mai rele episoade nu am simţit niciodată semnele răsucindu-se şi mişcându-se astfel. Mai rău, vedeam că ale ei crescuseră, deveniseră puţin mai lungi şi se încolăceau şi mai mult în jurul ochiului ei drept. Ea ne spusese că întunecimea începuse să se manifeste prima oară acum o lună, dar, cu toate acestea, părea să avanseze mai repede la ea decât la mine.

— Mă doare, Kellen, a zis ea. De ce doare atât de tare?

Am înghiţit cu noduri şi am îngenuncheat lângă ea. Seneira ţinea între mâini un obiect mic şi oval, prins de un lanţ subţire de argint.

— E o amuletă?

Ea a clătinat din cap şi mi l-a întins, apăsând pe un buton mic de deasupra, care a făcut că obiectul să se desfacă în două. A trebuit să îl ridic la lumina lunii ca să văd că acesta conţinea o mică pictură a unui băieţandru. Trăsăturile lui erau suficient de asemănătoare cu cele ale Seneirei, încât am bănuit că trebuia să fie fratele ei mai mic.

— Tyne a strâns bănuţi vreme de un an ca să

facă asta, mi-a zis ea. A împlinit şapte ani de când am plecat eu. I-am promis că, de ziua lui de naştere anul acesta, am să-i fac una cu mine, ca să putem… Nu mai are importanţă acum.

I-am dat medalionul înapoi şi m-am aşezat lângă ea.

— Cam cât te ţine durerea?

Ea şi-a atârnat lanţul la gât.

— Este diferit de fiecare dată. Uneori durează câteva secunde, alteori câteva ore.

— E o durere ascuţită? am întrebat-o eu. Ca şi când ar arde ceva în interiorul ochiului?

Ea a dat afirmativ din cap, apoi a părut nesigură.

— Este… este greu de descris. Este ca şi când cineva mi-ar picura acid pe piele, însă ceea ce simt pe dinăuntru doare cel mai tare.

— Viziunile?

În cazul meu, cele mai rele erau imaginile de coşmar care îmi veneau de fiecare dată când aveam un episod – felul în care lumea întreagă şi toţi cei din ea deveneau hâzi. Nemiloşi. Era ca şi când vedeam doar ceea ce era mai rău în oameni.

— Eu aud voci, a spus Seneira. Îmi spun lucruri oribile, Kellen. Le aud cum râd de mine, cum mă tachinează, cum îmi spun că mă pot obliga să fac ce vor ele. Este ca şi când… Este ca şi când…

— Ca şi când demonul vrea să ştii că, într-o bună zi, va pune stăpânire pe tine?

Ea a încuviinţat din cap şi s-a uitat la mine de parcă ar fi aşteptat ca eu să zic ceva care să o liniştească. Văzând că tac, ea a început să plângă.

Neştiind ce să fac, i-am luat mâna.

— Va fi…

— Te rog, nu, a spus ea. Nu mă minţi! Ea a privit dincolo de copaci, unde focul de tabără pâlpâia în depărtare, ca o luminiţă în întuneric. Femeile Argosi se comportă ca şi când totul ar fi… normal, ca şi când ar trebui să accept ceea ce mi se întâmplă. Nu pot. *Nu pot* să mă prefac că totul este în regulă, când simt în adâncul meu că nu este. Indiferent ce-o fi asta, trebuie să o înfrunt.

Seneira părea atât de determinată, încât nu m-am putut abţine să nu o admir. M-am rezemat de copac, ţinându-i în continuare mâna într-a mea.

— Întunecimea este oribilă, am recunoscut eu. Când încep episoadele… este cel mai rău lucru din lume. Nu asculta ce zic ceilalţi.

— Tu ce faci când încep crizele?

Eu am ridicat din umeri.

— Mă străduiesc să ignor viziunile şi aştept să treacă durerea.

Ea a deschis gura să vorbească, apoi, brusc, s-a îndoit, ca şi când cineva i-ar fi tras un pumn în stomac.

— O, zei ai nisipului şi ai cerului, iar începe! Fă-o să se oprească!

— Seneira, am spus eu, încercând să-mi fac vocea cât mai liniştitoare cu putinţă, uită-te la mine, bine? Uită-te la mine!

Ea şi-a ridicat ochii, iar eu am privit îngrozit cum semnele au început să se mişte din nou. Verdele ochilor ei a dispărut când aceştia s-au umplut de negru.

— Le aud, Kellen. Lucrurile pe care mi le spun… râsetele… Te rog, fă-le să tacă!

— Nu le băga în seamă, bine? Nu sunt reale. Încearcă să te gândeşti la lucruri frumoase. Gândeşte-te la fratele tău, la toţi cei pe care îi iubeşti sau la locurile tale preferate!

Ea şi-a închis ochii strâns şi mai că o auzeam cum scrâşnea din dinţi. Gemete îi scăpau printre buze şi se transformau în nume.

— Tyne… tata… Revian… Academia…

Ea repeta numele iar şi iar, strângându-mă atât de tare de mână, încât simţeam cum îmi strivea oasele, şi înfigându-şi unghiile în palma mea. M-am străduit să nu îi dau drumul.

— Sunt aici, am spus.

Aceste cuvinte păreau oarecum inutile, însă, cumva, acestea trebuie să fi contat, deoarece, după câteva secunde, Seneira şi-a ridicat privirea la mine. Semnele din jurul ochilor ei nu se mai mişcau, iar irişii erau din nou verzi.

— Mulţumesc, Kellen.

Durerea şi vocile au părut să se estompeze câteva minute, doar că să înceapă din nou. A continuat astfel mai bine de un ceas. La un moment dat, ea m-a întrebat:

— Vrei să aştepţi împreună cu mine? Încă puţin?

Felul în care a vorbit… era ca şi când toată forţa ei sucomba încet sub asaltul durerii şi al confuziei, determinarea ei fiind învinsă de vocile înspăimântătoare care o batjocoreau. Am simţit cum se încordează din nou în momentul în care a

început un nou atac, iar eu am privit deşertul, spre răsărit, sperând să zăresc zorii dimineţii, însă nu vedeam decât întuneric. Mai erau câteva ceasuri până la răsărit.

— Voi aştepta împreună cu tine, am spus eu. Atâta timp cât va fi nevoie.

Seneira a adormit după o vreme şi s-a rezemat de mine, tremurând de frig şi atât de epuizată, încât nu am putut-o deştepta ca să meargă pe picioarele ei până la tabără. Am ajuns să o car în braţe, ceea ce n-a fost lucru uşor – nu era grea, însă pregătirea de-o viaţă pentru a deveni mag nu m-a făcut neapărat vânjos. Am fost recunoscător când Rosie ne-a văzut apropiindu-ne şi a venit ca să o care ea în braţe restul drumului.

— Are pielea rece, a spus femeia Argosi, aşezând-o pe rogojina de lângă foc. Să înţeleg că episodul a fost mai pronunţat?

— *Pronunţat?* am repetat eu, uimit. Aşa-i spui tu? Întunecimea o *torturează!*

— Rosie nu vrea să pară insensibilă, a spus Ferius, îngenunchind ca să o examineze pe Seneira. Numai că nu se poate abţine. „Calea cu spini şi trandafiri” nu este interesată de sentimente.

Cealaltă femeie Argosi a mijit ochii.

— Mă îndoiesc că boala ei o face sensibilă la dulcegării. Sau crezi că poveştile de adormit copiii şi cântecele de leagăn îi vor alina suferinţa fetei?

Ferius a înlăturat cu blândeţe părul ud şi lăţos de pe faţa Seneirei.

— Am putea încerca.

— „Ţipătul roşu” nu a fost influenţat de vorbele tale blânde sau pentru că eşti tu inimoasă, soro. Celor loviţi de ciumă le-ar fi mai bine dacă ar avea parte de o moarte curată decât de eforturile tale zadarnice de a-i consola.

Flăcările focului aruncau o lumină sinistră pe obrajii lui Ferius când aceasta a privit-o în ochi pe cealaltă femeie Argosi.

— Nu este „Ţipătul roşu”, Rosie, aşa că las-o baltă!

Cealaltă femeie nu a trădat niciun semn că ar vrea să cedeze.

— Dezonorezi curajul protejatei mele cu cocoloşitul tău. Dacă boala de care suferă este o formă nouă de ciumă magică, atunci trebuie să ne pregătim pentru inevitabil şi mă tem că tu duci lipsă de…

Reichis a ieşit din întuneric. A adulmecat-o pe Seneira, apoi s-a uitat la cele două Argosi şi a şuierat la ele.

— Reichis? am strigat eu.

— Fata doar se preface că doarme, a mârâit el. Este înspăimântată şi astea două nu fac decât să înrăutăţească situaţia.

Nimeni în afară de mine nu ştia ce zicea el, însă Ferius mi-a văzut expresia şi a înţeles destul de repede despre ce era vorba.

— Vine dimineaţa. Ar fi mai bine să ne odihnim şi să vedem ce ne va aduce ziua de mâine.

Rosie a încuviinţat din cap, ca o concluzie, însă când a dat să plece, a spus:

— Un Argosi urmează vânturile oriunde ar duce

acestea, soro, dar să nu uiţi niciodată că tunetul le urmează îndeaproape.

Reichis a privit cu duşmănie după ea.

— Categoric îi voi fura toate lucrurile când nu va fi atentă.

Eu i-am aruncat o privire Seneirei. Deşi îşi ţinea ochii închişi, am văzut cum lacrimile începeau să i se rostogolească pe obraji. Încercam să mă gândesc la nişte vorbe liniştitoare pe care să i le spun când, spre surprinderea mea, Reichis s-a cuibărit lângă gâtul ei, încercând să o încălzească.

Nu îl mai văzusem niciodată pe Reichis să fie atât de protector faţă de o altă fiinţă umană… de fapt, faţă de *nicio* fiinţă umană, având în vedere faptul că, de cele mai multe ori, el nu se obosea să mă protejeze pe *mine.* Nu mi-a displăcut însă gestul lui – mai degrabă, îl apreciam. Seneira nu era nici mag, nici nu aparţinea neamului meu, cu toate acestea întunecimea o făcea să sufere mai mult decât pe mine.

Ceva nu era în regulă. Reichis simţea asta şi, deşi se prefăcea că nu o plăcea, simţea nevoia să o păzească.

Bănuiesc că şi eu simţeam la fel.

Cu ochii închişi, Seneira şi-a ridicat mâna şi i-a mângâiat cu blândeţe blana.

— Ca să lămurim lucrurile, Kellen, a spus pisica-veveriţă, închizându-şi ochii, dacă *încerci* vreodată să mă mângâi, rămâi fără mână.

14
Teleidos

În dimineaţa următoare, Ferius şi Rosie păreau să fi ajuns la un soi de înţelegere referitoare la a lua urma vânturilor sau a brizelor sau alte astfel de prostii Argosi, deoarece aveau un comportament surprinzător de cordial în timp ce ne continuam călătoria spre oraşul Teleidos. Mă bucuram că tensiunea dintre ele se mai diminuase, însă un lucru nu îmi dădea pace.

Am rămas pe cal în urma celorlalţi şi am aşteptat până când Ferius a ajuns în dreptul meu.

— Te frământă ceva, puştiule? m-a întrebat ea.

— Dacă Rosie crede că Seneira suferă de vreo formă de ciumă, am început eu, vorbind în şoaptă, atunci de ce ne întoarcem în oraşul ei? N-ar trebui s-o ferim de locurile populate?

— Mai întâi de toate, niciunul dintre noi nu ştie ce anume îi pricinuieşte durere, aşa că nu te agita din cauza lui Rosie. În al doilea rând, ciumele magice nu se răspândesc prin aer sau prin contact fizic, aşa cum o fac bolile normale. În al treilea rând, în caz că n-ai observat, nu o lăsăm să se apropie de nimeni care nu s-a apropiat deja de ea niţel – ea a rânjit – *prea* mult.

Am hotărât să mă prefac că nu ştiam la ce se referea.

Reichis a chicotit în limba pisicilor-veveriţă.

— Vezi? Nu sunt singurul care crede…

— Cum rămâne cu „Ţipătul roşu”? am întrebat-o pe Ferius. Tu şi cu Rosie…

— „Ţipătul roşu” este poveste veche, puştiule, a răspuns ea, mânându-şi calul în faţa mea. Uită de ea!

Nu am reuşit să aflu de la ea mai multe despre ciuma magică sau de ce Argosi sunt atât de îngrijoraţi din cauza ei. După privirea pe care mi-a aruncat-o Rosie, am înţeles că nici ea nu avea de gând să mă lumineze.

Seneira părea să se simtă mai bine decât noaptea trecută, deşi nu a vorbit despre cele întâmplate. Între noi doi s-a aşternut o distanţă politicoasă, ceea ce mi se părea ciudat după ce petrecuserăm ore în şir ţinându-ne de mână în timp ce ea lupta împotriva crizelor. Însă eu înţelegeam: întunecimea era ceva cu care trăiai prefăcându-te că nu exista, în afară de momentele în care nu aveai de ales. Durerea era sfâşietoare, dar, cum spusese şi Seneira, vocile – sau, în cazul meu, viziunile – erau cele care te făceau să te simţi rău, chiar şi după ce trecea durerea.

Deşi Seneira nu voia să vorbească despre boala ei, era mai mult decât bucuroasă să ne ţină prelegeri despre cele Şapte Nisipuri.

— Imperiul Daroman a făcut acest drum prin deşert în urmă cu mai bine de două sute de ani, ne-a explicat ea. Nu ca să cucerească ţinuturile de hotar, să ştiţi, doar ca să le fie mai comod în cazul în care erau nevoiţi să plece la război împotriva vreunei ţări de pe partea cealaltă.

— De ce nu au anexat pur şi simplu cele Şapte Nisipuri imperiului lor? am întrebat eu.

— Ca să nu fie deranjaţi, a răspuns ea,

desfăcându-şi braţele. De ce să-ţi baţi capul să guvernezi o ţară când este mai convenabil s-o manipulezi după bunul plac?

— Nu ştiam că ţinuturile de hotar *formează* o ţară, am spus eu.

S-a dovedit a fi o greşeală. Până şi Reichis a adulmecat aerul şi a spus:

— Cred că tocmai ai înfuriat-o, Kellen.

— Cele Şapte Nisipuri *formează* o ţară, a insistat Seneira. Doar pentru că marile puteri o folosesc ca pe un fel de ţară a nimănui ca să nu se omoare în fiecare zi, nu înseamnă că nu suntem o naţiune.

Rosie şi-a adus calul mai aproape de al meu.

— Generalii Daromani, vizirii Berabesqi şi prinţii clanurilor Jan'Tep vor ca acele Şapte Nisipuri să nu fie guvernate, mi-a explicat ea. Pentru că se află între cele trei naţiuni, acest lucru le ajută să păstreze pacea între ele. Dacă cele Şapte Nisipuri rămân vulnerabile, nu vor putea deveni o ameninţare pentru niciuna dintre cele trei naţiuni.

— Acesta nu este singurul motiv, a zis Seneira, furioasă. Berabesqii folosesc oraşele noastre ca intermediari ca să facă negoţ cu Daromanii şi cu Jan'Tepii, astfel încât să nu fie niciodată nevoiţi să dea mâna cu „infidelii" pe care au jurat să îi nimicească; cât despre nobilii Daromani, aceştia angajează mineri ca să extragă aurul, argintul şi fierul din munţi, fără să îşi asume responsabilitatea pentru oamenii care trăiesc acolo; Jan'Tepii… Ea s-a uitat la mine. Cine ştie ce vor semenii tăi, Kellen, dar, indiferent ce-ar fi, ştiu că vor lua de la noi fără

să ofere ceva în schimb.

Ea a luat-o înainte călare, lăsându-mă cu sentimentul ciudat că eu eram oarecum responsabil pentru ticăloşiile comise de ţara mea, în ciuda faptului că semenii mei îmi doreau moartea, cu una sau două excepţii.

După ce ea s-a îndepărtat suficient de mult, Rosie a zis în şoaptă:

— După ce-am petrecut mult timp cu ea, pot să spun că există multe subiecte care pot schimba o conversaţie. Te sfătuiesc să laşi deoparte subiectul despre cele Şapte Nisipuri.

Nu zău!

Când Seneira a spus că era studentă, am bănuit că mergea la vreo şcoală dărăpănată, pe care te-ai aştepta să o vezi într-o regiune cum era Şapte Nisipuri: mică, sărăcăcioasă şi cu un profesor care nu ştia prea multă carte. *Nu* mă aşteptasem să fie vorba despre o academie.

Când eram iniţiat Jan’Tep, auzisem pomenindu-se în treacăt despre o universitate care fusese construită în inima ţinuturilor de hotar. Din doi în doi ani, venea un reprezentant în ţinutul nostru şi încerca să recruteze studenţi, însă nu prea avea succes printre familiile clanului meu: de ce ar vrea cineva să urmeze o şcoală unde nu învăţa magia? Aşadar, pentru mine, Teleidos fusese doar un punct pe hartă până în după-amiaza aceea, când am pătruns într-o vale fertilizată de apele unui fluviu şi am văzut pentru prima oară oraşul mic, dar frumos care strălucea ca o nestemată pe nisipul deşertului.

Multe oraşe din ţinuturile de hotar sunt formate din clădiri sărăcăcioase, cu un etaj, îngrămădite unele într-altele de-a lungul străzilor de pământ pline de praf şi de hârtoape. Dimpotrivă, prăvăliile şi vilele din Teleidos erau construite din gresie albă şi netedă, ce lucea în nuanţe de albastru şi bronz, înalte de zece metri şi împodobind bulevardele curbate, care înconjurau oraşul în cercuri concentrice. Am numărat opt bulevarde care porneau de la periferia oraşului şi se uneau în centru, unde multe edificii impresionante, care ar fi putut fi palate sau tribunale, stăteau de strajă în jurul unui turn mai înalt decât orice clădire pe care o văzusem vreodată.

— Este Academia, a spus Seneira, cu evlavie.

Nici măcar eu nu am rămas imun la acea privelişte.

— Cred că are vreo treizeci de metri înălţime.

Ferius a dat din cap.

— Puştiule, turnul acela are o înălţime de aproape *o sută douăzeci* de metri şi o lăţime de aproape cincizeci de metri la bază.

O sută douăzeci de metri.

— Cum se poate construi ceva atât de înalt? am întrebat eu.

— Exact în acelaşi mod în care se construieşte orice fel de monument: cheltuind o căruţă de bani. Adevărata întrebare pe care ar trebui să ţi-o pui este *„de ce* ar construi cineva ceva atât de extravagant?”

— În regulă, de ce?

— Ca să te făleşti în faţa lumii întregi ca un prost.

Ferius a mânat calul la pas, astfel încât nu a văzut privirea indignată a Seneirei.

— Academia este una dintre acele idei măreţe pe care le au uneori oamenii, a explicat Ferius. Nebunul care a început totul şi-a folosit averea ca să îi mituiască pe cei mai vestiţi profesori să vină aici. *Aşa* i-a adus aici pe toţi aceşti puşti străini şi bogaţi. În Darome, în Gitabria, chiar şi dincolo de mare, în ţările Tsehadi, toată lumea ştie că, dacă vrei să pregăteşti un viitor ştab, trebuie să îl trimiţi la Academie.

— Faci să pară un lucru meschin, a spus Seneira, dar te înşeli. Academia nu este doar o şcoală, este un concept – oamenii din lumea întreagă pot să înveţe împreună şi să găsească un numitor comun, cunoaşterea şi artele sunt mai importante decât geografia. Iar Beren Thrane nu este un „nebun”; este un vizionar îndrăzneţ care şi-a dat şi ultimul bănuţ pentru a crea ceva important, ceva care să facă din această lume un loc mai bun.

— Bine, bine, a zis Ferius, ridicându-şi mâinile în semn de resemnare. Apoi şi-a ridicat o sprânceană şi a adăugat: Acest „vizionar îndrăzneţ” nu este cumva vreo rubedenie, nu?

Seneira nu părea încântată de această întrebare, dar a recunoscut:

— Este tatăl meu.

— Stai puţin! am zis eu. Tatăl tău deţine oraşul acesta şi tu ai fugit? De ce?

— Nu *deţine* nimic. El a construit Academia şi, de-a lungul anilor, oraşul a crescut şi a prosperat în jurul ei. Este treaba *mea* de ce am fugit, nu a altora.

— Când s-a pricopsit cu întunecimea, ea s-a temut că acest lucru va crea panică, iar studenţii vor pleca de la Academie, a explicat Rosie. Astfel, munca de-o viaţă a tatălui ei va lua brusc sfârşit.

Seneira s-a încruntat la ea.

— N-ai decât să te încrunţi, copilă, eu sunt Argosi; dacă vrei să mă descurajezi, ai mai multe şanse dacă arunci priviri ameninţătoare unui ochi de apă.

Seneira părea dornică să încerce această ipoteză, însă eu eram mai curios ca niciodată.

— Şi unde-ai fugit?

— Departe.

Rosie a tradus acel răspuns concis.

— A vrut să ajungă în teritoriile Jan’Tep ca să găsească un leac.

— Mulţam fain, a bombănit Seneira. Mă bucur *atât* de tare că ştii să păstrezi secretele.

— Secretele nu sunt calea Argosi.

„Te cred şi eu”, mi-am zis, întrebându-mă din nou de ce Rosie fusese atât de hotărâtă să călătorească în oraşul Seneirei. „Dar sunt convins că secretele năpădesc calea cu spini şi trandafiri.”

15
Întoarcerea acasă

Se lăsa înserarea peste vale în timp ce noi

înaintam călare de-a lungul râului spre oraş. Reichis se târa pe partea de sus a spatelui meu, ghemuindu-se când pe un umăr, când pe celălalt în timp ce mârâia spre apa neagră şi spre frunzişul întunecat care fremăta când treceam noi.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.

— Mlaştini, a răspuns el, mârâind la umbre.

— Şi?

— Sunt dezgustătoare. Mustesc de insecte şi pun rămăşag că mai sunt şi afurisiţii ăia de crocodili care ne pândesc din apă.

Lui Reichis nu îi este teamă de prea multe animale, însă crocodilii sunt, categoric, o excepţie.

— Sunt numai dinţi şi răutate, a adăugat el, bombănind.

Când am ajuns, în cele din urmă, la porţile oraşului, Ferius ne-a făcut semn să aşteptăm în timp ce ea a descălecat şi s-a dus la garnizoană ca să negocieze trecerea noastră dincolo de ziduri. Argosi sunt surprinzător de pricepuţi în a-i convinge pe ceilalţi să îi lase să intre unde vor. Seneira şi-a pus legătoarea la ochi şi şi-a tras gluga pe cap, astfel încât să reducă şansele de a fi recunoscută.

— Te cunosc mulţi oameni de pe-aici? am întrebat-o eu.

— Am trăit aici toată viaţa, iar tata este directorul Academiei. Tu ce crezi?

Înainte să găsesc un răspuns suficient de sarcastic, ea şi-a întins mâna şi mi-a atins braţul.

— Îmi pare rău, Kellen! N-am vrut să fiu…

— Morocănoasă? Afurisită? Enervantă şi

împuţită? a sugerat Reichis.

Am hotărât să îi ignor comentariile şi am întrebat în schimb:

— Ce s-a întâmplat?

Abia atunci mi-am dat seama că poate întunecimea nu fusese singurul motiv pentru care Seneira fugise din Teleidos.

Ea a şovăit, prefăcându-se că îşi potriveşte gluga care îi ascundea deja o mare parte din faţă.

— Sunt acasă, a răspuns ea într-un final, dar simt că nu mai sunt fata care a trăit aici cândva.

Înainte să apuc să o întreb mai multe, Ferius a ieşit din garnizoană şi ne-a făcut semn să conducem caii prin porţile oraşului.

De la depărtare, Teleidos semăna cu un palat fără cusur, arhitectura sa aproape impecabilă şi geometria perfectă a bulevardelor sale curbate conferindu-i o linişte aproape spirituală. Între ziduri însă, oraşul era un amalgam de lumini de felinare şi râsete, de bulevarde şi prăvălii aglomerate.

Oriunde priveam, vedeam bogăţie şi prosperitate cum nu mai văzusem de când venisem în ţinuturile de hotar. Existau saloane şi taverne, dar şi restaurante – localuri unde oamenii puteau servi mâncarea preparată acolo nu doar ca să te îmbie să bei mai mult lichior. Magazinele de haine îşi prezentau cele mai frumoase veşminte afară, pentru trecători, fiind purtate de tineri şi tinere atrăgătoare. Artizanii făceau demonstraţii, sculptând cu mâini dibace scăunele din lemn şi piatră şi pictând pânze spre încântarea unui pâlc de oameni strânşi în jurul lor, care licitau piesele

de artă înainte ca acestea să fie terminate. În Teleidos păreau să existe de toate, până şi librării. *Librării. La plural.*

Cei mai ciudaţi însă păreau să fie locuitorii oraşului. În locurilor pe unde umblasem de când mă aflam în ţinuturile de hotar, singurii oameni care umblau noaptea pe străzi fie erau beţi-turtă, fie aveau de gând să te jefuiască. Însă pe trotuarele îngrijite ale oraşului Teleidos vedeam bărbaţi şi femei care se plimbau, sporovăiau, mâncau şi se comportau civilizat. Şi mai ciudat încă, mulţi dintre ei erau apropiaţi de vârsta mea.

— Sunt studenţii Academiei, mi-a explicat Seneira în timp ce conduceam caii pe lângă mulţimi.

Pânza subţire cu care era legată la ochi îi permitea să vadă destul de bine prin ea, chiar dacă aceasta îi ascundea ochii. Cu toate acestea, de fiecare dată când cineva se întorcea ca să se uite la noi patru, Seneira îşi pleca fruntea şi trecea de partea cealaltă a calului ei.

Reichis abia se abţinea să îşi ascundă entuziasmul.

— Priveşte-i, Kellen! Ai mai văzut atâtea ţinte la un loc?

El s-a lăsat pe labele din spate, pregătindu-se să sară de pe cal.

Eu l-am apucat de ceafă – nu era niciodată un gest prea înţelept, însă nu ne permiteam un incident în acel moment şi încă mă mai durea falca de ultima dată când îmi pricinuise necazuri.

— Nici să nu te gândeşti!

Mi-a aruncat o privire atât de tristă de parcă ar fi fost un biet căţeluş neiubit, lăsat afară în ploaie.

— Nici măcar *un* buzunar? Nu e nevoie să fur tot portmoneul. Doar un suvenir?

În cele patru luni de când Reichis şi cu mine am pecetluit „parteneriatul” dintre noi, eu am aflat că, dacă îi spuneam că nu putea fura lucruri, îl făcea să îşi dorească şi mai mult asta, aşa că am preferat să-i spun:

— De data asta, aşteaptă până când vom *ieşi* din oraş înainte să aţâţi vreo gloată pe urmele noastre.

El mi-a adulmecat urechea o clipă, iar eu am tresărit, aşteptându-mă la o muşcătură zdravănă, însă el a spus:

— Bine, dar de la Argosi pot să fur, nu?

Mi-am întors capul şi m-am uitat la el.

— Rosie? Sigur, fă-ţi de cap!

Muşchii faciali ai unei pisici-veveriţă nu sunt făcuţi pentru zâmbete, dar Reichis a învăţat cum să rânjească în astfel de ocazii. Mă treceau fiorii.

— Pe-aici! a spus Seneira, făcându-ne semn s-o luăm spre răsărit, de-a lungul unui bulevard circular.

Odată ce ne-am îndepărtat de prăvălii şi de mulţime, ea ne-a condus pe o străduţă lăturalnică ce dădea într-un alt bulevard curbat, aproape de Academie. Această zonă era alcătuită din vile somptuoase în care locuiau maeştrii aduşi de prin alte părţi ale lumii ca să predea la şcoală, ne-a explicat Seneira.

— Casa ta unde este? am întrebat-o eu.

La început, nu a răspuns, ci a continuat să străbată bulevardul circular până când am ajuns într-o zonă mai aerisită şi într-o înfundătură, unde se afla o casă cu două etaje frumoasă, dar neobişnuit de modestă.

— *Acolo* locuieşte directorul Academiei? am întrebat eu.

Seneira a încuviinţat din cap.

— Este casa în care a crescut tatăl meu, pe vremea când Teleidos era doar un orăşel sărăcăcios. El zice că i-a fost suficient atunci, de ce şi-ar dori mai mult acum?

Reichis a sărit de pe umărul meu şi s-a holbat la clădirea albă şi simplă.

— Bine, deci el este un idiot. Are atâţia bani şi locuieşte în *asta?* Pun rămăşag că nu vom găsi nici urmă de argint sau platină în toată casa. Ce dărăpănătură!

— Aşa! a zis Ferius, legându-şi calul de un copac subţire de lângă alee şi scoţându-şi pachetul din desagă. Să nu mai amânăm reuniunea de familie mai mult decât e nevoie.

Ea şi Rosie au luat-o pe cărăruia îngustă ce ducea la casă, dar Seneira a şovăit.

— Ce este? am întrebat-o.

Ea îşi ţinea ochii ridicaţi la casă, însă privirea ei părea pierdută. M-a luat prin surprindere când şi-a strecurat mâna într-a mea.

— Nu le-am spus că plec. Am lăsat doar un bileţel pe masă. Dacă tata…

— Este tatăl tău, am zis. Fireşte că se va bucura să te vadă.

Mă rog, *bănuiam* doar că aşa va fi. Familia mea este puţin mai diferită. Gândul m-a purtat la Shalla şi am continuat:

— Gândeşte-te la frăţiorul tău! Cum îl cheamă?

— Tyne, a răspuns ea, acest cuvânt părând să-i smulgă un zâmbet.

L-am interpretat ca pe o permisiune de a o trage după mine spre casă.

— Gândeşte-te cât de încântat va fi Tyne s-o vadă pe sora lui mai mare din nou acasă! După cinci minute după ce vei intra pe uşa aceea, vei avea impresia că nici n-ai plecat de acasă, crede-mă!

S-a dovedit că n-ar fi trebuit să fac o astfel de promisiune.

16
Casa părăsită

— Unde sunt? a întrebat Seneira pentru a treia oară în timp ce intra dintr-o odaie întunecată într-alta, cu paşi din ce în ce mai grăbiţi şi voce din ce în ce mai alarmată.

La început, când am găsit casa goală, nu i-am dat prea multă atenţie, apoi am observat cum Ferius şi Rosie se mişcau încet, metodic, prin fiecare încăpere din casa veche, iar în ochii lor se citea că ceva nu era în regulă. Primul şi cel mai evident lucru era acela că mâncarea era pe masa din sufragerie. Reichis a sărit pe masă şi a început să miroasă o farfurie ce conţinea carne de pasăre cu legume. Pisica-veveriţă s-a întors spre mine, cu

gura deschisă aşa cum şi-o ţinea atunci când mirosea ceva putred.

— Cred că e aici de cel puţin trei zile, a spus el, sărind jos. Ce risipă!

Pe pardoseală, în locul unde a aterizat el am observat o furculiţă care zăcea acolo de parcă ar fi căzut şi nimeni nu îşi dăduse osteneala să o ridice. Cineva plecase în grabă.

Auzind paşii grăbiţi ai Seneirei la etaj, Reichis şi cu mine am urcat scările şi am privit în jur. Pe lângă cele trei dormitoare, o cameră de studiu şi o bibliotecă, am găsit o baie spaţioasă şi complet utilată. În mod normal, nu i-aş fi acordat prea multă atenţie – decât, poate, să mă întreb când făcusem ultima oară baie – apoi am zărit reflexia slabă a lunii, a cărei lumină pătrundea prin fereastră, pe suprafaţa apei din cada de cupru ornat. Apa avea temperatura camerei, desigur, fiind lăsată acolo în acelaşi timp cu mâncarea din sufragerie. Când am dat să mă îndepărtez de cadă, am dat cu piciorul într-o găleată de lemn şi am răsturnat apa din ea. Acest lucru era ciudat din două motive: primul, deoarece cada era prevăzută cu un robinet de apă legat la un soi de sobă pe lemne care încălzea apa atunci când aceasta trecea prin el. Însă în sobă nu existau nici lemne, nici cenuşă, ceea ce însemna că apa din cadă nu fusese fierbinte. A doua ciudăţenie a fost că, atunci când m-am aplecat şi am atins apa care se vărsase din găleată pe jos, am observat cât era de rece.

— Pute a magie! a zis Reichis, apropiindu-se ca să o miroasă. Când am ridicat găleata, am

observat la lumina slabă simbolurile de-a lungul benzilor de cupru care ţineau laolaltă şipcile de lemn.

— S-a făcut o vrajă de răcire, am spus, uitându-mă din nou la apa din cadă.

Ţipătul Seneirei m-a făcut să dau fuga în cel mai mic dintre cele trei dormitoare. Deşi exista puţină mobilă, cuvertura cu animale de pe pat şi cele două săbii de lemn, agăţate pe perete ca nişte trofee, arătau limpede că aceea era odaia băiatului. Aşternuturile erau în dezordine, iar pătura zăcea pe jos.

— I-au luat! a zis Seneira, cu pumnii strânşi.

— Cine? am întrebat eu.

— Nu ştiu! Tata are duşmani, oameni care detestă Academia. Trebuie să fie unul dintre…

— Familia ta nu a fost răpită, a spus Rosie, intrând în odaie cu Ferius în urma ei.

— N-ai de unde ştii! Eşti doar…

— Priveşte, copilă! Priveşte în jurul tău!

Seneira s-a conformat, iar eu eram uluit că, în ciuda faptului că îşi făcea griji pentru soarta tatălui şi a fratelui, ea reuşea să îşi păstreze stăpânirea de sine. Eu m-aş fi urcat pe pereţi.

I-am urmărit privirea şi am observat indiciile din jurul nostru. Pe jos, lângă noptieră, se aflau câteva aşternuturi împăturite frumos. Cele de pe pat nu erau doar în dezordine, ci şi murdare, lucru pe care Reichis l-a observat de îndată ce a intrat în odaie.

— Urină şi transpiraţie, a zis el, dându-se în spate.

M-am silit să cercetez aşternuturile mai atent şi atunci am văzut că materialul era sfâşiat de-o parte şi de cealaltă a patului cam până la jumătate – părea că cel care dormise în pat deşirase cu ghearele aşternuturile. Asta m-a dus cu gândul la reflexul disperat şi spasmodic de care dăduse dovadă Seneira atunci când fusese cât pe ce să-mi rupă mâna strângându-mi-o când avusese ultima criză. Indiciile pe care Rosie şi Ferius le puseseră deja cap la cap aveau în sfârşit o logică.

Aşternuturile îmbibate de transpiraţie, păturile azvârlite cât colo – amândouă arătau că cineva avusese febră. Aşternuturile curate, împăturite şi aşezate lângă pat, arătau că febra dura de ceva vreme. Cina neterminată din sufragerie sugera că situaţia se înrăutăţise brusc. Mi-l imaginam pe tatăl Seneirei auzindu-şi fiul chemându-l printre ţipete şi urcând în fugă scările. Şi ce avea să descopere? Că febra îi crescuse, aşa că folosea găleata cu amuleta de răcire ca să umple cada cu apă rece şi îl băga pe fiul lui acolo ca să-i scadă febra, dar cum febra *nu* scădea, el îl lua pe fiul lui în braţe şi pleca de acasă în căutare de ajutor. Judecând după mâncarea stricată din farfurie, asta s-ar fi întâmplat în urmă cu trei zile.

Am surprins privirea îngrozită a Seneirei şi am ştiut că îşi dăduse şi ea seama de ce se întâmplase – ba chiar anticipase.

— Întunecime, a şoptit ea. Tyne suferă de întunecime.

Abia am reuşit să o împiedicăm pe Seneira să nu dea năvală pe uşă afară în căutarea fratelui ei.

— Tata trebuie să-l fi dus la vreun spital, a zis ea, coborând scările în fugă.

— Puştoaico, aşteaptă o clipă! a strigat Ferius, însă Seneira nu a băgat-o în seamă.

Rosie a fost mai directă. A sărit peste balustradă şi a aterizat la parter în vârful picioarelor şi cu genunchii îndoiţi, apoi s-a ridicat şi i-a ţinut calea Seneirei.

— Imboldurile tale necugetate nu ajută la nimic, copilă! Ascultă *toate* vânturile înainte…

— Nu începe iar cu prostiile astea Argosi! Este vorba despre *fratele* meu! Dacă suferă de întunecime, asta înseamnă…

Rosie i-a atins obrazul Seneirei cu o blândeţe atât de diferită de acţiunile ei de dinainte, încât mi-am adus aminte de porecla pe care şi-o dăduse: „Calea cu spini şi trandafiri”.

— Crezi că este vina ta, căci ai un suflet blând şi iubitor, care nu suportă să fie motivul suferinţei celor dragi ţie. E bine că ai o inimă bună, dar trebuie să ţi-o stăpâneşti prin înţelepciune şi forţă dacă vrei să îl ajuţi pe fratele tău.

Seneira se zgâia la ea şi am văzut cum înlăuntrul ei se dădea o luptă între două imbolduri: o aversiune puternică faţă de prelegeri care lupta împotriva nevoii disperate de a-şi proteja familia.

— Spune-mi ce trebuie să fac! a spus ea într-un final.

— Mai întâi, trebuie să aflăm unde l-ar fi dus tatăl tău pe fratele tău, a spus Ferius, coborând scările ca să ni se alăture. Un spital obişnuit este prea în văzul tuturor. Prea mulţi oameni ar afla că

fratele tău este bolnav, iar zvonurile despre întunecime tind să se răspândească precum focul. Ea a făcut un gest spre casa pustie. Din moment ce nimeni n-a incendiat casa, mai mult ca sigur că nimeni nu ştie despre fratele tău.

— Academia are o facultate de medicină, a zis Seneira, faţa luminându-i-se de speranţă. Poate că tata s-a strecurat pe furiş cu Tyne printr-un pasaj care serveşte la întreţinere, aflat la baza turnului, şi a pus paznici afară, la uşa unei camere private.

Rosie nu părea convinsă.

— Un plan atât de elaborat ar fi cam riscant şi ar însemna să ai încredere în prea mulţi oameni.

— Niciodată n-ai înţeles oamenii prea bine, soro! a contracarat-o Ferius. Când unui om îi este frică, va vrea să meargă într-un loc sigur, undeva unde se simte stăpân pe situaţie.

— Prea bine, vom cerceta mai întâi această facultate de medicină de la Academie. Ea s-a uitat la Seneira. Tu va trebui să aştepţi aici, copilă, până când ne vom întoarce.

Seneira a încuviinţat din cap, apoi a trecut pe lângă Rosie şi a ieşit pe uşă, făcându-ne să o urmăm.

Ferius a chicotit când a trecut pe lângă cealaltă femeie Argosi, care privea uluită.

— Înţelegi ce vreau să spun?

17
Marele turn

De aproape, Academia era încă şi mai

impunătoare decât fusese când o văzusem prima oară din afara zidurilor oraşului. Turnul era înconjurat de o curte pietruită, luminată de lămpile cu petrol din alamă montate pe stâlpii din jurul perimetrului, care le permitea grupurilor de studenţi să şadă pe bănci şi să citească sau să vorbească sau, poate, doar să admire clădirea grandioasă a şcolii lor.

— Întotdeauna este atâta forfotă seara? am întrebat eu.

Afară era suficient de întuneric ca să ne putem apropia de Academie neobservaţi, însă din locul întunecat ne ascunseserăm puteam vedea prin cele două uşi masive deschise lumina şi activitatea dinăuntru.

— Academia nu se închide niciodată, a răspuns Seneira.

Nerăbdarea care i se citea pe faţă creştea cu fiecare pas, ca şi când dorinţa ei de a-şi găsi fratele ar fi învins teama că cineva ar putea observa că suferea de întunecime. Chiar dacă era legată la ochi, ar fi existat întrebări dacă vreunul dintre colegii ei ar fi recunoscut-o.

— Nu trebuia să vii, i-a spus Rosie, ignorând intenţionat privirea ameninţătoare pe care i-a aruncat-o Ferius. Cu tine aici, ne este mai greu să intrăm nevăzuţi în clădirea facultăţii de medicină.

— Serios? a întrebat Seneira. Cam cât timp crezi că vă veţi învârti în jurul turnului până să o găsiţi fără mine? Chiar dacă veţi reuşi, de ce ar avea încredere tatăl meu şi paznicii lui într-un grup de străini doar pentru că aceştia susţin că o cunosc

pe fiica lui?

O expresie a trecut pe faţa lui Rosie, doar pentru o clipă, însă a fost suficient ca eu să fiu aproape convins că tocmai descoperisem unul dintre secretele pe care femeia Argosi încerca să îl ascundă de noi. Am dat să spun ceva când am surprins un gest aproape imperceptibil pe care Ferius l-a făcut cu mâna şi am văzut că se uita la mine. Îmi făcea semn să tac din gură.

— Avem nevoie de o diversiune, atâta tot, a spus ea.

Am îngenuncheat în faţa lui Reichis, a cărui blană era acum neagră ca smoala, făcându-l aproape invizibil în umbră, în afară de ochi.

— Ce zici, partenere?

El s-a uitat la mine, mişcându-şi mustăţile. Îmi dădeam seama că stătea pe gânduri dacă să stoarcă ceva de la mine în schimb, dar cred că şi-a amintit că eram falit, deoarece îmi luase deja toţi bănuţii.

— Cât de mare vrei să fie diversiunea?

— Suficient de mare ca să putem intra în turn neobservaţi, dar nu atât de mare, încât să fim fugăriţi de tot oraşul cu torţe.

El mi-a zâmbit în felul lui înfiorător.

— Eficient, dar discret. Am înţeles.

— Ce zice? m-a întrebat Ferius.

Eu m-am ridicat în picioare.

— Că ar trebui să ne împăcăm fiecare cu dumnezeii noştri, chiar acum.

Reichis s-a scuturat, iar blana lui şi-a schimbat culoarea, transformându-se din negru ca smoala în

roşu aprins, cu dungi argintii. El a ţâşnit din loc, mârâind de mama focului, şi s-a căţărat în goană pe unul dintre stâlpii de felinar înainte să sară de acolo şi să pătrundă în curte, apropiindu-se pe furiş de capul unuia dintre studenţii nevinovaţi care trecea pe-acolo.

— Feriţi-vă de pisica-veveriţă sângerie! a declarat el, apucându-l de gât pe tânăr, aparent fără să-i pese ca eu eram singurul care îl înţelegea. Am poftă de carne de om în noaptea asta şi voi suge sângele oricui îmi va ieşi în cale!

Bietul tânăr a început să ţipe din toţi rărunchii, încercând să-l apuce cu mâna pe Reichis, însă în zadar, căci pisica-veveriţă îşi schimba mereu poziţia. Câţiva studenţi îndrăzneţi i-au sărit în ajutor, deşi majoritatea celorlalţi au luat-o la fugă care încotro, speriaţi de animalul care chiţăia. Reichis a sărit de pe un salvator pe altul, muşcându-i de ureche sau de nas înainte să îi lase ţipând cuprinşi de panică şi să sară pe pietrele de pavaj, luând-o la goană spre turn.

„Foarte discret, n-am ce zice”, mi-am zis, luând-o pe urmele lui înăuntru.

Am pătruns într-un spaţiu deschis, cu un tavan înalt de aproape zece metri şi mici magazine dispuse de-a lungul peretelui interior. Două scări late din piatră urcau în spirală de o parte şi de cealaltă a turnului, intersectându-se cu mezanine la fiecare etaj. Se ridica în centru ceea ce părea a fi un soi de cameră plutitoare legată printr-un sistem complex de greutăţi şi pârghii. Lângă aceasta stăteau doi îngrijitori care purtau mănuşi menite

pentru a-i ajuta să folosească manivelele care ridicau sau coborau camera în interiorul turnului. Aceştia, la fel ca toţi ceilalţi, îşi ţineau ochii aţintiţi asupra lui Reichis, care se căţăra în viteză pe frânghii, strigând diferite ameninţări care le-ar fi părut de-a dreptul sinistre dacă l-ar fi înţeles.

— Facultatea de medicină este la subsol, a zis Seneira, conducându-ne prin lateralul scărilor.

Eu am ezitat, aruncând o privire peste umăr ca să mă asigur că Reichis era bine. Cei mai mulţi dintre oameni nu se mai agitau, ci exclamau încântaţi în timp ce pisica-veveriţă făcea diferite acrobaţii, folosindu-se de membranele blănoase dintre labele din faţă şi cele din spate pentru a plana în jos din tavan, înainte să ţâşnească din nou în sus pe frânghii, repetând reprezentaţia. Micuţului monstru îi plăcea să fie în lumina reflectoarelor.

— Pisica-veveriţă se descurcă foarte bine, a zis Ferius, înghiontindu-mă ca să mă mişc din loc.

La două etaje sub pământ, am dat peste nişte uşi ornate cu un copac stilizat, pictat cu roşu.

— Acesta este însemnul tămăduirii prin părţile astea, a explicat Ferius.

Nu era prea diferit de prima formă a simbolului Jan’Tep pentru magia de sânge, atâta doar că vrăjile noastre sunt folosite atât pentru a chinui, cât şi pentru a tămădui.

Înăuntru am descoperit o reţea de coridoare şi încăperi populate de bărbaţi şi femei în straie albe. Fiecare purta simbolul copacului roşu pe piept, însă numărul ramurilor era diferit.

— Numărul ramurilor le arată rangul în profesie, ne-a explicat Seneira, rămânând în spatele lui Ferius şi al lui Rosie ca să nu fie observată.

Ea ne-a condus cu paşi grăbiţi şi încrezători de-a lungul unor coridoare care deveneau din ce în ce mai pustii.

— În aripa asta se află camerele private, ne-a explicat ea. De obicei, acestea sunt folosite pentru demnitarii aflaţi în vizită, care nu doresc să se ştie în ţările lor despre bolile de care suferă.

În capătul îndepărtat al unui coridor îngust, un bărbat şedea pe un scaun lângă o uşă, ţinând pe genunchi un buzdugan greu.

— Se pare că avem nevoie de o altă diversiune, am zis, vârându-mi mâna în săculeţe, ca să iau un pic de pudră.

Mă gândeam că, dacă aş fi creat o explozie, paznicul şi-ar fi părăsit postul ca să vadă ce s-a întâmplat. Cu puţin noroc, ne-am fi strecurat pe lângă el, am fi străbătut holul şi am fi intrat în odaie înainte să se întoarcă.

Seneira m-a prins de mână.

— Gata cu ascunsul! Gata cu jocurile!

Înainte ca vreunul dintre noi să apuce s-o oprească, ea a ieşit de după Ferius şi s-a dus la paznic.

— Salutare, Haight! a spus ea. Vreau să-l văd pe fratele meu.

18
Febra

Paznicul arăta de parcă ar fi văzut o fantomă care îl bântuia.

— Seneira? El s-a ridicat în picioare. Am crezut că eşti…

Ea îl îmbrăţişă repede.

— Sunt bine, Haight.

El s-a zgâit la ea, apoi la noi, ceilalţi, înainte să strângă mai tare buzduganul în mână.

— De ce eşti legată la ochi, Seneira?

— Mici probleme cu ochii, a răspuns ea. Trebuie să-l văd pe Tyne acum. Este înăuntru, nu?

Haight a ezitat, dar cred că ştia că Seneira nu putea fi oprită. El s-a dat la o parte fără tragere de inimă, urmărindu-ne cu privirea pe Rosie, pe Ferius şi pe mine când am trecut pe lângă el, evaluând, fără îndoială, dacă reprezentam vreo ameninţare în caz că ar fi trebuit să-şi folosească buzduganul ca să ne facă să ne supunem.

Când am trecut de uşi, am fost întâmpinaţi de o cameră spaţioasă cufundată aproape de tot în întuneric, exceptând lampa mică ce atârna deasupra unui pat îngust. Într-un colţ, învăluit în umbră, un bărbat stătea prăbuşit într-un fotoliu.

— Tată? a zis Seneira, cu glas şovăitor de parcă nu era sigură dacă să îl trezească sau nu.

Silueta s-a ridicat din fotoliu şi s-a întors cu faţa la noi, părând a se clătina pe picioare. El stătea între noi şi lumină, prin urmare nu reuşeam să îi disting trăsăturile feţei. Preţ de câteva clipe, a

rămas nemişcat, asemenea unui bărbat beat, apoi a tresărit de parcă tocmai s-ar fi deşteptat. Un oftat tânguitor i-a ieşit din gâtlej.

— Seneira?

Tatăl a fugit la fată, iar Seneira a fost nevoită să îl susţină, căci a fost cât pe ce să cadă încercând să o îmbrăţişeze.

— Îmi pare rău, tată! a zis ea. N-am vrut să…

— Te-ai întors, a spus el, cuvintele lui sunând ca o şoaptă răguşită, aidoma sunetului pe care îl scotea un bărbat care plânsese de durere până când rămăsese fără glas. Te-ai întors.

El repeta întruna aceste cuvinte, cu braţele înfăşurate în jurul fiicei lui şi cu capul îngropat în umărul ei.

Rosie, Ferius şi cu mine stăteam respectuoşi deoparte, lăsându-i pe tată şi pe fiică să îşi împărtăşească, atât cât puteau de demn, sentimentele amestecate de uşurare disperată şi tristeţe. Din nefericire, râcâitul care venea de la grătarul pătrat de fier de deasupra noastră ne-a atras atenţia.

— Hei, să deschidă cineva drăcovenia asta afurisită înainte să mor sufocat aici! a cârâit Reichis, furios.

— Ce-i aia? a întrebat tatăl Seneirei, ridicându-şi privirea la ochii ca de mărgele care priveau prin grătar.

— Este Reichis, a răspuns ea. Este al lui Kellen…

„Nu spune *animal de companie!* Nu spune *animal de companie!* Oh, strămoşi, n-o lăsaţi să

spună *animal de companie!”.*

— Prieten, a terminat ea, ezitând.

Reichis a pufnit.

— De parcă m-aş împrieteni vreodată cu un amărât.

Săturându-se să mai aştepte ca să îl eliberăm, acesta a reuşit să îşi vâre o labă printr-o gaură a grătarului de fier şi a început să se joace cu zăvorul până când a reuşit să îl deschidă. Apoi a sărit, întinzându-şi labele şi a plutit graţios în aer până ce a ajuns jos. S-a apropiat de tatăl Seneirei şi l-a mirosit, apoi şi-a ridicat privirea la el şi a rostit:

— Plângăciosule!

Reichis nu se dă în vânt după manifestările de suferinţă.

— El este tatăl meu, Beren Thrane, directorul Academiei, a explicat Seneira, apoi a început să ne prezinte pe rând.

De-abia a deschis gura când Beren a dat fuga la Rosie şi a îmbrăţişat-o tare, ridicând-o practic în aer.

— Ai reuşit! Îmi… îmi pierdusem speranţa, dar ar fi trebuit să ştiu că, dacă cineva o va găsi pe fiica mea, aceea va fi o Argosi!

Rosie părea stânjenită de această manifestare neaşteptată de recunoştinţă şi nu doar pentru că surprinsese privirea furioasă a Seneirei.

— *M-a găsit?* Tată, ai angajat-o pe Rosie să mă caute?

Beren părea nedumerit când s-a întors spre femeia Argosi.

— Rosie? Am crezut că ţi se spune „Calea cu spini şi trandafiri”.

— Nu asta-i ideea, a spus Seneira, privind-o cu mânie pe femeia despre care crezuse că o întâlnise din întâmplare în ţinuturile de hotar. M-ai minţit, Rosie. Ai spus…

— Nu te-am minţit, copilă! Ai făcut presupuneri, iar eu te-am lăsat să tragi…

— Nu încerca să te eschivezi! Ce s-a întâmplat cu „Calea apei”? De ce să nu profităm de alţi oameni?

— N-aş zice că „am profitat” salvându-ţi viaţa, a răspuns Rosie.

Ferius m-a înghiontit cu cotul şi a zis:

— Acum ştii motivul pentru care o Argosi călătoreşte de obicei singură.

Vocea stinsă care se auzi din pat ne-a atras tuturor atenţia.

— Senny?

Seneira a fugit lângă pat. Lumina lămpii lăsa să se vadă toată durerea şi frica de pe faţa ei când Seneira s-a uitat la fratele ei mai mic. Ea s-a aplecat şi l-a strâns la pieptul ei, ridicându-l practic din pat. Când l-a lăsat din nou pe pat, partea din faţă a cămăşii ei era udă de sudoare.

Ne-am apropiat şi noi de pat. Tyne arăta foarte diferit de băieţelul vesel, pus pe şotii, din poza din interiorul medalionului Seneirei; era palid la faţă, aproape pământiu, exceptând semnele negre din jurul ochiului lui drept. Tremura necontenit, în timp ce stătea întins pe pat, dezvelit, doar în izmenele de pânză. Pentru o clipă, am crezut că îi era frig,

apoi am văzut că i se înroşise pielea. Transpira abundent. Reichis a sărit şi s-a cocoţat pe tăblia patului.

— Puştiul ăsta arde, Kellen!

Băiatul şi-a întins o mână, încercând să-l mângâie pe Reichis, însă nici n-a apucat să-i atingă blana cu vârfurile degetelor, că ochii i s-au închis, iar braţul i-a căzut într-o poziţie ciudată pe piept.

— Cum s-a întâmplat? l-a întrebat Seneira pe tatăl ei.

— Ca în cazul tău, scumpo, a răspuns el, întinzându-şi mâna ca să îi ridice cu blândeţe capul fiului său şi să-l aşeze mai confortabil pe aşternuturi. S-a trezit cu o febră cruntă într-o dimineaţă. Când m-am dus în camera lui, i-am văzut semnele din jurul ochiului. Am încercat să fac să-i scadă febra, însă aceasta continua să crească de la o zi la alta, până acum câteva nopţi, când el a început să ţipe. Am încercat să-i răcesc trupul, dar nimic n-a funcţionat. El s-a uitat la fiul lui, cu o expresie epuizată şi plină de teamă. Crizele sunt atât puternice… şi se declanşează fără încetare.

— Nu înţeleg, a spus Seneira. Şi eu am făcut febră, dar a trecut după o zi, iar crizele au început abia după câteva săptămâni.

Brusc, băiatul a fost cuprins de o convulsie care l-a făcut să îşi arcuiască spatele de parcă cineva i-ar fi prins un lanţ de stomac şi l-ar fi smucit în sus. El şi-a deschis pleoapele nefiresc de mult şi nişte cârcei negri i-au umplut albul ochilor. Seneira a scos un ţipăt şi s-a aplecat ca să-l ţină în timp ce el se zvârcolea şi îşi agita braţele. Când

una din mâini a ajuns în părul ei, el l-a apucat cu degetele şi a început să tragă. Eu m-am apropiat în fugă şi l-am apucat de încheietura mâinii, luptându-mă să i-o imobilizez, astfel încât el să nu îi smulgă Seneirei părul din cap.

— Dă-i drumul! mi-a zis Seneira, lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Îl răneşti.

— Ba nu, am insistat eu, însă când m-am uitat, am văzut cum pielea de pe încheietura lui se înroşise şi se crăpase sub degetele mele.

Ferius a apucat o parte din cearşaf şi şi-a înfăşurat-o repede în jurul mâinii, apoi i-a prins antebraţul lui Tyne, imobilizându-l fără să-i strângă carnea. Eu i-am dat drumul şi am făcut un pas în spate. O secundă mai târziu, băiatul s-a prăbuşit, scăldat în sudoare. O venă de pe partea laterală a gâtului îi pulsa mult prea repede.

— Senny? a strigat el după o clipă. Tu eşti?

Preţ de câteva minute, el părea să nu îşi mai amintească de trecut. Seneira s-a aplecat şi i-a zâmbit printre lacrimi.

— Eu sunt, năzdrăvanule! Când ai de gând să te dai jos din pat şi să îţi faci curăţenie în cameră?

— Nu mă simt bine, Senny, a zis el.

— E doar o răceală. În câteva zile te vei înzdrăveni şi vom ridica zmeul împreună.

Ochii băiatului au început să se limpezească, deşi irişii erau în continuare negri.

— Ai plecat.

— Doar pentru un timp. Acum m-am întors şi voi avea grijă să te faci bine.

Seneira i-a îndepărtat cu blândeţe părul ud de

pe frunte.

— Nimic şi nimeni nu ne va putea opri să te ajutăm să te însănătoşeşti, ai auzit, năzdrăvanule?

— Ai plecat, a repetat Tyne, apoi şi-a închis ochii, continuând în şoaptă: Nu trebuia să te întorci, Senny. Asta au şi urmărit.

19
Somnul

Nu am mai putut afla nimic de la Tyne în seara aceea, însă era foarte probabil ca avertismentul lui să nu fi fost nimic altceva decât rezultatul unei minţi cuprinse de febră care îl alimenta cu coşmaruri pe care niciun copil n-ar fi trebuit să le îndure. Cu toate acestea, eu eram de-a dreptul înspăimântat.

— Te simţi bine, puştiule? m-a întrebat Ferius.

În încăpere existau doar două scaune pe care le ocupau Seneira şi tatăl ei, care stăteau de o parte şi de cealaltă a patului în care zăcea Tyne, ţinând fiecare câte o mână a băiatului, în timp ce se priveau în ochi, simţindu-se uşuraţi că se regăsiseră, dar şi vinovaţi, deşi nu o meritau. Ferius şi cu mine şedeam pe jos, cu spatele rezemat de peretele rece al salonului de spital. Nu prea îmi plăcea felul în care mă privea îndrumătoarea mea Argosi.

— De ce mă întrebi?

Ea a ridicat scurt din umeri şi, pentru a treia oară, a dat să îşi vâre mâna în vestă ca să scoată o ţigară de trestie, doar ca să îşi amintească faptul

că, probabil, nu era o idee bună să fumeze atât de aproape de un copil bolnav.

— Este în regulă să-ţi fie teamă, a spus ea, lăsându-şi mâna să-i cadă în poală. Eşti obosit. N-ai mai dormit într-un pat de luni bune. Eşti vânat de propriul tău neam, iar restul lumii i se alătură de cum află că eşti întunecat. Pe buze i-a apărut un mic zâmbet când a arătat spre Seneira şi a adăugat mai încet: Apoi o întâlneşti pe fata asta, care are tot soiul de probleme, dar e limpede că o placi oricum şi nu ştii cum să…

— Ferius? am întrerupt-o eu. Vrei să faci ceva pentru mine? Ceva important.

— Da, puştiule?

— Promite-mi că nu îmi vei mai da niciodată sfaturi despre dragoste!

Ferius a chicotit.

— Mă tem că nu pot face asta.

— De ce?

Ea şi-a întins mâna şi m-a bătut uşor pe umăr.

— Pentru că toată lumea vede că habar n-ai ce-i iubirea, puştiule.

Reichis şi-a iţit capul din sertarul unui dulap în care se strecurase.

— Argosi are dreptate, Kellen; tehnicile tale de împerechere lasă mult de dorit.

— Întoarce-te la furatul de instrumente medicale! i-am spus eu, ceea ce a fost, probabil, o greşeală având în vedere faptul că mă certasem cu el înainte, ca să nu ia un bisturiu doar pentru că era „lucios şi frumos”.

Reichis, alergând de colo-colo cu o lamă

tăioasă în gură, era o „grijă” de care lumea nu avea nevoie.

— Când se întoarce Rosie? am întrebat, mai mult ca să le distrag atenţia lui Ferius şi lui Reichis de la subiectele pe care preferam să nu le discut.

Cealaltă femeie Argosi a pomenit ceva despre căutarea altor victime care sufereau de întunecime, apoi ne-a lăsat să o consolăm pe Seneira.

— Cine ştie? a spus Ferius, drept răspuns. „Calea cu spini şi trandafiri” are tendinţa să se îndepărteze de situaţiile personale încurcate.

— Stai aşa… vrei să spui că se poate să fi plecat pentru totdeauna? Aşa, pur şi simplu? Fără să-şi ia rămas-bun?

— Argosi nu-şi iau rămas-bun, puştiule.

Dintr-un oarecare motiv, aceste cuvinte m-au făcut să simt un fior pe şira spinării şi m-am întrebat dacă, într-o bună zi, mă voi trezi şi voi descoperi că Ferius plecase fără să spună un cuvânt sau să lase un bileţel. Căutam o cale prin care să insist asupra acestui subiect fără să par un copil disperat, când Seneira m-a făcut să tresar. Nici măcar nu observasem că stătea în picioare lângă mine.

— Vom rămâne cu Tyne în noaptea asta, a zis ea. Puteţi dormi în casă dacă vreţi.

Ferius s-a uitat la mine cu o sprânceană ridicată – era felul ei de a mă dojeni pentru că nu eram atent.

— Ne e bine şi aici. Întoarce-te la fratele tău!

Ore în şir, Tyne ba îşi pierdea cunoştinţa, ba îşi

venea în simţiri şi se zvârcolea incontrolabil de fiecare dată când avea o criză. Seneira şi tatăl ei se agăţau de el de parcă ar fi fost un peşte care se prinsese în cârlig şi era smuls de o siluetă nevăzută care ţinea undiţa. Seneira a încuviinţat din cap şi a dat să se întoarcă, apoi s-a oprit.

— Vei…? Vei pleca din oraş acum că ai ajutat-o pe Rosie să mă aducă acasă?

Expresia de pe faţa lui Ferius s-a mai îmblânzit, iar când a vorbit a făcut-o pe un ton mai formal decât cel cu care eram eu obişnuit.

— Fii pe pace, surioară! Aceasta este o greutate prea mare chiar şi pentru umerii tăi puternici. Te vom mai însoţi o vreme pe acest drum al tău.

— Mulţumesc, a spus Seneira.

Ea ne-a zâmbit recunoscătoare înainte să se întoarcă lângă fratele ei.

— Ai vorbit ca Rosie, am observat eu.

Ferius şi-a băgat mâna în vestă pentru a patra oară, apoi s-a oprit şi a mângâiat buzunarul de parcă asta intenţionase de la bun început.

— Nu vorbi prostii, puştiule!

— Dar este adevărat. De obicei, vorbeşti ca un cioban Daroman beat, însă acum ai vorbit întocmai cum vorbeşte Rosie.

Am aşteptat ca ea să nege din nou, însă nu s-a întâmplat acest lucru.

— Primul lucru pe care îl înveţi când baţi drumurile lungi, puştiule: limbajul constă atât în felul în care vorbeşti, cât şi în cuvintele pe care le alegi.

Am căzut pe gânduri. De cele mai multe ori, Ferius nu vrea ca oamenii să ştie la ce se gândeşte – la naiba, uneori am impresia că nu vrea ca oamenii să o ia în serios – aşa că vorbeşte tărăgănat, ca locuitorii ţinuturilor de hotar. Însă acum a vrut ca Seneira să se simtă în siguranţă, să se simtă protejată. Rosie fusese cea care o ferise de primejdii până acum. Prin urmare, Ferius a vorbit întocmai ca ea, astfel încât Seneira să o creadă.

— Ştii, tu reuşeşti să complici până şi lucrurile simple, am spus eu.

Ferius a zâmbit.

— „Calea margaretelor sălbatice”, puştiule!

Ea a scos un pachet de cărţi de jos şi a început să împartă câte opt fiecăruia, spunându-mi regulile noului joc în tot acest timp. Am jucat câteva ture. Eu le mai aruncam, din când în când, câte o privire, Seneirei şi tatălui ei, apoi îmi îndreptam din nou atenţia la joc. După un timp, l-am auzit pe Reichis sforăind într-unul dintre sertare. Nu părea să fi trecut mult timp, însă, la un moment dat, când m-am uitat în direcţia lor, i-am văzut pe Seneira şi pe Beren dormind de-o parte şi de cealaltă a patului lui Tyne.

Gândindu-mă că era rândul meu să fac cărţile, m-am întins să le iau din mâna lui Ferius, însă acestea erau împrăştiate pe jos între noi. Am dat s-o dojenesc pentru că le scăpase, însă ea îşi ţinea ochii închişi. Era un lucru neobişnuit. Ferius nu se ducea niciodată la culcare până când nu proteja locul în care ne aflam fie întinzând capcane în jurul

perimetrului taberei, fie baricadând uşile dacă ne afla undeva în interior. Mi-a trecut prin minte s-o scutur ca să se trezească, însă îmi simţeam şi eu ochii atât de grei, încât abia mi-i puteam ţine deschişi.

„Stai aşa, mi-am zis. Ochii mei sunt deja închişi. De ce nu mi-i pot deschide?”

Fireşte că erau şi existau nenumărate explicaţii pentru care aş putea dormi. Eram epuizat, plictisit şi nu mai mâncasem de-o veşnicie. Însă aveam un motiv bine întemeiat pentru care să rămân treaz: teama de a nu fi din nou atacat.

„Trezeşte-te!” mi-am zis. Această poruncă nu a avut niciun efect. Ceva nu mă lăsa să îmi deschid ochii.

„Frica. Apelează la frică.”

Am dat frâu liber celor mai mari temeri ale mele de a nu fi ucis în somn – erau viziuni pe care mă străduiam din răsputeri să le ignor. M-a cuprins o transpiraţie rece, alungând starea de somnolenţă în timp ce dorinţa copleşitoare de a o lua la fugă lupta împotriva nevoii de a dormi. Nu ştiu ce spune despre mine faptul că reuşesc să-mi induc sentimentul de spaimă astfel încât să mă trezesc, iar Ferius, care este mereu vigilentă, nu poate. În cele din urmă, mi-am deschis ochii şi am clipit şi atunci l-am văzut.

Era înalt – mai înalt decât mine, oricum. Lumina pe care o răspândea lampa de deasupra patului era suficientă ca să pot să îi disting trăsăturile frumoase, deşi tuciurii şi înăsprite de vreme. Intrusul purta pantaloni de călărie de piele

şi ghete cu pinteni. Cămaşa era din pânză albă şi moale, iar pe mâna stângă purta o brăţară făcută dintr-un soi de mărgele de piatră, negre şi sclipitoare. Pe cap purta o pălărie neagră Daroman, care la început mi s-a părut că seamănă cu cea a lui Ferius, până când am observat ceva ciudat: simbolurile gravate în argintiu erau înşirate de-a lungul panglicii de deasupra borului. Erau hieroglife. Genul de motive magice pe care le-am recunoscut, deoarece mă bătusem de ele toată viaţa mea. Atunci am observat că mânecile cămăşii îi erau suflecate, lăsând la vedere trei benzi tatuate stinse pe fiecare antebraţ.

„Este Jan’Tep”, mi-am zis, când au dispărut şi ultimele rămăşiţe ale vrăjii de somn pe care o făcuse el şi m-am ridicat în picioare.

— Salutare, Kellen din Casa Ke! a zis el, ţinându-şi mâinile pe lângă corp, gata să facă o nouă vrajă. Te-am găsit tocmai aici.

20
Musafirul

Aveam la mine câteva dintre cărţile de joc de oţel ale lui Ferius, prin urmare prima mea mişcare a fost să scot repede una din buzunarul pantalonilor şi s-o azvârl spre noul duşman. Din cauza lipsei de exerciţiu, am reuşit să sfârtec materialul şi să mă tai la deget pentru că nu am prins corect cartea.

— Uşurel, puştiule! a zis Jan’Tepul, făcând deja cu mâinile o formă somatică pentru o explozie de

ambră.

Pentru că avea mânecile suflecate, am văzut cum banda tatuată de ambră de pe antebraţul lui drept a început să strălucească. Nu am recunoscut vraja – nu semăna cu cea de foc sau de fulger – deşi magia de ambră implică un soi de energie. Şi durere, în acelaşi timp.

Am văzut cu coada ochiului trecând ceva pe lângă mine şi lovindu-l în faţă pe intrus. S-a dovedit a fi pălăria lui Ferius. N-a făcut prea multe pagube, desigur, dar măcar i-a perturbat raza vizuală.

— Magie de mătase, am spus eu, azvârlind cărţile de joc din oţel spre el, dar destul de stângaci ca acestea să îşi nimerească ţinta cu suficientă forţă ca să provoace vreo pagubă.

— De fapt, nu este magie de mătase, doar magie de suflare cu puţin…

Intrusul a fost întrerupt de Reichis, care a sărit din sertarul dulapului pe umărul magului, năpustindu-se la gâtul lui. Eu m-am lăsat jos şi m-am aruncat la picioarele bărbatului, apucându-l de ele cât am putut de tare şi azvârlindu-l pe spate. În cădere, el s-a lovit de o masă de examinare. Bărbatul a reuşit să se descotorosească de Reichis, şi-a eliberat un picior şi mi-a tras un şut cu putere în partea laterală. M-am rostogolit din impuls, astfel încât i-a fost greu să mă nimerească cu vraja lui. Eu mi-am eliberat mâinile ca să scot nişte pudră din săculeţele de la curea, astfel încât să pot crea o explozie.

— Ce se întâmplă? a întrebat Seneira, venind

împleticindu-se spre noi de lângă patul fratelui ei.

Un ţăcănit mi-a atras atenţia. Ferius ţinea ceva în mână ce nu mai văzusem până atunci: un tub de metal, lung de aproape douăzeci de centimetri. Ea a făcut o mişcare bruscă din încheietura mâinii şi, brusc, un alt tub a ieşit în prelungirea primului, apoi un altul şi un altul. Acum era lung de mai bine de o jumătate de metru. Un capăt ajunsese la gâtul intrusului.

— Ştiu că eu şi puştiul ţi-am putea crea probleme, dar nu vrei să dansezi cu pisica-veveriţă, crede-mă, amice.

Magul şi-a ridicat privirea la Reichis, care stătea cocoţat pe un dulap de medicamente din sticlă. Blana lui era roşie ca sângele, fără dungi, şi părea că nu ştie ce să facă mai întâi, să-i sfâşie gâtul sau să-i scoată ochii. Reichis a mârâit pentru o mai bună siguranţă.

Intrusul a continuat să zâmbească.

— Măi să fie, aţi pus la punct o mică reprezentaţie de circ! Aveţi cu voi până şi un animal dresat.

Reichis a mârâit.

— Categoric, eu o să-i mănânc ochii. Vouă vă las urechile.

Magul şi-a fixat privirea asupra mea.

— Tu ce zici, Kellen, fiu al lui Ke’heops? Crezi că prietena ta Argosi poate ajunge la mine cu bara ei de metal sau că pisica-veveriţă poate ajunge la mine cu ghearele ei înainte să fac o vrajă zdravănă împotriva voastră?

— Asta e o întrebare pentru o altă zi, a spus

Rosie, ridicându-se în spatele lui şi străpungându-i partea laterală a gâtului cu un ac scurt şi ascuţit, prins de unghia ei. Pentru moment, trebuie să facem prezentările. Eu sunt „Calea cu spini şi trandafiri”.

— Mă bucur că ai hotărât să ni te alături, a spus Ferius.

Bărbatul a rămas nemişcat când a întrebat:

— „Calea cu spini şi trandafiri”, ai spus? Bănuiesc că acul ăla reprezintă spinii.

— Unul dintre ei, a răspuns Rosie, apoi s-a aplecat şi i-a şoptit bărbatului la ureche. Nu cred că e nevoie să ţi-i arăt şi pe ceilalţi, nu?

Intrusul şi-a ridicat mâinile foarte încet.

— Bine, oameni buni, hai să nu facem vreo faptă necugetată! La urma urmei, am fost invitat.

— Invitat? am întrebat eu. Ai încercat să…

— Dexan? a întrebat Beren Thrane şi a venit clătinându-se înspre noi. Dexan Videris?

— Chiar el, a spus bărbatul, chicotind când a răspuns de parcă toată povestea ar fi fost doar o mică neînţelegere. N-ai vrea să le spui oamenilor ăstora să o lase mai moale?

Beren ne-a privit uluit pe toţi de parcă noi am fi fost motivul acelei agitaţii.

— Vă rog, daţi-i drumul! Bărbatul acesta a venit aici la rugămintea mea.

Dexan a pufnit.

— Dacă se poate numi „rugăminte” a angaja patru foşti mareşali Daromani să scoată afară cu forţa un bărbat din taverna lui preferată. Şi-a lăsat mâinile pe lângă corp şi a adăugat: Indivizii ăia n-

au păţit nimic, în caz că te interesează, domnule Thrane. Nu mi s-a părut corect să omor un om doar pentru că face ceea ce trebuie să facă pentru a supravieţui. Apoi ni s-a adresat nouă: Apropo, îmi cer scuze pentru vraja de somn. N-am ştiut exact în ce situaţie mă voi afla. Sincer să fiu, mă mir că a funcţionat. Nu m-am priceput niciodată prea bine să fac o astfel de magie.

Vraja fusese suficient de slabă, încât probabil nu ar fi funcţionat dacă noi nu am fi fost atât de epuizaţi, încât să nu-i putem rezista. Dacă intrusul ar fi fost magul de mătase împotriva căruia luptaserăm în urmă cu o săptămână, am fi murit cu toţii.

— Eşti Jan’Tep? l-a întrebat Seneira pe Dexan. Unul din neamul lui Kellen?

— Aceeaşi ţară, clan diferit. El şi-a înclinat pălăria spre ea. Dexan Videris, doamnă. Presupun că ar trebui să spun că, teoretic vorbind, nici Kellen, nici eu nu mai suntem, de fapt, Jan’Tep.

— Eşti proscris? l-am întrebat eu.

— Vrăjitor, a răspuns el cu mândrie. Bănuiesc că şi tu, judecând după felul în care îţi tot duci mâinile la săculeţele alea.

Reichis a adulmecat aerul.

— Este un mincinos. A ştiut dinainte că eşti vrăjitor, Kellen.

— Ai de gând să laşi creatura asta să mă muşte? l-a întrebat Dexan pe Beren Thrane.

Directorul, care părea să-şi amintească faptul că acela era salonul fiului său şi, de fapt, Academia lui, a hotărât să preia controlul.

— Aşa, acum ascultaţi-mă cu toţii! Kellen, fiule, nu ştiu ce ai în săculeţele alea, dar lasă-ţi mâinile pe lângă corp. Apoi s-a întors spre Ferius. Şi dumneata, domniţă, fii drăguţă şi…

— Nu sunt domniţă, l-a corectat ea.

Reichis şi-a dat ochii peste cap.

— Of, iar începem.

Beren a hotărât să folosească diplomaţia. Bănuiesc că asta i se trăgea de la faptul că avusese de-a face cu tot soiul de oameni de pe tot continentul.

— Să-mi fie cu iertare, doamnă! N-am vrut să vă supăr, dar acum mă văd nevoit să vă rog ca atât dumneavoastră, cât şi „Calea cu spini şi trandafiri” să vă luaţi armele de la gâtul oaspetelui meu.

Ferius s-a conformat şi a lovit cu palma un capăt al tijei de metal. Cilindrii au început să se adune unul într-altul. Rosie şi-a luat mâna şi când m-am uitat din nou, acul dispăruse.

Beren s-a uitat cu precauţie la Reichis, care stătea în continuare cocoţat pe dulap.

— Şi tu, jupânească pisică-veveriţă. Directorul mi-a aruncat o privire. Înţelege graiul oamenilor?

— Când are chef. Reichis, poţi coborî acum!

Pisica-veveriţă s-a dat în stambă, cum îi era obiceiul, sărind în sus şi desfăcându-şi membranele astfel încât să poată coborî plutind câţiva metri şi să aterizeze pe umărul meu. Blana lui a devenit un amestec de cafeniu cu portocaliu, cu doar câteva fire roşii pe dungi ca să le reamintească celorlalţi că putea deveni violent oricând.

Beren şi-a îndreptat atenţia spre Dexan.

— Iar dumneata, maestre Videris, dacă ai putea…

— *Domnule,* a spus el. „Maestre” înseamnă cu totul altceva pentru oameni ca mine.

— Minunat! a bombănit Reichis. Acum amândoi fac asta.

— *Domnule* Videris, a spus Beren, ridicând tonul şi încercând să preia din nou controlul, n-ai vrea să ne explici ce s-a întâmplat aici? Se pare că ţi-ai dat multă osteneală ca să îi inciţi pe prietenii fiicei mele.

Celălalt vrăjitor a chicotit de parcă ar fi fost o distracţie de noapte pentru el.

— Este simplu, Beren. Kellen este căutat pentru… Ei bine, prima regulă a unui vrăjitor este să nu se amestece niciodată în treaba altui mag, aşa că am să-l las pe el să îţi povestească, dacă va dori. El a şovăit o clipă. Spun doar că nu a greşit cu nimic, chiar dacă este dat în urmărire.

Era drăguţ din partea lui, mi-am zis. „Doar că… de unde ştie?”

— Când am intrat şi i-am rostit numele şi casa din care provine, a continuat Dexan, el şi-a dat seama că şi eu sunt Jan’Tep. Probabil a crezut că sunt vreun vânător de recompense care i-a luat urma.

Beren Thrane s-a uitat la mine cu o brumă de compasiune în privire chiar în momentul în care şi-a aşezat un braţ protector pe umerii Seneirei.

— Ştiu şi eu câte ceva despre tinerii care sunt vânaţi fără motiv.

— Şi-acum, că ne-am împrietenit cu toţii… a început Ferius, vârându-şi mâna în vestă şi scoţându-şi o ţigară de trestie, pe care însă nu şi-a aprins-o. Vrea să-mi spună cineva ce se întâmplă?

Beren a încuviinţat din cap, iar pe buze i-a apărut un zâmbet larg când a arătat cu mâna spre Dexan.

— Am făcut mari eforturi şi am cheltuit o groază de bani ca să-l găsesc, dar cred că acesta este bărbatul care poate să-mi vindece copiii de pacostea asta numită „întunecime”.

— Poftim? am întrebat eu. Cum…?

Am observat că Dexan mă privea fix. El s-a apropiat un pas şi s-a aplecat. În jurul ochiului drept avea o cicatrice abia vizibilă. Pielea i se vindecase, însă au rămas urmele vagi ale semnelor circulare.

— Aşa e, a zis el, observând, fără îndoială, speranţa disperată din privirea mea. Am descoperit un leac pentru întunecime.

21
Leacul

Stăteam cu toţii în jurul patului lui Tyne şi priveam cum vrăjitorul, care îşi spunea Dexan Videris, examina semnele din jurul ochiului băiatului adormit.

— Îmi cer iertare pentru că i-am trimis pe bărbaţii aceia să te aducă aici, a spus Beren, vizibil stânjenit că viaţa fiului său se afla în mâinile altcuiva. Eram disperat să găsesc pe cineva care

să-l ajute pe băiatul meu, iar când am auzit poveştile despre tine, n-am vrut să risc să ne refuzi ajutorul.

— Ei bine, nu pot spune că am apreciat faptul că foştii mareşali au folosit prinzători. Încă mai simt afurisiţii ăia de dinţi de metal, a adăugat frecându-şi gâtul cu mâna.

— Repet, nu-ţi pot spune când de rău…

Dexan şi-a întins mâna şi l-a bătut uşor pe umăr.

— Bănuiesc că ai procedat ca orice tată, aşa că nu-ţi port pică. De data asta. El s-a uitat din nou cu atenţie la Tyne. Voi atinge semnele acum, a spus el. Probabil că îl va durea, aşa că am nevoie de cineva care să-l ţină pe băiat.

Beren s-a apropiat de fiul lui, însă Dexan a clătinat din cap.

— Nu dumneata. Nu-i cer unui tată să îşi facă fiul să sufere. Bărbatul s-a uitat la mine. Vrei să-mi dai o mână de ajutor, Kellen? Cred că ar trebui să vezi.

Eu i-am aruncat o privire lui Ferius, apoi m-am simţit ruşinat şi m-am dus să-l ţin pe băiat. Era atât de mic şi de firav, încât nu m-am gândit că voi depune cine ştie ce efort, însă odată ce Dexan a început, am avut nevoie de toate forţele ca să îl imobilizez.

Dexan şi-a vârât mâna în buzunarul de la vestă şi a scos o bucăţică subţire de piatră neagră şi lucioasă.

— Este onix, ne-a explicat el. Mă rog, un soi mai special de onix. Se găseşte aici, de fapt.

— Îl va ajuta? a întrebat Seneira.

— Mă tem că nu. Înlăturarea întunecimii nu este un proces uşor. Va dura câteva zile şi asta doar dacă sunt întrunite cele mai importante cerinţe.

— Dacă e vorba de bani… a început Beren.

— Ah, nu-ţi face griji! Mă vei plăti cu vârf şi îndesat pentru că mă pui să trec din nou prin asta, dar nu, eu mă refer la altceva. Şi-acum, vreau să tăceţi cu toţii ca să nu îl rănesc pe băiat mai mult decât este nevoie.

Dexan a apăsat cu blândeţe una dintre marginile bucăţii de onix pe carnea neagră şi umflată din jurul ochiului drept al băiatului. Dintr-odată, Tyne s-a încordat atât de tare, încât abia l-am putut ţine.

— Ţine-l bine! mi-a poruncit Dexan.

M-am conformat, însă o parte din mine nu se putea abţine să nu privească ce se întâmpla.

Firele negre şi şerpuitoare din jurul ochiului lui Tyne… se mişcau… se târau. Băiatul a început să ţipe, atât de tare şi de înspăimântător, încât Seneira a încercat să îl dea la o parte pe Dexan.

— Încetează! Îl omori!

Dexan s-a descotorosit de ea şi a continuat să apese bucata de onix în timp ce rostea în şoaptă o incantaţie şi făcea cu cealaltă mână o formă somatică pe care nu am recunoscut-o. Din ochiul băiatului s-a ridicat un soi de fum – nu, mai degrabă un soi de ceaţă subţire şi neagră.

— La naiba! a zis Dexan, retrăgându-se. A băgat bucata de onix la loc în buzunar. Îmi pare

rău! Nu îl pot ajuta.

Seneira s-a dus lângă fratele ei şi i-a şters broboanele de transpiraţie de pe frunte cu o cârpă.

— Ce este? De ce nu…

Dexan s-a întors spre mine.

— Cât de mult ştii despre întunecime?

Mi-am ales cuvintele cu grijă. Nu ştiam cât de mult se aflase despre partea întunecată a poveştii noastre comune de la moartea văduvei mag. Eu le spusesem membrilor consiliului, ştia şi Shalla, ceea ce însemna că ştiau şi părinţii mei, dar oare ei dezvăluiseră adevărul? Sau neamul meu pretindea în continuare că eram o civilizaţie nobilă, care doar căuta să stăpânească magia pentru a se proteja?

— Ştiu că are legătură cu magia neagră.

— Aproape, dar nu suficient. Întunecimea nu este o legătură între victimă şi o energie demonică. Este legătura directă dintre victimă şi demon. Tocmai de aceea cei afectaţi au viziuni oribile şi simt nevoia să comită acte de violenţă teribile. Demonul este cel care te împinge, care cere supunere şi care încearcă să preia controlul odată pentru totdeauna. Ei îi preferă pe magi pentru că, ei bine, magii pot face cel mai mare rău.

M-am înfiorat fără să vreau.

— Da, a spus Dexan. Acum vezi acest blestem cu alţi ochi, nu-i aşa?

— Te rog! l-a implorat Beren. De ce nu îl poţi ajuta pe fiul meu?

Dexan a oftat.

— Pentru că există două laturi ale blestemului. El s-a apropiat din nou de patul lui Tyne şi şi-a

întins un deget, aproape atingându-i semnele. Acesta este unul dintre aspecte, însă celălalt se află înlăuntrul persoanei care a făcut vraja. Cel care l-a blestemat pe fiul dumitale este mult mai puternic decât mine. Atâta vreme cât nemernicul trăieşte, eu nu pot rupe vraja. Dacă voi încerca să fac asta, l-aş putea ucide pe fiul dumitale.

— Dar Seneira? l-am întrebat eu. Ai putea…

Dexan a clătinat din cap.

— Nu e nevoie s-o chinuiesc pe fată ca să vă spună că este acelaşi mag care a aruncat vraja asupra fratelui ei. Îmi pare rău, oameni buni! Chiar îmi pare rău.

El s-a îndepărtat de pat şi s-a dus spre uşă.

— Stai! i-am strigat eu. Ce faci?

Dexan s-a oprit.

— V-am spus, singura cale prin care copilul poate fi ajutat este să găsim persoana care i-a făcut vraja şi să o omorâm.

— Asta vei face atunci? Îl vei găsi pe magul care…

— Prima regulă a vrăjitorului, puştiule: nu te amesteca în treburile altui mag. El s-a întors ca să se uite la mine şi am zărit ceva pe faţa lui ce aducea vag a umilinţă. Eu nu sunt ca magii aceia Jan’Tep pe care i-ai cunoscut tu acasă, Kellen. Sunt un simplu vrăjitor, ca tine. Ştiu să fac doar câteva vrăji şi câteva trucuri. El şi-a întins antebraţele ca să-şi arate benzile tatuate, a căror cerneală începea să se şteargă. Sunt plecat de mult din oraşul din oază, iar vrăjile mele devin mai slabe pe an ce trece şi, la fel ca tine, sunt şi eu urmărit de

alţii. S-a uitat la Beren şi la Seneira. Îmi pare rău pentru băiat. Dacă îl veţi găsi pe cel care i-a făcut asta şi îl veţi omorî, ei bine, atunci mă voi întoarce şi voi face tot ceea ce se va putea ca să îi lecuiesc pe el şi pe sora lui.

După ce Dexan a ieşit din încăpere, Beren s-a apropiat de Ferius şi de mine. Se vedea cât era de disperat, căci ne-a privit – eram doi străini pe care îi ştia doar de câteva ore –, apoi a căzut în genunchi.

— Vă rog, ajutaţi-mă să-l găsesc pe cel care i-a făcut asta fiului meu! a spus el, luându-ne mâinile. Ajutaţi-mă să-l ucid!

Când am simţit cum mă mănâncă semnele, mi-am smucit mâna şi am ţâşnit pe uşă afară, ca să-l ajung din urmă pe Dexan Videris şi să-l rog să mă vindece. Asta spunea ceva despre mine.

22
Înţelegerea

— Aşteaptă! am strigat eu, fugind în urma lui pe coridor.

El s-a oprit în loc.

— Chiar mă gândeam cât vei aştepta până vei veni după mine.

— Eu... nu e...

— Relaxează-te, Kellen! a spus el, bătând uşor cu degetul pe cicatricele din jurul ochiului său. Am trecut şi eu prin asta, ai uitat? Ştiu cum este. Ştiu cu câtă ardoare trage de tine, în întuneric, în vise.

— Poţi să le vindeci? Pe ale mele, adică.

El m-a privit drept în ochi o vreme înainte să răspundă.

— Nu, îmi pare rău!

— Poftim? Cum adică? Persoana care mi-a făcut vraja nu mai trăieşte! De ce nu poţi…

— Totul stă în semne, puştiule. Ale tale sunt prea perfecte, prea netede. Cineva te-a legat în întuneric, nu-i aşa?

Eu am încuviinţat din cap.

— Bunica.

— Ei bine, nu ştiu ce-o fi fost în capul ei, dar procedura pe care am descoperit-o eu nu dă roade în cazul tău. Asta dacă nu cumva…

Vocea lui a tărăgănat.

— Ce? Dacă nu cumva ce?

— Nu ştiu. Lasă-mă să mă gândesc!

Am aşteptat. Inima îmi bătea cu putere în piept şi mă rugam la strămoşii mei ca el să mă poată ajuta, să mă elibereze de blestemul acela afurisit. M-aş fi putut întoarce acasă, la Nephenia, la familia mea, unde aş fi putut studia magia din nou.

Dexan s-a uitat la mine.

— Doamne, cunosc privirea asta. Cred că noi doi semănăm mult. Şi din nou a ezitat. Mi-a venit o idee, Kellen, dar trebuie să fac nişte cercetări şi să încerc câteva experimente. M-a apucat de guler. Ascultă, puştiule! Dacă voi reuşi, va fi greu şi va costa foarte mult, poate mai mult decât îmi vei putea plăti tu.

Mi s-a părut că preţul ar putea include şi altceva pe lângă bani. Nu este un lucru neobişnuit ca semenii mei să ceară drept plată să îi slujeşti

sau să îi ajuţi cu vrăjile luni în şir, timp în care eşti supus la mari riscuri. Însă gândul de a scăpa de întunecime, de a putea să mă întorc acasă…

— Spune-mi de ce este nevoie, i-am zis. Ce vrei?

— Va trebui să mă gândesc şi la asta. Lasă-mi răgaz vreo două zile!

El mi-a dat drumul şi a luat-o de-a lungul coridorului.

— Aşteaptă! am strigat eu. Cum te voi găsi?

El nu s-a obosit să se oprească.

— Te voi găsi *eu* pe tine, atunci când voi fi pregătit. Cu haosul pe care îl laşi în urma ta nu vei fi greu de găsit, crede-mă, puştiule.

Voiam să mă întorc în încăpere, să văd dacă puteam ajuta în vreun fel – pe bune –, dar înainte să apuc să fac asta, Ferius a ieşit. Ea s-a apropiat cu paşi hotărâţi de mine de parcă ar fi avut de gând să treacă prin mine. S-a oprit la o jumătate de metru în faţa mea, părând mai dezgustată ca niciodată. M-a măsurat din priviri de parcă aş fi fost o pată de murdărie pe care şi-o descoperise pe cămaşă.

— *Asta* eşti tu?

— Voiam să…

— Nu, chiar vreau să ştiu, Kellen din Casa Ke – *ăsta* eşti tu?

Ea nu mi-a vorbit niciodată pe tonul formal pe care îl foloseau semenii mei.

— Uite, eu nu…

— Răspunde-mi!

— Da! Bine? Da, *ăsta* sunt eu. Sunt un puşti de

şaisprezece ani care n-are nimic în afară de o recompensă ce i s-a pus pe cap şi un blestem care mă va transforma într-un monstru într-o bună zi. Aşa că, da, Ferius, sunt cineva care trebuie să găsească o cale prin care să supravieţuiască în lumea asta, înainte să îi poată ajuta pe ceilalţi.

— Cum rămâne cu Seneira? Acum câteva nopţi susţineai sus şi tare că trebuie să o ajutăm. Iar acum eşti gata să-i laşi baltă pe oamenii ăştia doar ca să fugi după un şarlatan care pretinde că ar avea un leac pentru întunecime?

— Eu… Am simţit un gust amar în gură. Cred că era din cauza sentimentului de vină. Seneira *are familie,* am spus eu. Priveşte în jur! Are un tată bogat şi influent care să o protejeze. Eu ce am? Oamenii încearcă să mă *omoare,* Ferius! Iar tu nici măcar nu vrei să mă înveţi tehnicile de luptă Argosi ca să pot…

Ea şi-a aruncat mâinile în aer.

— Ţi-am spus, puştiule, *nu* există tehnici Argosi, nu dintre cele la care te gândeşti tu. Este un drum – un drum pe care ţi-l găseşti singur, nu trucuri sau vrăji pe care să le înveţi doar ca să te simţi puternic atunci când îi cotonogeşti pe alţii.

— Ei bine, poate ar trebui să găsesc pe cineva care *poate* să mă înveţe cum să-i cotonogesc pe alţii, am spus eu, dându-mi seama că eram pe punctul de a izbucni în plâns. Pentru că nu ştiu la ce-mi foloseşte să-mi îndrugi mereu tot soiul de prostii, iar apoi să te aştepţi să ajut nişte străini!

— Aşa cum te-am ajutat eu?

În momentul acela, am simţit că îmi ies din

pepeni.

— Nu te preface că-ţi pasă de mine, Ferius! Ai venit în oraşul meu pentru că murise prinţul clanului şi voiai... cum îi spune? Să urmezi „calea vântului”? Sperând că vei descoperi vreo „discordanţă” ca să poţi picta încă o afurisită de carte de joc pe care să o arăţi prietenelor tale Argosi?

Ea m-a privit insistent timp îndelungat şi tot felul de expresii i se perindau pe faţă, atât de repede, încât nu le puteam înţelege, însă acestea păreau să se rezume toate la furie. Era mai furioasă ca oricând. Am văzut cum îşi strânge pumnii.

— Ai de gând să mă loveşti, Ferius?

Ea şi-a închis ochii o clipă.

— Nu, Kellen, a răspuns, apoi a trecut pe lângă mine, luând-o de-a lungul coridorului. Nu lovesc copii.

Beren m-a găsit aşteptând pe coridor, lângă salonul lui Tyne. Nu mai aveam ce căuta acolo după ceea ce făcusem, însă, la drept vorbind, n-aveam altundeva unde să mă duc. Reichis îl însoţea, venind agale în urma lui.

— Seneira mai stă o vreme cu fratele ei. Tyne a fost treaz câteva minute. Beren aproape că radia de fericire, deşi avea lacrimi în ochi. El a arătat cu degetul spre Reichis. Pisica-veveriţă a sărit în sus, apoi a plutit în jos, a făcut tot felul de acrobaţii şi s-a jucat cu el. Beren a ezitat o clipă, apoi m-a întrebat: Este... Este inteligent? Am auzit că, uneori, spiritele ocrotitoare ale Jan’Tepilor...

— Nu este spiritul meu ocrotitor, dar după cum vă spuneam, înţelege ce spuneţi.

Beren s-a lăsat în genunchi în faţa lui Reichis.

— Fii binecuvântată, pisică-veveriţă, fii binecuvântată pentru bunătatea ta!

— Pe toţi dracii! a mârâit Reichis la mine. Spune-i golaşului să tacă. Nimic nu poate fi mai rău decât să auzi alte creaturi trăncănind.

— Ce-a spus? m-a întrebat Beren.

— A spus că i-a făcut plăcere şi că se va întoarce bucuros ca să se joace din nou cu Tyne dacă doriţi.

— Oh, ticălosule! a mârâit Reichis.

El a sărit în sus şi şi-a desfăcut membranele, acoperindu-mi faţa cu un sac blănos, sufocându-mă.

— Cere-ţi iertare înainte să mori sufocat!

— Ce drăguţ! a spus Beren. Te îmbrăţişează.

L-am dezlipit pe Reichis de pe mine.

— Da, e o încântare.

Beren părea stânjenit de ce urma să spună în continuare.

— După ce ai ieşit din salonul lui Tyne, îndrumătoarea ta…

— Nu este îndrumătoarea mea.

— Iartă-mă! *Prietena* ta, Ferius, s-a oferit să mă ajute să găsesc persoana responsabilă pentru boala băiatului meu. Mi-a spus că ai putea să mă ajuţi şi tu, deşi s-ar putea să existe un preţ.

Minunat! Ferius mă lăsase de izbelişte. Deşi, din moment ce Dexan specificase clar că voia să fie plătit pentru că mă va ajuta, probabil că ea mă

scutise să par un ticălos şi mai mare atunci când voi cere şi eu bani. Cu o părere şi mai proastă despre mine decât înainte, i-am zis:

— Vă voi ajuta. Voi face tot ce-mi va sta în putere. Vă promit.

Uşurarea de pe faţa lui Beren m-a făcut să mă simt şi mai prost.

— Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc din suflet. El m-a condus de-a lungul coridorului spre ieşire. Vino şi stai în casa noastră! Vă putem găzdui pe toţi cât veţi dori.

— Mulţumim, am spus eu.

El m-a bătut uşor pe umăr şi a oftat.

— Un singur lucru m-a făcut să rezist în timpul acestui chin teribil: bunătatea străinilor ca voi.

Aceste cuvinte m-au făcut să mă simt de-a dreptul prost.

23
Baia

În noaptea aceea am ocupat câteva dintre camerele de oaspeţi din reşedinţa Thrane. Beren a strâns mizeria pe care o lăsase în urmă atunci când îl dusese pe Tyne la spital, apoi a insistat să ne îndoape până când a fost cât pe ce să explodăm. După ce am mâncat, el a urcat la etaj ca să aprindă focul în sobiţa din baie care încălzea apa de la cadă. Dând dovadă de o mare generozitate, el m-a lăsat s-o folosesc, şi când zic „generozitate”, mă refer la faptul că m-a împins practic în sala de baie, lăsându-mi o farfurioară cu

fursecuri cu care să-mi omor timpul.

— Puţi, ce-i drept, a zis Reichis după ce a plecat Beren.

Pisica-veveriţă m-a adulmecat. Ca un şobolan mort care a fost mâncat şi transformat în rahat.

— Mersi.

El m-a adulmecat din nou.

— E ca şi când un şoricar orb, fără simţul mirosului a mâncat *asta,* apoi s-a dus şi a făcut caca…

— Am înţeles, bine?

Mi-am scos hainele murdare şi am căutat cu privirea un loc unde să le pun ca să nu murdăresc încăperea. În cele din urmă, am hotărât să le agăţ afară, dincolo de fereastră.

Mi-am băgat degetul de la picior în apă şi am descoperit că era mai caldă decât mă aşteptasem eu. Faptul că stăteam dezbrăcat în casa altcuiva mi se părea un lucru nefiresc, aşa că m-am aşezat în cada de alamă, surprinzător de mare. Mai întâi, am pus cu grijă tăviţa cu biscuiţi pe marginea plată. Trecuse mult timp de când nu mai mâncasem ceva care nu fusese cules dintr-un pom sau care nu îşi dăduse ultima suflare între fălcile pisicii-veveriţă.

Odată ce m-am obişnuit cu apa fierbinte, experienţa a devenit incredibil de liniştitoare. Nici nu îmi dădusem seama câte dureri acumulasem în cele patru luni de viaţă grea. „Am doar şaisprezece ani şi deja mă simt bătrân.”

— Hei, Kellen! a zis Reichis.

Mi-am deschis un ochi şi l-am văzut făcând echilibristică pe marginea căzii.

— Da?

— Cum este?

— Cum este ce?

El şi-a vârât cu grijă o labă blănoasă în apă.

— Asta. Să stai într-o cadă plină cu apă fierbinte.

— Este… plăcut, cred.

Uneori, Reichis ştie ce simt. Presupun că pisica-veveriţă era curioasă să afle de ce mă simţeam brusc atât de confortabil.

El a arătat cu laba un scăunel de lângă cadă.

— Pune-l în cadă! Apa este prea adâncă pentru mine.

— Vorbeşti serios? Vrei să faci baie? Credeam că pisicile urăsc apa.

— Nu sunt pisică, idiotule! Sunt o pisică-veveriţă.

Am învăţat că este mai bine să nu îi pui răbdarea la încercare lui Reichis atunci când vine vorba despre specii, prin urmare am lăsat-o baltă şi m-am întins după scăunel, apoi l-am aşezat la capătul celălalt al căzii. Scăunelul se ridica la aproape doisprezece centimetri deasupra apei.

— Bine, a spus Reichis. Mă bag şi eu.

Cred că vorbea mai mult cu sine decât cu mine. El şi-a pus o labă din faţă, apoi pe cealaltă pe scăunel, ridicându-şi bărbia astfel încât să nu îi ajungă botul în apă. A rămas aşa o clipă, apoi a sărit pe scăunel. După câteva minute, mă uitam la faţa puţin udă şi nedumerită a pisicii-veveriţă.

— Eşti bine? l-am întrebat.

— Nu ştiu. Ce ar trebui să simt?

— Căldură.

Reichis a dat din cap.

— Da, simt căldură.

— E confortabil, presupun.

El a dat din nou din cap.

— Da… ăsta-i cuvântul.

Privirea lui a devenit mai blândă şi şi-a închis pleoapele pe jumătate. Apoi s-a întins pe spate şi şi-a ridicat ochii la tavan. Vârful botului şi labele îi ieşeau din apă.

— Confortabil…

— Sigur eşti bine?

El şi-a întins o labă şi a arătat spre capătul căzii unde şedeam eu.

— Dă-mi! a zis, părând pe jumătate adormit.

La început, nu am ştiut la ce se referea, apoi mi-am dat seama că lăsasem farfuria acolo.

— Vorbeşti serios?

— Dă-mi!

Neavând încotro, am luat un fursec. Am dat să i-l întind, însă el îşi vârâse deja laba în apă, deschizându-şi gura în schimb. I l-am vârât în gură şi, în curând, l-am auzit ronţăind fursecul în timp ce gemea extaziat.

— O, da! a mormăit el, cuvintele fiind întrerupte de sunetele pe care le scotea în timp ce mesteca. Aşa vreau să-mi trăiesc viaţa de acum înainte.

— Cum rămâne cu vânătoarea… adică *uciderea* iepurilor?

Reichis a înghiţit.

— Acum îmi vine să mai ucid un fursec. Dă-mi!

Chiar nu le înţeleg pe pisicile-veveriţă.

Trebuie să fi adormit, deoarece m-am trezit când am auzit o bătaie în uşă.

— Kellen? a întrebat Seneira.

— O clipă!

Am ieşit din cadă, reuşind să nu răstorn scaunul pe care stătea Reichis, altminteri m-aş fi trezit cu nenumărate urme de muşcături şi de zgârieturi pe pielea proaspăt spălată. Am înşfăcat un prosop şi m-am şters în grabă, apoi mi-am trecut degetele prin păr. Deasupra chiuvetei mici se afla o oglindă în care mi se reflecta faţa proaspăt spălată. „Deci aşa arăt.”

— Kellen? Voiam doar să…

Mânerul rotund începea să se învârtă.

— Nu intra! am ţipat eu, înfăşurându-mi prosopul în jurul taliei.

Ferius îmi spusese cândva că oamenii din ţinuturile de hotar nu erau la fel de pudici ca şi cei din neamul Jan’Tep, însă eu am bănuit mereu că ea mă păcălea ca să mă poată pune într-o situaţie stânjenitoare la un moment dat, în viitor.

Mulţumit că păream cât de cât decent, am deschis uşa. Seneira ţinea în mâini o grămăjoară de haine pe care le-am recunoscut ca fiind hainele mele de schimb. Când fusesem iniţiat Jan’Tep, avusesem tot felul de haine: haine de şcoală, haine de stradă, haine elegante. Un proscris are două schimburi de haine de călătorie la fel de ponosite, asta dacă are noroc.

— Tata s-a dus să stea cu Tyne. Ţi-am spălat hainele de schimb cât am putut de bine, mi-a spus

Seneira. Ar trebui să fie uscate – le-am atârnat lângă foc.

Mi-a trecut prin minte să-mi cer iertare pentru că ieşisem în fugă din salonul lui Tyne, apoi m-am gândit că, dacă Ferius îmi găsise o scuză în faţa lui Beren, poate o crezuse şi Seneira. Presupun că nu eram pregătit ca ea să afle cât puteam fi de laş.

— Mersi, am zis, luându-i din mâini grămăjoara de haine.

Ea părea să se holbeze la bustul meu, care era zvelt şi bronzat datorită celor patru luni petrecute în ţinuturile de hotar, însă nu era mare scofală.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, pe un ton arţăgos.

— Ai cicatrice.

— Toată lumea are.

Am înşfăcat cămaşa şi m-am îmbrăcat cu ea.

— Nu la vârsta noastră. Nu atât de multe câte ai tu, oricum. Ea mi-a surprins privirea şi cred că i s-a făcut milă de mine. Îmi pare rău, Kellen, n-am vrut să…

— Este în regulă, am zis.

Nu era ca şi când aş fi încasat bătaie toată viaţa, însă reuşisem să intru în destule încăierări în ultimele luni, încât să arăt destul de uzat.

Seneira s-a uitat peste umărul meu la Reichis, care stătea în continuare întins pe spate, pe scăunel.

— Faci baie cu animalul tău?

După tonul ei, situaţia părea mai gravă decât mi-o imaginasem eu.

— Eu… De obicei, nu. El…

— Kellen, a mârâit Reichis, stând în continuare pe spate în apă, spune-i afurisitei ăsteia că, dacă o să-mi strice dispoziţia, jur pe toţi cei nouă zei ai pisicilor-veveriţă că am să-i scot ochii şi-am s-o fac să şi-i mănânce.

— Ce-a spus? m-a întrebat Seneira.

— Nu cred că vrei să ştii.

Ea a dat din cap.

— Te las să te pregăteşti de culcare. Speram doar să…

Dintr-odată, am devenit foarte conştient de faptul că eram cam dezbrăcat şi nu credeam că eram pregătit pentru vreun final al acelei propoziţii.

— Ce este?

— Ferius zice că vă veţi întoarce la Academie mâine. Tata nu vrea să mă lase să merg acolo. Zice că sunt şanse mari ca să fiu recunoscută.

Ea a ridicat un obiect mic din material pe care îl ţinea în mână. Am avut nevoie de o clipă ca să-mi dau seama că era o jucărie care semăna vag cu un cal. Semenii mei nu au păpuşi – acestea seamănă prea mult cu cele pe care le folosesc unii magi ca să le provoace durere duşmanilor lor.

— I-l duci lui Tyne? A fost jucăria lui preferată până acum câţiva ani. Acum zice că este prea mare pentru jucării, dar… nu ştiu. Poate sunt eu naivă.

„Bine, nu era finalul pe care îl aşteptasem eu.”

I-am luat păpuşa din mână.

— Am să i-o duc.

— Mulţumesc, a zis ea, apoi m-a privit în ochi.

Spune-i că îl iubesc. Nu cred că înţelege ce se întâmplă. Când am plecat de la spital, el a crezut că fug din nou de acasă şi îl abandonez. N-am vrut niciodată să creadă… Am stricat totul, Kellen.

Îmi storceam creierii să găsesc nişte cuvinte liniştitoare, însă ea plecase deja, lăsându-mă acolo, înfăşurat în prosop.

— Haide, Reichis! am spus, începând să mă îmbrac.

El mi-a aruncat o privire urâtă, dar a reuşit să se ridice. A sărit de pe scăunel pe marginea căzii.

— Şterge-mă! mi-a poruncit, arătând spre unul dintre prosoapele curate.

— Ce te-a apucat? l-am întrebat. Ai făcut şi tu o dată baie şi te-ai transformat într-un animal de companie răsfăţat?

— Şterge-mă! a repetat el, apoi s-a lăsat în patru labe şi s-a pregătit să se scuture, gest în urma căruia aş fi ajuns ud până la piele. Dacă nu, mă usuc singur.

Un lucru sigur pe care îl *ştiu* despre pisicile-veveriţă? Pot fi cu adevărat nesuferite câteodată.

24
Cele şapte talente

Reichis şi-a dat toată osteneală să mă convingă de faptul că se impunea o a doua baie, însă eu am refuzat şi, având în vedere că nimeni în afară de mine nu înţelegea ce spune, toate eforturile lui de a-i explica Seneirei ce voia au fost interpretate ca fiind o dorinţă de a ieşi afară. Într-

un final, el a renunţat, însă nu înainte de a spune clar şi răspicat că toţi cei care se vor interpune între el şi noua lui dragoste pentru căzi şi fursecuri vor avea parte de o răzbunare cruntă.

Până când m-am dus la culcare, mă simţeam atât de confortabil, încât am crezut că voi adormi de îndată ce voi pune capul pe pernă, dar ceva m-a oprit. Poate era faptul că mă obişnuisem cu ritualurile de pe drum: strângeam lemne, pregăteam tabăra, Ferius punea capcane şi noi trei pălăvrăgeam până când răsăreau stelele pe cer. Sau poate era faptul că mă simţeam vinovat. Ferius nu strigase la mine, nici măcar nu îmi întorsese spatele, însă abia dacă schimbaserăm câteva vorbe de la incidentul din spital. Reichis, pe de altă parte, dormea (şi sforăia) ca şi când n-ar fi avut niciun gând.

M-am foit vreme de un ceas, apoi am ieşit pe balconul îngust al odăii, care dădea spre o grădină frumos amenajată. Nu ştiu cât am stat acolo înainte să o observ pe Rosie, care se mişca atât de discret, încât nici măcar nu o auzeam şi care exersa nişte mişcări, ca şi când s-ar fi luptat cu un adversar invizibil.

Mişcările ei erau atât de graţioase, atât de exacte, încât, în cele din urmă, m-am îmbrăcat şi am coborât la ea.

— Cum se numeşte asta? am întrebat-o.

— *Eres trida,* a răspuns ea, fără să piardă ritmul, mişcându-se lejer şi cu precizie de-a lungul aleii acoperite cu pietriş a grădinii din spate. Un stil de luptă cu nisip.

— Luptă cu nisip?

— Te nedumereşte vreunul dintre cuvinte?

Rosie a făcut un sfert de rotaţie, piciorul alunecându-i în spate cu graţie de-a lungul solului denivelat.

— Eu doar…

Ea s-a oprit, însă nu ştiu dacă acest lucru se datora faptului că îşi terminase exerciţiul sau pentru că o deranjam eu.

— Lupta cu nisip. Să te lupţi în nisip. Face parte din al doilea talent.

— Al doilea talent?

Ea şi-a mijit ochii, iar eu am avut senzaţia că ea credea că o luam peste picior.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, am spus. Vorbesc sincer.

— Al doilea talent. *Eres.* Ea a rostit cuvântul de parcă ar fi trebuit să-l ştiu, apoi mi-a dat explicaţia: Apărare.

— Oh!

Ea a renunţat la poziţia de luptă şi s-a apropiat de mine.

— Enumeră cele şapte talente ale neamului Argosi!

Vorbele ei m-au luat pe nepregătite.

— Nu… nu ştiu…

— Credeam că înveţi calea Argosi.

— Aşa credeam şi eu.

— Atunci enumeră-mi cele şapte talente!

Mă enerva pentru că îmi vorbea astfel, de parcă aş fi fost idiot, cu toate acestea, nu voiam să las să se vadă că nu ştiam lucruri pe care Ferius ar

fi trebuit să mă înveţe.

— Cred… cred că fanfaronada? Ăăă… dansul, cred?

— „Fanfaronada”? „Dansul”? Ea a clătinat din cap şi a plescăit iritată. Cele şapte talente ale unui rătăcitor Argosi sunt: Curajul – să înfrunţi lumea; Apărarea – să te protejezi pe tine şi pe ceilalţi; Elocvenţa – să comunici cu străinii; Subtilitatea – să te sustragi din mreje; Rezistenţa – să prosperi oriunde; Puterea de convingere – să obligi la fapte bune; Percepţia – să vezi ce nu văd ceilalţi.

— Nu… nu ştiam niciuna dintre ele.

Ochii lui Rosie au devenit puţin mai îngăduitori, iar ea şi-a plecat capul pentru o clipă.

— Este greşeala mea, iartă-mă! Atunci când te-am văzut cu „Calea margaretelor sălbatice”… cu Ferius… am presupus că eşti *teysanul* ei.

— Ce înseamnă „teysan”?

— Student… un ucenic care învaţă căile Argosi. Am crezut că te învaţă cele şapte talente ca să te pregătească pentru următorul pas pe care trebuie să îl faci ca să-ţi alegi calea. Amândouă am fost instruite de acelaşi *maetri* – învăţător – aşa că am presupus…

Am simţit cum mă înroşesc, atât de ruşine, cât şi de furie.

— Ea mi-a spus că *nu* există nicio pregătire specială pentru Argosi. Mi-a spus…

Rosie şi-a ridicat mâinile, cu palmele spre mine.

— Iertare! În prostia şi graba mea, am sădit sămânţa discordiei acolo unde aceasta nu exista.

Oh, ba exista. Doar că nu am realizat cât de mult.

Rosie s-a încruntat.

— Calea Argosi este Calea apei, a spus ea. Nu vreau ca aceasta să fie o ocazie în care să pun în dezavantaj pe cineva. Spune-mi, pot face ceva ca să restabilesc echilibrul dintre noi? Nu am prea multe lucruri la mine, dar am câteva suvenire de prin locuri străine. Poate că unul ar…

— Nu vreau să-mi dai lucrurile tale! De îndată ce mi-au ieşit aceste cuvinte pe gură, mi-am dat seama că exagerasem. Nu era vina ei. Ea doar încerca să mă facă să mă simt mai bine. Poate… Poate ai putea să mă înveţi câteva dintre acele tehnici de luptă pe care le exersai?

Expresia ei a părut tulburată, apoi şi-a plecat din nou capul.

— Îmi cer scuze, dar nu pot.

— De ce nu? Este doar…

— Ferius a ales să nu te instruiască, Kellen, şi trebuie să aibă un motiv pentru asta. Dacă îi voi contesta hotărârea, voi strica echilibrul dintre ea şi mine, iar echilibrul acesta este deja… şubred.

— Minunat! am spus eu. Minunat!

Rosie s-a apropiat de mine şi şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Căile Argosi sunt… stricte, Kellen. Nu sunt pentru toată lumea. Dacă nu ţi le-a încredinţat „Calea margaretelor sălbatice”, atunci fii sigur că nu aşa trebuie să-ţi trăieşti viaţa.

— Sigur, bine, am spus. Bănuiesc că nu trebuie să devin un Argosi.

Atunci ce ar trebui să devin?

25
Academia

Am dormit până târziu şi m-am trezit ameţit şi iritat. Până şi Reichis a simţit cumva că trebuie să mă lase în pace. Ca şi când lucrurile nu ar fi luat o turnură proastă pentru mine în ultima vreme, acum lăsam impresia unui trântor, care se îndopa cu mâncarea familiei Thrane şi dormea în patul lor până la amiază. Va trebui să-mi cer scuze şi apoi… ce urmează? Strămoşi, ce-ar trebui să fac?

M-am îmbrăcat şi am coborât la parter doar ca să descopăr că evenimentele se desfăşuraseră în lipsa mea.

Seneira, Ferius şi Rosie şedeau în jurul mesei.

— Pe cai, puştiule! mi-a zis Ferius când m-a văzut. Trebuie să plecăm.

— Ce…

— Îţi voi explica pe drum.

Reichis a coborât în grabă scările, iar Ferius l-a admonestat de îndată cu degetul.

— Nici să nu te gândeşti, pisică-veveriţă. De data asta, rămâi aici.

Reichis s-a uitat la mine.

— Kellen, spune-i Argosi ăsteia că data viitoare când va mai arăta cu degetul spre mine, şi-l va scoate din…

— Doar că… Nu cred că ai vrea să vii, Reichis.

— De unde ştii? Nici măcar nu ţi-a spus ce veţi face.

— Pentru că sunt aproape convins că indiferent despre ce-o fi vorba, nu este nici despre furt, nici despre vânătoare.

Reichis mi-a aruncat o privire, apoi s-a întors şi a început să urce scările.

— Mă duc la culcare. Să mă trezească cineva când trece plictiseala asta.

Odată evitată o posibilă criză, abia am avut timp să-mi leg cureaua de care erau prinse săculeţele cu pudre pe care le foloseam pentru vraja mea şi să-mi încalţ ghetele, că Ferius mă îndemna deja să ies afară din casă.

— Stai puţin! Unde mergem?

— La Academie. Vreau să văd ce putem afla despre locul acesta.

M-am oprit în uşă.

— N-ar trebui să ne însoţească şi Seneira? Ea ştie cum funcţionează Academia.

— Eu nu pot, a zis Seneira, iar din tonul ei se înţelegea că nu era prea încântată de situaţie. Dacă colegii mei de clasă vor vedea că sunt legată la ochi, vor pune întrebări.

Ea a arătat cu degetul semnele din jurul ochiului ei. Acestea păreau niţel mai lungi decât fuseseră cu o zi înainte.

— Dacă mă vor vedea fără legătoare, va fi şi mai rău.

— Vino, puştiule! a zise Ferius, apucându-mă de umăr. Să mergem!

— Aş putea vorbi o clipă cu Kellen înainte să plecaţi? a întrebat-o Seneira.

Ferius şi-a ridicat o sprânceană, apoi a

încuviinţat din cap şi a ieşit ca să mă aştepte.

— Ce este? am întrebat eu.

— Vreau să-ţi cer o favoare, a spus ea, şovăind. Îmi fac griji pentru cineva şi speram să te informezi discret despre starea sa de sănătate.

— Aş putea încerca. Despre cine este vorba?

— Îl cheamă Revian, a răspuns ea. Este... colegul meu de clasă.

Revian. Numele îmi era cunoscut, deşi mi-a luat o secundă să-mi dau seama de unde.

— Ai rostit acest nume noaptea trecută, când întunecimea a pus stăpânire pe tine.

Atunci când i-am cerut să se gândească la oamenii pe care îi iubea.

Seneira părea a fi pe jumătate ruşinată, pe jumătate trădată.

— Uită ce te-am rugat! N-ar fi trebuit...

Strămoşi, de ce nu reuşesc să comunic cu oamenii?

— Cum arată? Am să-l caut. Şi-am să fiu discret.

Ea mi-a zâmbit recunoscătoare, apoi a început să-mi descrie ceea ce părea a fi un personaj dintr-un tablou ce înfăţişa vechii zei ai soarelui şi ai cerului. A continuat prin a-mi descrie faptul că era bun, milos, demn, curajos şi avea simţul umorului. Indiferent cine era acest Revian, îl detestam deja.

Când am dat să plec, Seneira m-a prins de braţ.

— Dacă îl vei vedea, spune-i că eu...

— Ce să spun?

Ea a clătinat din cap.

— Scuze. Spune-i că mi-e dor de el, atât.

Ferius şi cu mine am străbătut călare un kilometru până la Academie, apoi ne-am priponit caii şi am intrat în clădire.

— Prima oprire este la etajul doisprezece, a zis ea.

Ferius este surprinzător de iute la pas atunci când nu păşeşte intenţionat mai încet, aşa că a trebuit să alerg ca să ţin pasul cu ea.

— Ce te face să crezi că profesorii sau chiar colegii ei de clasă ar vrea să ne vorbească? am întrebat-o.

— Este simplu, puştiule: eu îi voi vrăji pe profesorii ei, iar tu… – a tăcut, apoi s-a întors şi mi-a ciufulit părul – tu încearcă doar să fii arătos, în regulă?

Uau! Ferius chiar nu are nevoie de prea multe cuvinte ca să mă deruteze.

— Şi cum, mai exact, ar trebui *să încerc* să fiu arătos?

— Chiar vrei să ştii? Dacă îţi voi spune, mă vei asculta cu adevărat?

Eu am încuviinţat din cap.

— Aşa. Mai întâi de toate, hai să punem la punct câteva lucruri. Ea m-a împins cu blândeţe spre perete. Atinge peretele cu fundul, umerii şi ceafa.

— Şi cum o să…

— Ai de gând să mă sâcâi cu întrebările sau vrei să înveţi cum să fii arătos?

— Bine.

M-am rezemat de perete.

— Nu, stai drept! Nu uita: fund, umeri, cap.

M-am contorsionat într-o poziţie incredibil de inconfortabilă.

— Aşa, a zis ea. Şi-acum, prefă-te că eşti complet relaxat!

Când m-am conformat, ea a zis:

— Nu, nu te cocoşa din nou.

Am dat să zic ceva, însă ea m-a făcut să tac dintr-o privire. După alte câteva încercări, ea părea mulţumită.

— Bine, şi-acum oferă-mi cel mai frumos zâmbet al tău!

I-am zâmbit.

Ea a tresărit.

— Ce este?

— Nu mai face aşa cu gura!

— Mi-ai spus să zâmbesc.

Ferius a arătat cu degetul spre ochii mei.

— Zâmbeşte cu ei!

— Cum naiba să zâmbesc…

— Aşteaptă!

O fată cam de vârsta mea urca scările. Era frumoasă, iar părul roşcat şi cârlionţat i se revărsa pe spate. Ferius s-a dus la ea.

— Domnişoară? Vrei să ne ajuţi puţin?

„Vai, strămoşi, faci asta ca să mă torturezi, nu?”

Ferius i-a spus fetei să stea în partea cealaltă a scării late. Cred că orele începuseră deja, deoarece foarte puţini oameni urcau şi coborau scările. Cei care o făceau însă râneau când mă vedeau stând acolo ca un idiot.

— În regulă, a zis Ferius, adresându-mi-se mie în şoaptă. Ea este Hadina. Vreau să te uiţi la ea şi să zâmbeşti cu ochii.

— Tot nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu-i nicio problemă, puştiule, te voi învăţa eu.

Ea s-a dat la o parte, dar a rămas suficient de aproape, încât să poată vorbi cu mine, fără ca fata… Hadina… să ne audă.

— Şi-acum, când te vei uita la Hadina, vreau s-o priveşti în ochi – dar nu te holba la ea ca şi când ar fi de piatră şi, mai ales, nu te holba la ea ca şi când ar fi un fel de mâncare. În schimb, vreau să o priveşti în ochi şi să asculţi ce îţi spun aceştia.

— Să-i ascult *ochii?*

Ferius a dat din cap.

— Este un dialog. Lasă-i ochii să-ţi spună ce vor. Ascultă ochii aceia ca şi când ar fi cei mai fascinanţi povestitori pe care i-ai întâlnit vreodată!

Ascultă-i ochii ca şi când ar fi cei mai fascinanţi povestitori pe care i-ai întâlnit vreodată!

— Bine. Pentru cât timp?

— Măcar pentru o clipă, poate două, dar nu mai mult de-atât. Dacă te zgâieşti la o necunoscută mai mult de două secunde, vei părea un puşti ciudat care şi-o caută cu lumânarea. Ea mi-a tras umerii în spate. Şi stai drept!

Am ascultat-o. M-am uitat în ochii acelei fete pe care nu o cunoşteam şi am încercat să îi ascult ca şi când ar fi avut ceva să-mi spună. Fireşte că *nu* mi-au spus nimic. Habar nu aveam ce poveste aveau de spus ochii ei. Ciudat este faptul că s-a

întâmplat altceva: Hadina mi-a zâmbit – nu era un zâmbet timid sau stânjenit, ci altceva. Ceva… ciudat de măgulitor.

— Aici ia sfârşit lecţia, mi-a şoptit Ferius, apoi s-a dus la fată şi i-a mulţumit.

Hadina a început să urce scările, apoi s-a oprit şi le-a coborât din nou.

— Ora de arhitectură se termină cam peste o oră, a zis ea. Vreau să spun că, dacă vrei să-ţi mai exersezi zâmbetul…

— Eu…

— I-ar face plăcere, a zis Ferius, întrerupându-mă. Dar are o programare la spital ca să vadă ce-i cu urticaria de pe… ei bine, ştii tu.

Hadina, care o ştia pe Ferius doar de un minut, a ştiut cumva că aceasta minţea. Poate că a „auzit în ochii ei”.

— Poate altădată, atunci, a spus ea, apoi a adăugat: În timpul săptămânii, sunt de obicei la etajul paisprezece.

După plecarea ei, eu am rămas năucit.

— Ce s-a întâmplat?

Ferius m-a bătut uşor pe umăr.

— I-ai zâmbit unei fete, puştiule. Este cel mai firesc lucru din lume.

— Doar că nu mi-am mişcat buzele.

— Serios?

Ea şi-a vârât mâna în vestă, a scos una dintre cărţile ei de joc din oţel şi a ridicat-o în faţa mea. Mi-am văzut reflexia în ea şi acel zâmbet schiţat de pe buze. Era ciudat, ca şi când aş fi privit pe altcineva… pe cineva care era *aproape* chipeş.

— Nu te mai admira atât, puştiule! a zis Ferius, începând să urce scările. Să ne apucăm de treabă!

— Aşteaptă! am zis eu, fugind după ea. Chestia asta nu funcţionează la toate fetele?

Ea continua să grăbească pasul.

— La fete, băieţi, bărbaţi. Uneori funcţionează şi la femei.

Am petrecut restul după-amiezii vorbind cu profesorii şi colegii de clasă ai Seneirei. Am crezut că va trebui să inventăm vreo explicaţie pentru care ne aflam acolo, însă cum ea lipsise două săptămâni, toţi presupuseseră că suferea de vreo boală. Ferius le-a spus că era o rudă îndepărtată care se gândea să mă înscrie acolo la şcoală. La început, profesorii au părut neîncrezători – din câte se vedea treaba, niciunul din noi nu păream suficient de bogaţi ca să ne permitem Academia – însă Ferius a apelat la şarmul ei, iar aceştia au fost pe loc vrăjiţi. Aceştia păreau să creadă că ea era un geniu în domeniul lor, lucru imposibil, din moment ce ei predau totul, de la cum să construieşti o maşinărie complexă până la istoria fiecărei ţări de pe continent şi până la diplomaţie strategică (curs pe care, dacă Seneira îl trecea, atunci, după părerea mea, şcoala aceasta avea probleme serioase).

— Te invit să participi la unul dintre seminariile mele, domniţă Ferius, ai putea… a rugat-o profesorul de mecanică al Seneirei, când conversaţia s-a apropiat de sfârşit.

— Nu „domniţă”, maestre Westrien, doar Ferius. Mă tem însă că nu pot azi.

Uf. Reichis avea dreptate. Replica „nu-mi spune domniţă” începea să devină plictisitoare după o vreme.

Westrien părea uşor dezamăgit.

— Ei bine, atunci sper că vei veni altădată.

Ea şi-a înclinat puţin capul.

— Aş fi onorată.

I-am observat frazarea: „Aş fi onorată”. Ferius avea tendinţa să evite minciuna, dar, cu toate acestea, întotdeauna reuşea să facă acest lucru fără ca o altă persoană să înţeleagă la ce se referea, de fapt.

— Amabil tipul, a zis ea, după ce am ieşit din sala de clasă a maestrului Westrien. N-am înţeles o iotă din pălăvrăgeala lui.

Eu m-am zgâit la ea.

— Dar ai vorbit cu el vreo douăzeci de minute! Despre tot felul de lucruri.

— N-am vorbit, puştiule. L-am ajutat să facă muzică.

— Muzică?

Ea a tăcut.

— În toate acele lucruri pe care le spunea, în toate propoziţiile pe care le formula exista un cuvânt important, care avea o însemnătate pentru el. De cele mai multe ori îi ceream să dezvolte ideea sau întrebam cum un cuvânt rostit de el îi afecta punctul de vedere sau mă întrebam cum se descurca Seneira la materia respectivă.

— Aşadar, îl încurajai şi îl lăsai să vorbească.

— E mai mult de-atât. Muzica are două componente, puştiule: notele muzicale şi pauzele.

Eu l-am lăsat să cânte notele muzicale…

— Iar tu te-ai ocupat de pauze. Prea bine, dar în afară de o invitaţie la seminarul lui, ce ai realizat mai exact?

— Am aflat exact ce voiam să ştiu.

— Şi anume?

Ea a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, puştiule, nu vreau să-ţi influenţez judecata!

— Judecata mea referitoare la ce?

Ea m-a îndrumat spre o galerie.

— După spusele lui Westrien, aceea este una dintre sălile de studiu ale cohortei Seneirei. Vreau să mergi acolo şi să afli tot ce poţi despre ea şi despre cum se integrează în locul acesta.

— Stai… Tu nu vii cu mine? Tu eşti cea care…?

— Nu pot, puştiule. I-am promis lui Rosie că mă voi întoarce să supraveghez casa, astfel încât să poată face şi ea nişte cercetări.

Brusc, m-am simţit ţeapăn, stângaci şi mai mult decât agitat.

— Dar nu cunosc pe nimeni! Vor crede că sunt vreun ciudat care…

Ferius m-a îmbrâncit, iar eu am intrat împleticindu-mă în sala de curs.

— Nu uita să zâmbeşti, puştiule!

26
Geniile

— Crezi că este ceva în neregulă cu el? a întrebat un tip cu părul blond, poate cu un an mai

mare decât mine, care stătea tolănit pe pervazul din partea opusă a sălii.

— Nu scoate o vorbă, a spus altcineva. Stă nemişcat. Poate o fi mut.

O fată de vreo treisprezece ani – prea tânără să fie în aceeaşi clasă cu restul, aş fi zis eu – s-a apropiat de mine şi m-a privit insistent cu nişte ochi verzi, ascunşi în spatele ochelarilor.

— De ce zâmbeşte aşa? Poate că urmează un curs de dramaturgie şi asta este tema lui de casă.

Erau trei teorii foarte plauzibile, mi-am zis, în timp ce stăteam încremenit ca un idiot. Cumva, între lecţia lui Ferius despre a asculta ochii celorlalţi şi momentul în care ea mi-a făcut vânt într-o încăpere cu oameni care se cunoşteau între ei, care se plăceau, care credeau că sunt importanţi şi interesanţi, iar eu nu eram nimic din toate acestea, mă pricopsisem cu o paralizie atotcuprinzătoare.

„Spune ceva, idiotule! Mişcă-te! Măcar ieşi pe uşă!”

De unde vin eu, studenţii sunt în aceeaşi clasă din momentul în care păşesc în oază şi până în ziua în care trebuie să treacă testele. Asta n-ar fi trebuit să conteze – nu este ca şi când n-aş mai fi avut de-a face cu necunoscuţi; doar că, de obicei, fugeam de ei, deoarece aceştia aruncau cu lucruri în mine. Vorbitul în timpul acelor schimburi era opţional.

Unul dintre studenţi îmi făcea cu mâna.

— Poate o fi orb?

Oscilam între a încerca să mă retrag elegant şi

a decide dacă acesta nu era, de fapt, cel mai stânjenitor moment din viaţa mea.

Era.

Cumva, acest gând m-a făcut să mă simt mai bine. O dădusem de-a binelea în bară cu sarcina pe care mi-o încredinţase Ferius, ceea ce însemna că aveam de ales: să ies de acolo cu coada între picioare şi să recunosc în faţa lui Ferius că, după ce înfruntasem magi înlănţuitori şi războinici, după ce mă luptasem cu cel mai bun prieten al meu, după ce învinsesem un maestru mag – unul adevărat – un grup de adolescenţi (foarte chipeşi, trebuie să recunosc) era, într-un fel, prea mult pentru mine. Cealaltă variantă era să încerc ceva complet diferit.

„Fie ce-o fi! Dacă tot e s-o dau în bară, măcar să folosesc toată pudra.”

Am ales pe cineva la voia întâmplării. Era o fată cu părul scurt, negru şi cârlionţat, care ţinea în poală o carte groasă. Se zgâia la mine, ca toţi ceilalţi, deşi nu scotea o vorbă. Privirile noastre s-au întâlnit şi am ascultat, numărând secundele în gând… unu… doi… M-am întors spre ceilalţi şi mi-am dus un deget la buze.

— Ssst!

— Ne-a spus să tăcem? a întrebat băiatul de pe pervaz. Tu eşti măcar student aici?

— Studiez chiar acum, am răspuns.

Fata mai mică, cea cu ochelari şi ochi verzi, m-a întrebat.

— Ce studiezi?

Mi-am îndreptat din nou privirea spre fata cu

cartea, am încercat să par cât mai încrezător în mine – şi jur că, dacă ar fi existat un perete în spatele meu, l-aş fi atins cu fundul, umerii şi capul – şi am zis:

— Arta.

Câteva gemete însoţite de râsete au umplut sala. Eu nu m-am lăsat deloc intimidat. În schimb, m-am apropiat de fată, am făcut o plecăciune şi mi-am întins mâna.

— Eu sunt Kellen, am spus.

Ea mi-a oferit un zâmbet strâmb care spunea că mă considera puţin cam caraghios, însă mi-a strâns totuşi mâna.

— Cressia, a spus ea, cu un accent gitabrian melodios. Întotdeauna te comporţi atât de ciudat, Kellen?

Am răspuns fără să clipesc.

— Întotdeauna, crede-mă!

Cineva m-a bătut pe spate şi a zis în şoaptă, suficient de tare ca să audă toată lumea.

— Dacă eşti în căutarea iubirii, baţi la uşa greşită, amice. Cressia nu este… înclinată spre… noi.

Am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama la ce se referea, însă până atunci toată lumea râdea, inclusiv Cressia. „În regulă, ţine minte pe viitor, când vei încerca să pari şarmant: ai grijă să nu abordezi fete care preferă alte fete.”

Băiatul care stătea pe pervaz şi-a ridicat mâna de parcă ar fi ridicat un pahar.

— Pentru… Kellen, aşa era, nu? Pentru Kellen, un bărbat care a vrut să facă un efort îndrăzneţ,

deşi sfârşitul a fost oarecum tragic.

— Pentru Kellen! au intonat ceilalţi.

Am zâmbit şi am făcut câteva reverenţe.

Din acel moment, lucrurile au decurs destul de bine. După ce am trecut drept un idiot romantic, ciudat, dar nu în sens negativ, care şi-a păstrat calmul, am devenit obiect de fascinaţie. Folosind tactica lui Ferius, am răspuns la întrebări cu alte întrebări, lăsându-i pe ceilalţi să vorbească, observând lucrurile care îi interesau şi, în general, fiind pauza dintre notele muzicale într-un cântec pe care îl compuneam împreună. După o vreme, am început să mă simt bine.

M-am prefăcut în continuare a fi o rudă îndepărtată a Seneirei, folosindu-mă de întrebările lor ca să aflu cât mai multe informaţii despre ea şi despre familia ei. În ansamblu, aceştia păreau să o placă destul de mult, deşi se repetau unele tipare – ca un refren care suporta mici variaţiuni.

— Oh, abia aştept să se întoarcă! a spus una dintre fete. Chiar dacă a lipsit cam mult de la şcoală, se *ştie* că va fi prima din clasă la sfârşitul semestrului.

Afirmaţia asta a stârnit câteva chicoteli – percuţia în muzică.

Un altul a intervenit, în cadenţă perfectă:

— Senny este o studentă nemaipomenită. Indiferent de materie, ea se descurcă bine. De parcă nici n-ar avea nevoie să studieze.

Cressia, pe care începeam să o plac, era contrapunctul în melodie.

— Sunteţi atât de uşor de citit. A arătat cu

degetul spre mine. Kellen este doar politicos. Credeţi că nu îşi dă seama că vă comportaţi urât cu… cine ziceai că este?

— Verişoară de gradul trei, am răspuns eu.

Era limpede faptul că Cressia nu credea că eram cine pretindeam a fi. Era încă un motiv pentru care o admiram.

Toller, care părea lipit de pervaz, a spus:

— Haide, Cress! Ştim cu toţii că Seneira are o minte sclipitoare, dar nu este ca şi când nu ar avea unele avantaje.

Îi vedeam pe ceilalţi cum se uitau la mine să vadă cum reacţionez. Instinctul îmi spunea să continuu mascarada, să încuviinţez şi să sper că vor gândi ca mine. De obicei, stau prost la capitolul intuiţie.

— Avantaje? am spus, apoi am râs de parcă băiatul ar fi spus cea mai amuzantă glumă din lume.

— Ce este? Ce-am zis?

N-am răspuns, doar i-am zâmbit.

— O… am înţeles. Băiatul a făcut un gest spre el şi spre ceilalţi. Vrei să spui pentru că suntem toţi…

Eu am dat afirmativ din cap.

— În regulă, mi se pare corect.

— Dar tu? m-a întrebat Lindy, fata mai mică, cu ochelari. Vei studia la Academie?

Nu ştiam cum să răspund. Mă credeam un mincinos destul de priceput, însă, cumva, mă simţea stânjenit să mint mai mult decât era nevoie. Aducându-mi aminte de răspunsul pe care i

l-a dat Ferius maestrului Westrien, am spus cu sinceritate:

— Aş fi onorat.

Cressia şi-a trântit cartea pe o masă şi s-a apropiat de mine, învârtindu-se în jurul meu de parcă aş fi fost o statuie pe care o analiza.

— Mă întreb ce materie ar trebui să studieze aici noul nostru prieten Kellen?

— Mecanisme, a sugerat Toller. Are mutră de aşa ceva. Pare că mereu încearcă să îşi dea seama cum funcţionează lucrurile.

— Se poate, a spus Cressia, mai făcând o tură în jurul meu, însă el este un romantic – am văzut dovada.

— Poetică, a spus Lindy. Îi place să pară deştept.

— Se poate, se poate, însă pare cam ostenit de pe drum pentru a fi poet sau orator, a obiectat Cressia.

Au fost numite alte câteva materii, însoţite de motive pentru care acestea aveau sau nu logică pentru mine. Eu am aşteptat răbdător, fără să îi las să vadă faptul că îmi surâdea fiecare posibilitate, că fiecare materie reprezenta o posibilă cale în viaţă – să descoperi ceva, să fii cineva.

Într-un final, Cressia s-a oprit în faţa mea.

— Kellen, nu ne mai ţine în suspans. Cine are dreptate? Ce materie ai alege dacă ai fi admis la Academie?

Nu exista niciun răspuns anume care mi-ar fi adus vreun câştig. Prin urmare, l-am dat pe cel care era spre avantajul meu.

— Cea la care vă gândiţi, am răspuns. Cea pe care nu aţi sugerat-o niciunul.

În sala de clasă s-a aşternut tăcerea, toţi aşteptând cu sufletul la gură.

Să fiu al naibii! Chiar sunt isteţ uneori.

Zâmbetul Cressiei a luminat sala.

— Ştiu! Ea m-a împuns cu degetul în piept. Doamnelor şi domnilor, avem un filosof în carne şi oase printre noi!

Toller a mârâit.

— Oh, Martius, zeu al războiului, te rog nu mă obliga să devin prieten cu un student la *filosofie.*

Lindy părea bănuitoare când s-a uitat la mine.

— A petrecut mult timp afară, în soare, pentru un filosof.

— Sunt mai mult un filosof al naturii, am spus.

Ea mi-a privit cu atenţie falca.

— Are o vânătaie. Mai multe, de fapt.

Nu ştiam ce explicaţie să dau, aşa că nici nu am încercat.

— Oamenilor le place să mă lovească din când în când. Toller a chicotit.

— Ha! Acum chiar cred că este student la filosofie.

Am râs şi eu împreună cu ceilalţi şi timp de două ore am ascultat, am spus poveşti, am ascultat, am glumit, am ascultat din nou, ba chiar am făcut planuri cu nişte oameni pe care nici măcar nu îi cunoşteam – oameni de vârsta mea, care trăiau şi studiau şi îşi făceau planuri de viitor. Mi-ar fi fost uşor să uit de ce mă aflam acolo, însă, în cele din urmă, mi-am dat seama că aflasem tot

ceea ce voiam. De asemenea, îl zărisem pe Beren Thrane pe coridor, încercând din răsputeri să nu fie observat. Nu se pricepea prea bine la asta.

— Trebuie să plec, am spus eu.

Câţiva dintre ei s-au strâmbat, iar Lindy a exclamat:

— Huo!

— Te vei înscrie la Academie, nu-i aşa? m-a întrebat Cressia. M-a bătut uşor cu degetul pe piept. Îi cred pe colegii mei şi am hotărât că meriţi să te alături grupului nostru, domnule filosof Kellen. Fireşte, va trebui să respecţi o singură regulă.

— Care regulă?

Ea s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Să nu mă mai foloseşti niciodată pe post de marionetă în mascaradele tale.

27
Cei care trag cu urechea

— Văd că ţi-ai făcut prieteni, mi-a spus Beren, în timp ce mă conducea de-a lungul coridorului, spre scara principală.

Încă nu îmi spusese de ce mă căutase sau încotro ne îndreptam.

— Ce părere ai despre studenţii noştri?

A rostit întrebarea cu o intonaţie nevinovată, dar ochii mijiţi şi privirea lui intensă îmi spuneau că nu era vorba despre o simplă curiozitate. Oare încerca să afle ce descoperisem din părerile lor

faţă de Seneira? Sau din părerile lor faţă de şcoală? Am hotărât să fac pe prostul – era ceva ce învăţasem să fac fără trucurile lui Ferius.

— Par amabili, am răspuns eu.

Părea puţin dezamăgit de mine, iar eu speram ca el să nu ia în considerare încercarea mea de a-l păcăli, deoarece nu voiam să creadă că eram idiot. El s-a oprit când am ajuns la baza scărilor şi a arătat spre mulţimea de studenţi care mişunau în imensa curte interioară de la primul etaj.

— Aceşti tineri şi tinere sunt viitorul, Kellen.

— Viitorul a ce? l-am întrebat.

El a arătat cu degetul spre peretele înalt şi boltit de deasupra intrării principale, unde un mozaic format din mii de bucăţi mici de faianţă alcătuia o hartă colorată a continentului.

— Spune-mi ce vezi şi ce nu vezi!

În ciuda reprezentării artistice, aceasta era o hartă ca oricare alta, doar că cele Şapte Ţinuturi erau aşezate aproape în mijloc, deşi puţin spre nord-est, ceea ce permitea turnului alb, care reprezenta Academia, să stea fix în centru. Bănuiesc că nu era nimic greşit în a întocmi o hartă, în aşa fel încât şcoala să fie punctul central, deşi era puţin cam ostentativ. Deoarece bănuiam că *nu* asta voia el să observ, m-am uitat la hartă în ansamblu până când am văzut ce *nu* se afla acolo: fiecare ţară importantă era marcată, începând cu imperiul Daroman şi teocraţia Berabesq şi până la teritoriile magice ale Jan’Tepilor, însă cele Şapte Nisipuri, care se aflau între ele, rămăseseră nedenumite.

— Fiecare teritoriu este ocupat de o naţiune suverană, a spus Beren, care are propria cultură şi propriul guvern. Toate, în afară de al nostru. Teritoriul celor Şapte Nisipuri este considerat ori de câte ori au chef. Ei ne consideră doar o parte din ţinuturile de hotar. S-a dus şi s-a oprit lângă uşile mari şi deschise de sub hartă şi mi-a făcut semn să vin lângă el. Nici măcar în propria mea şcoală nu pot inscripţiona numele patriei mele pe hartă, de teamă să nu atragă vreun incident diplomatic.

Seneira îmi spusese ceva asemănător atunci când sosiserăm în Teleidos.

— Şi ce aţi putea face în privinţa asta?

— Nimic, a răspuns el când un grup de studenţi a trecut pe lângă noi, fiecare salutându-l din cap în trecere, fiecare arătând respect faţă de directorul Academiei.

Beren mi-a surprins privirea şi a zâmbit.

— Dar ei pot.

Am ieşit, iar el s-a întors ca să privească în sus la turnul principal, cu o expresie mirată pe faţă, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Cele mai influente familii de pe continent îşi trimit copiii să studieze aici, Kellen. Darome, Berabesq, Gitabria, chiar şi câţiva Jan’Tepi… S-o fi uitând ei de sus la ţara mea, dar nu se uită de sus la şcoala mea!

Nu îmi puteam imagina ca vreuna dintre casele importante ale clanului meu să îşi trimită copiii să studieze aici, dar începeam să înţeleg unde bătea Beren.

— Câtă vreme aceşti studenţi se află aici, ei nu

ajung doar să se cunoască între ei, ci să îi cunoască şi pe oamenii din cele Şapte Nisipuri.

Beren a zâmbit şi m-a bătut cu mâna pe umăr.

— Exact. Ei ajung să îşi dea seama că odraslele noastre nu sunt nişte ţărănoi nespălaţi aşa cum li s-a spus, ci nişte persoane, aşa ca ei, cu calităţi intelectuale şi de conducători remarcabile.

Brusc, atitudinea, spiritul şi intelectul Seneirei – până şi felul ei de a se purta brutal şi nepoliticos ca orice domniţă – au început să aibă logică.

— Diplomaţia, am spus eu.

El a încuviinţat din cap.

— Diplomaţia. Genul care i-ar putea oferi neamului meu un viitor, dar doar dacă…

Zâmbetul şi atitudinea lui degajată au dispărut, lăsând locul întristării şi disperării.

— Te rog, Kellen, găseşte-l pe cel care încearcă să-mi ucidă familia!

Beren m-a implorat să îl însoţesc în vizită la Tyne, insistând că poate exista vreun semn sau indiciu în acele semne ce se încolăceau şi se răsuceau în jurul ochiului băiatului pe care nu le observaserăm înainte şi care ne-ar putea ajuta să înţelegem boala sau măcar să găsim o soluţie să-i mai atenuăm simptomele. În clipa în care am intrat în salonul lui Tyne din spitalul Academiei, am văzut că semnele întunecimii crescuseră faţă de ziua precedentă, formând un contrast şi mai puternic cu paloarea obrazului său. Fruntea îi era fierbinte şi părea să fie cuprins de febră, dar măcar era conştient.

— Bună, a zis el cu o voce timidă.

El a privit stânjenit în jurul lui. Bănuiesc că nimănui nu îi place să întâlnească necunoscuţi atunci când poartă doar nişte chiloţi de pânză şi zace pe spate, într-o baltă de sudoare. Beren a început să se agite văzând că nu existau suficiente prosoape, apoi s-a dus să mai aducă câteva, lucru care l-a făcut pe băiat să se simtă şi mai stânjenit.

— Eu sunt Kellen, am spus. Ne-am cunoscut ieri, dar probabil că tu nu-ţi aminteşti. Pisica-veveriţă este… animalul meu de companie – am simţit o încântare perfidă când am terminat fraza. Reichis este animalul meu de companie.

— A venit şi el? m-a întrebat Tyne.

— Nu, dar voi încerca să-l aduc mâine.

Mi-am vârât mâna în rucsac şi am scos căluţul din cârpă pe care mă rugase Seneira să i-l aduc. Când i l-am întins, Tyne l-a luat cu ambele mâini şi a încuviinţat grav din cap, de parcă tocmai încheiasem o înţelegere, iar calul era un avans pentru pisica-veveriţă.

— Cum te simţi azi? l-am întrebat.

Băiatul a ridicat din umeri.

— Mi-e cald tot timpul şi transpir mult.

Am arătat cu degetul spre semnele din jurul ochiului.

— Te dor?

— Uneori. Alteori se încolăcesc în jurul ochiului şi mă ard.

Strămoşi! Bietul puşti!

— Când te doare ochiul, vezi ceva ciudat?

El a scuturat din cap.

— Sau poate auzi lucruri?

El a scuturat din nou din cap, apoi s-a sprijinit în coate şi a şoptit.

— Uneori ei ascultă.

— Ce ascultă? Te ascultă pe tine?

— Nu. El a privit în jur ca şi când ar fi vrut să se asigure că nu mai era nimeni în încăpere. Cred că ascultă *prin* mine.

— Ascultă acum?

El a scuturat din nou din cap şi a bătut uşor cu degetul pe ochi.

— Doar atunci când mă arde. Buza de jos a început să-i tremure şi m-a întrebat: Poţi să-i faci să se oprească? Nu-mi place când ascultă.

— Sigur, Tyne, voi... am şovăit, amintindu-mi faptul că Seneira detesta să i se spună că totul va fi bine atunci când nu era.

La ce-mi folosise mie faptul că părinţii îmi ascunseseră atâţia ani faptul că sufeream de întunecime?

— Trebuie să dai dovadă de curaj, Tyne. Voi încerca să aflu ce ţi se întâmplă, dar va trebui să fii curajos.

Buza de jos a început să-i tremure şi mai tare, apoi m-a întrebat:

— Aşa, ca Senny?

Eu am dat afirmativ din cap.

— Aşa, ca ea.

— Bine, a spus el.

Am rămas nemişcat câteva minute, neştiind ce să zic sau cum să îl ajut. Beren s-a întors cu o stivă de prosoape şi a început să le aşeze în jurul lui Tyne. Băiatul şi-a ridicat privirea la mine.

— Kellen?

— Da?

S-a cuprins cu braţele, iar prima criză de febră i-a adus cu ea roşeaţă în obraji şi pe frunte.

— Ar fi mai bine să pleci. Cred că vor să asculte din nou.

— Nu-i băga în seamă, Tyne! i-am spus. Gândeşte-te la altceva! Gândeşte-te la Senny!

— Ar fi mai bine să pleci, a repetat el, irişii devenindu-i negri în timp ce clipea necontenit. Apoi a continuat în şoaptă: Te văd şi pe tine acum, Kellen.

28
Silueta cu glugă

Am ieşit din salonul lui Tyne cu acele cuvinte care îmi răsunau în minte: „Te văd şi pe tine acum, Kellen”. De ce le rostise în felul acela? De parcă… De parcă demonii care se strecurau înlăuntrul lui prin întunecime erau interesaţi în mod special de mine.

„Mă tot întreb dacă viaţa mea ar putea fi mai rea de-atât. Se pare că da.”

Mi-am croit drum prin labirintul de coridoare al spitalului, având brusc sentimentul că eram urmărit peste tot de nişte ochi invizibili, şi iuţeam pasul de fiecare dată când spiritul meu slab de orientare mă făcea să o iau în direcţia greşită. Când am găsit ieşirea, am trântit, practic, la pământ un doctor în timp ce ieşeam în fugă afară, în aerul răcoros al serii.

„Respiră!” mi-am spus. „Respiră şi nu-ţi mai imagina că eşti urmărit de demoni!”

Am luat-o de-a lungul străzii, traversând aleile circulare ce înconjurau Academia, incapabil să scap de acea senzaţie stranie că eram privit. Bănuiesc că faptul că *eram* urmărit nu ajuta prea mult, fireşte.

Casa Seneirei se afla în direcţia opusă faţă de centrul oraşului, ceea ce însemna că urma să străbat străzi aproape pustii. Chiar dacă aş fi întâlnit alţi oameni pe drum, era posibil ca aceştia să se afle în cârdăşie cu cel care mă urmărea. Am luat-o mai întâi pe o alee, apoi pe o alta până când am dat peste un gang întunecat unde mă puteam ascunde. Peste câteva secunde, un bărbat cu glugă, cam de înălţimea şi construcţia mea, a apărut de după colţ, ţinând în mână ceea ce părea a fi o bară de fier lungă de vreo jumătate de metru.

— Ar trebui să ştii două lucruri despre mine, am spus, ieşind din ascunzătoare.

El s-a întors cu faţa la mine, ridicându-şi arma ca să mă facă să înţeleg că mă putea lovi cu ea dacă făceam vreo mişcare.

Am învăţat un lucru de la Ferius în ultimele luni: teama este un sentiment adesea inevitabil, însă dacă *arăţi* acest lucru este sinucidere curată. Am afişat cel mai frumos zâmbet al meu.

— În primul rând, am avut câteva luni destul de proaste.

— Situaţia s-ar putea înrăutăţi, m-a avertizat urmăritorul meu, lucru care m-a ajutat, deoarece mi-am dat seama că încerca să îşi îngroaşe şi mai

mult vocea, ceea ce însemna că mai mult ca sigur nu era nici vreun mag care mă vâna pentru recompensă, nici vreun asasin profesionist.

— În al doilea rând, să ştii că n-ar trebui să intri într-o încăierare cu mine.

Ultima parte era, teoretic, adevărată: am tendinţa să-i împroşc pe oameni cu sânge. Întrebaţi-l pe Pistruiat!

Nu reuşeam să disting faţa urmăritorului meu, deoarece era umbrită de gluga pe care o purta pe cap, însă după nesiguranţa pe care o afişa, schimbându-şi greutatea corpului de pe un picior pe celălalt, ca şi când se aştepta să îl atac, mi-am dat seama că, pentru prima oară, reuşeam să fac pe cineva să creadă că eram periculos.

— Minţi! a spus el într-un final.

Era adevărat.

— În legătură cu ce?

— Nu eşti verişor de gradul doi cu Seneira.

Bine, deci era fie unul dintre studenţii cu care vorbisem în sala de clasă, fie cineva care trăsese cu urechea.

— De gradul trei, l-am corectat eu.

— Nici asta nu eşti. El a ridicat şi mai sus bara de fier. Spune-mi cine eşti cu adevărat, altminteri voi…

Eu desfăcusem deja săculeţele din lateral, iar acum îmi vâram degetele în ele după pudră. Era convins că îl puteam învinge pe individul acela dacă se ajungea acolo, însă ceva îmi spunea că ar fi fost o idee neinspirată.

— Ce-ar fi să-ţi spun eu cine eşti *tu* de fapt?

El a rămas puţin surprins.

— Ce tot vorbeşti acolo? Nici nu mă cunoşti. Nu ne-am mai întâlnit.

— Este adevărat, am recunoscut eu. Însă am petrecut ultimele ore plimbându-mă prin Academie, vorbind cu profesorii şi cu studenţii care o cunosc pe Seneira. Vrei să ştii ce am aflat?

El a şovăit, crezând, probabil, că era vreun truc, deşi nu ştia sigur ce-ar fi putut.

— Ce?

— Nimeni nu o place în mod deosebit. Îi respectă inteligenţa, însă cei mai mulţi cred că este privilegiată şi încrezută.

El a strâns şi mai tare în mână bara de fier.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti! Seneira nu este aşa. Este…

— Relaxează-te, Revian!

Băiatul a încremenit, aruncând o privire în jur ca să se asigure că nu se afla nimeni prin apropiere. Bănuiesc că studenţii bogaţi de la Academie n-ar trebui să ameninţe oamenii cu bare de fier.

— De unde ai ştiut? m-a întrebat el, părând învins.

Vocea lui părea acum mai piţigăiată.

— Am exagerat în ceea ce-i priveşte pe colegii de clasă ai Seneirei. O plac de plăcut, dar nu într-atât încât să întrebe ce face „verişoara mea de gradul trei”, având în vedere faptul că aceasta lipseşte de la şcoală de atâtea săptămâni. Niciunul nu m-a întrebat de ce boală suferă şi niciunul nu a întrebat dacă poate să o viziteze. Tu, pe de altă

parte, se pare că ai petrecut o oră spionându-mă, iar apoi m-ai urmărit cu o bară de fier crezând că i-aş putea face vreun rău.

— Asta intenţionezi? Pentru că dacă…

— Eu îi sunt prieten, am răspuns. Mă rog, nu prea îmi iese, dar încerc să o ajut. Îţi spun adevărul.

Revian m-a privit insistent timp îndelungat înainte să lase arma jos.

— Ai văzut-o? m-a întrebat. Adică n-a păţit nimic?

Părea neliniştit şi trist… nu, nu trist, *disperat.* Ştia că Seneira suferea de întunecime.

— Este teafără şi nevătămată, în afară de… boală, fireşte.

El a încuviinţat din cap.

— Am vorbit cu ea înainte să plece din oraş. Am implorat-o să rămână, dar mi-a spus că trebuie să-şi protejeze familia. Când te-am auzit dându-te drept vărul ei, am crezut… Nu toţi de aici îi plac pe ea şi pe tatăl ei.

— Tu, în schimb, da?

El a făcut un pas în faţă, încercând, cred, să mă intimideze. Nu i-a ieşit prea bine, deoarece am văzut cum tremura. Îmi dădea o stare de bine să ştiu că insuflam şi eu teama în cineva.

— Ea este logodnica mea, a spus el brusc.

Eu am rămas fără aer mai repede decât dacă mi-ar fi tras un pumn în stomac.

— Te vei căsători cu Seneira?

El a dat afirmativ din cap.

— Căsătoria a fost aranjată de când eram

copii. Părinţii noştri cred că, unindu-ne casele prin căsătorie, ar fi un lucru benefic pentru amândouă. Cred că a observat ceva în expresia de pe faţa mea, pentru că a adăugat: O *iubesc* şi chiar dacă nu ne-ar fi menit să ne căsătorim, tot l-aş supune la chinuri pe cel care i-ar face vreun rău.

Sinceritatea şi loialitatea lui nu ar fi trebuit să mă deranjeze, doar că simţisem acelaşi lucru în vocea Seneirei atunci când ea mi-l descrisese pe Revian. „Şi ce dacă?” mi-am zis. Ce însemna Seneira pentru mine? Era o fată pe care o întâlnisem pe drum, care nu făcuse decât să mă enerveze şi să-mi provoace necazuri. Şi-apoi, încă mai aveam sentimente pentru Nephenia, chiar dacă fusese nevoită să-şi vadă mai departe de viaţă, fără mine.

„Presupun că ar trebui să mă obişnuiesc cu gândul că voi fi singur.”

Nu ar fi trebuit să îmi pese de nimic: nici de Academie, nici de cele Şapte Nisipuri, nici de Seneira… Nimic din toate acestea nu avea legătură cu mine. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, odată ce totul va fi luat sfârşit, Ferius, Rosie şi cu mine am fi părăsit oraşul, pornind din nou la drum, am fi dormit sub cerul liber noaptea, punând capcane şi sperând că următorul mag care m-ar fi vânat nu şi-ar fi terminat treaba. „Calea Argosi este calea vântului”, mi-am spus eu cu amărăciune.

— Semnele din jurul ochiului îi provoacă necazuri în continuare? m-a întrebat Revian cu disperare în glas, acum când şi-a dat seama că s-ar putea să ştiu ceva. Te rog, n-am mai văzut-o de

câteva săptămâni.

— Dacă eşti atât de curios, de ce nu…

Am tăcut. Voiam să îl întreb de ce nu s-a dus să o vadă în loc să mă urmărească pe mine pe coridoarele Academiei. Apoi, am făcut câteva legături: el nu se aflase în sala de clasă; nu se dusese acasă la ea; şi, mai ales, îşi trăsese gluga peste ochi atât de mult, încât nu îi puteam vedea faţa.

— Scoate-ţi gluga, Revian!

El a scuturat din cap.

— Ar fi bine s-o faci! i-am spus. Ştiu deja ce voi vedea.

El şi-a ridicat încet mâinile tremurânde şi şi-a scos gluga.

Revian era chipeş, aşa cum îl descrisese Seneira, avea părul blond şi o piele netedă şi perfectă şi trăsături sculptate parcă. Chiar semăna cu un personaj dintr-un tablou. Cu excepţia semnelor negre care îi înconjurau ochiul drept.

— Te rog! m-a implorat Revian, la fel de sincer, însă cumva nu atât de nobil după părerea mea, acum că rugămintea lui căpătase un al doilea înţeles. Spune-mi că n-a păţit nimic!

29
Magii din casă

Revian m-a însoţit în drum spre casa Seneirei şi mi-a spus povestea lui.

— Totul a început în urmă cu câteva zile, a spus el, trăgându-şi gluga pe cap ca să-şi ascundă

faţa. M-am trezit lac de transpiraţie şi cu o durere ascuţită în ochiul drept. Când m-am dat cu greu jos din pat şi m-am dus în baie să-mi arunc cu apă pe faţă, am văzut semnele.

— Ai viziuni? l-am întrebat. Atunci când încep crizele.

El a scuturat din cap.

— De cele mai multe ori este doar durere. Uneori aud chestii… Voci.

Aşadar, crizele lui sunt mai mult asemănătoare cu cele ale Seneirei decât cu ale mele.

— Tu eşti Jan’Tep, a declarat Revian. V-am studiat neamul şi cultura. Tata vrea să devin diplomat într-o bună zi, să construiesc alianţe între imperiul Daroman şi arcanocraţia Jan’Tep.

„Îţi urez succes!”

Apoi m-a luat cu adevărat prin surprindere.

— Tu eşti vrăjitor, nu-i aşa?

Întrebarea părea ciudat de disperată. Am căutat un răspuns şi m-am trezit că spun adevărul.

— Bănuiesc că da. Încă nu îmi dau seama.

— De aceea te afli aici? Ca să o vindeci pe Seneira? El şi-a dus un deget la semnele din jurul ochiului. Mă poţi vindeca şi pe mine?

— Poftim? Fireşte că nu. Nu pot vindeca nici măcar… Am tăcut când mi-am amintit de pasta care îmi acoperea întunecimea. Nu pot vindeca nici măcar o răceală, am minţit eu.

Revian nu a părut să observe.

— Părinţii mei au încercat să angajeze un bărbat – un vrăjitor ca tine – deoarece credeau că m-ar putea ajuta, dar acesta ne-a spus că trebuie

să îl găsim pe magul care ne-a blestemat.

— Ai duşmani? Mă refer la cineva care ar avea o problemă cu Seneira şi cu familia ei.

El a lăsat să-i scape un râs scurt şi amar şi a arătat în direcţia Academiei.

— Alege. Crezi că cei pe care i-ai cunoscut azi au fost amabili cu tine pentru că voiau să-ţi fie prieteni? A hotărât să răspundă la propria-i întrebare. Sunt fiii şi fiicele familiilor bogate şi influente de pe întreg continentul, Kellen. În ţările lor, ei trăiesc în palate, iar când se vor întoarce acasă, vor deveni politicieni, curteni şi lideri militari. Pentru ei, nu eşti decât o noutate sau, poate, o unealtă pe care s-o folosească pentru a-şi atinge scopurile.

— Nu pari să ai prea multă încredere în idealul lui Beren de a transforma cele Şapte Nisipuri într-o ţară.

— Academia este o idee nobilă, însă una ridicol de optimistă. În ciuda prestigiului pe care tatăl Seneirei l-a adus şcolii lui, există mulţi care şi-ar dori s-o vadă desfiinţată.

Am arătat cu degetul spre semnele din jurul ochiului său.

— Suficient de mult, încât să stârnească o molimă?

El a şovăit o clipă, apoi a încuviinţat din cap.

— Ştii ce este o „vrăjitoare-n şoapte”?

Habar nu aveam. În general, Jan’Tepii nu au nici timp, nici respect pentru ideile altei culturi despre magie. Pe de altă parte, nu îl cunoşteam suficient de bine pe Revian şi nu aveam chef să îi

arăt cât de ignorant eram, prin urmare am procedat aşa cum procedase Ferius cu profesorii Academiei.

— Vrei să spui că există o vrăjitoare-n şoapte în Teleidos?

El a dat afirmativ din cap.

— În mlaştinile sălbatice din afara oraşului. Nimeni n-a mai văzut-o de ani buni, dar localnicii spun că o cheamă Mama Şoaptelor şi, dacă eşti dispus să plăteşti preţul, dacă-ţi doreşti ceva cu disperare, ea poate invoca spiritele ca să te ajute… sau demonii ca să-i blesteme pe duşmanii tăi.

Demoni. Se prea poate.

— Revian! a strigat o voce.

Când m-am întors, am văzut doi bărbaţi venind pe alee spre noi. Purtau nişte mantii lungi peste haine, cu glugi ce le ascundeau feţele. Am dat să-mi vâr mâinile după pudre, dar Revian m-a oprit.

— Este în regulă. Sunt magii din casă. Lucrează pentru părinţii mei.

Ei bine, aşa se explica de ce nu îi auzisem venind. Unul din ei trebuie să-şi fi aprins banda de suflare, la fel ca mine, doar că el era evident mai priceput decât mine la vrăjile de tăcere. I-am aruncat o privire lui Revian, conştientizând brusc cât de bogată şi de influentă trebuie să fie familia lui. Magii Jan’Tep nu lucrează pentru străini decât dacă clientul deţine suficientă putere politică şi militară care să fie valoroasă pentru clan.

— Ţi s-a spus să stai în casă, a spus bărbatul mai înalt.

El mă privea cu atenţie.

— Este în regulă, Ler’danet, a insistat Revian. Kellen este un prieten al Seneirei. Mi-a aruncat o privire plină de speranţă. Şi prietenul meu.

— Nu este un prieten al familiei tale, a clarificat bărbatul mai scund.

Şi el îmi arunca o privire ucigătoare.

— De fapt, Kellen din Casa Ke nu are niciun prieten.

Lucrurile nu păreau a fi în favoarea mea.

— Mă scuzaţi, domnilor maeştri. Eu tocmai plecam.

Revian a chicotit.

— Haide, Kellen, îţi promit că nu trebuie să te temi de…

— *Sethaten,* a rostit în şoaptă Ler’danet, magul cel înalt, făcând în acelaşi timp un gest cu mâna.

Revian s-a înmuiat ca o lumânare topită.

Minunat! Magie de mătase. De parcă n-aş fi avut destule bătăi de cap cu ea în ultima vreme.

Bărbatul mai scund l-a prins pe Revian înainte ca acesta să cadă şi a invocat cea de-a treia formă fundamentală a magiei de suflare:

— *Fessandi!* a zis el, iar Revian a început să plutească pe spate de parcă ar fi fost susţinut de aer.

— Du-l pe băiat acasă! a poruncit Ler’danet.

Celălalt mag al casei s-a îndepărtat cu Revian, care plutea alături de el, şi, în scurt timp, am rămas doar noi doi.

— Revian va fi foarte supărat atunci când se va trezi, am spus eu. Mai ales când va afla că i-ai omorât prietenul.

Ler’danet a zâmbit aşa cum o fac cei care te consideră dezagreabil.

— E destul de rău că sunt obligat să lucrez pentru părinţii Daroman ai băiatului. Nu vreau să primesc ordine şi de la *el.*

Am dat să-mi vâr mâinile în pudre, dar, dintr-un anume motiv, nu reuşeam să nimeresc săculeţele. Apoi am văzut rânjetul de pe faţa lui Ler’danet. „Blestemată fie magia de mătase!”

De obicei, într-o astfel de situaţie, aştept ca Ferius să spună ceva inteligent, care să ne scoată din bucluc. Din nefericire, ea nu era acolo, iar eu nu aveam nicio idee strălucitoare.

— Prima regulă a magilor şi a animalelor de casă, a rostit o voce, ieşind din umbra aleii din spatele nostru.

„Oare câţi oameni se vor furişa prin spatele meu azi?”

M-am întors şi l-am văzut pe Dexan Videris zâmbindu-ne amândurora.

— Dacă vrei să-i scoţi din casă, pune-le lesă!

— *Exil,* a spus Ler’danet, pe un ton plin de dezgust. Bănuiesc că nu îi agrea pe proscrişii Jan’Tep în general. N-ar trebui să fii pe fugă acum? Nu asta-i calea ta?

— În cea mai mare parte timpului, cu siguranţă, dar Kellen este vrăjitor ca mine, iar cea de-a cincea regulă a magiei este…

„Dă, Doamne, să fie! Să ajuţi mereu un alt vrăjitor la nevoie!”

— Ai mereu de câştigat atunci când un alt vrăjitor îţi rămâne dator cu o favoare.

„În regulă, este bine şi aşa.”

Dintr-odată, Dexan a bătut din palme şi o lumină alb-albastră a luminat aleea. Ler’danet şi-a ridicat un braţ ca să îşi protejeze ochii în timp ce, cu cealaltă mână, a creat o formă somatică pentru o vrajă nouă.

— *Shupal derveis!* a strigat el şi, brusc, atât eu, cât şi Dexan am zburat înapoi.

Eu m-am izbit cu spatele de stâlpul unui felinar stins şi m-am chinuit să mă ridic în picioare.

Dexan şi-a revenit mai repede decât mine.

— Ei, haide, Ler’danet! Nu mă insulta cu vraja asta veche!

El şi-a dus mâna la pălărie şi a scos ceva din banda din jurul ei, apoi a azvârlit obiectul sus, în aer. Acesta a provocat o mică explozie, aproape nesemnificativă, apoi un praf galben a început să cadă peste noi.

— Ar fi mai bine să-ţi ţii respiraţia, puştiule!

Am încercat, însă de îndată ce praful mi-a atins pielea, am început să mă simt ciudat – ameţit, aproape adormit. Îmi ţineam cu greu echilibrul, deşi nu părea să-mi pese prea mult. Ler’danet umbla împleticindu-se de colo-colo, chinuindu-se să rămână pe picioare.

— Este primul lucru pe care am ajuns să-l iubesc la aceste ţinuturi, a spus Dexan, apropiindu-se de Ler’danet. Localnicii îşi găsesc tot felul de moduri prin care să se amuze. De obicei, neamul *nostru* nu se prea dă în vânt după băuturi sau după alte astfel de distracţii. Şi-a ridicat mâna dreaptă, iar în jurul degetelor lui se roteau în vârtej

scânteile magiei de ambră. Asta dacă nu înveţi să te îmbeţi de multe ori.

El şi-a întins braţul şi fire subţiri de fulger au împânzit cerul, înfigându-se în Ler’danet ca nişte ace mici.

Pentru o clipă, mi s-a părut că magul casei se va prăbuşi, însă acesta şi-a vârât mâna în interiorul mantiei şi a scos un lanţ subţire de aproape un metru, cu care a început să lovească. La început, am crezut că acesta avea pe el o amuletă de protecţie, însă scânteile albastre ale vrăjii făcute de Dexan nu s-au risipit – în schimb, acestea au început să licărească şi să danseze în jurul lanţului.

— Fir-ar să fie! a spus Dexan, retrăgându-se şi trăgându-mă şi pe mine de guler. De unde-ai făcut rost de lanţul vrăjit, Ler’danet?

Celălalt mag a scos un râgâit ciudat şi a început să se apropie de noi, lovind cu lanţul înainte şi înapoi şi trimiţând scântei în toate direcţiile.

— Spre deosebire de tine, *exilatule,* eu dispreţuiesc acest loc. Este împuţit, pe dos şi plin de paraziţi. Magul a rânjit. Dar măcar nimeni nu se supără atunci când mor câţiva şobolani.

Mintea a început să mi se limpezească, însă nu suficient ca să pot face o vrajă. Lui Dexan îi dispăruse zâmbetul de pe buze şi încerca să se ferească din calea lanţului, înainte ca acesta să îl omoare cu propria lui vrajă. Ler’danet lovea cu lanţul cu o forţă din ce în ce mai mare pe măsură ce scăpa de sub efectul prafului galben. M-am gândit să mă năpustesc asupra lui, însă astfel m-ar

fi omorât mult mai repede. În schimb, mi-am strecurat mâna în buzunar şi şi-am scos câteva dintre cărţile de oţel ale lui Ferius. M-am gândit că aveam o singură şansă, deoarece, în clipa în care le va vedea, Ler'danet va folosi lanţul împotriva mea, iar eu voi fi mort. Prin urmare, am privit cum lanţul se legăna înainte şi înapoi, aşteptând momentul perfect.

— Puştiule? a zis Dexan. Bănuiesc că nu…

Acum! Am azvârlit una dintre cărţile de joc, mai mult din instinct. Aceasta s-a îndreptat spre Ler'danet, suprafaţa de oţel strălucind albastru în timp ce aceasta zbura pe sub lanţul scânteietor. Magul din casă a ţipat de durere în momentul în care cartea de joc i-a atins obrazul. A scăpat lanţul din mână şi, brusc, vraja de fulger a dispărut din jurul lui. Ler'danet şi-a vârât mâna în interiorul mantiei, însă eu fugeam deja spre el.

— Fereşte-te, puştiule! a strigat Dexan.

Am plonjat la picioarele magului din casă, apucându-le cu braţele şi făcându-l să se împleticească. În timp ce acesta cădea, eu mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Dexan sărind peste mine şi doborându-l pe Ler'danet la pământ, lăsându-l fără aer. Dexan i-a îndesat în gură magului ceva mic şi strălucitor, asemenea unei frunze mici şi verzi. Ler'danet a făcut ochii mari. A început să se scobească în gură cu disperare, în timp ce se chinuia să respire.

— Se îneacă! am declarat eu, aducându-mi aminte de avertismentul Argosi – nedrept, după părerea mea – de a nu ucide un duşman învins.

M-am târât până la el şi am încercat să-l ajut, dar magul m-a respins.

— Ei bine, în mod normal aş fi spus „ghinion”, a zis Dexan, ridicându-se în picioare şi scuturându-se de praf, dar bătrânul Ler’danet îşi va reveni. E doar supărat pentru că şi-a dat seama că l-am făcut să înghită buruiana năucirii.

Magul a inspirat adânc şi şuierător, apoi respiraţia a început să îi revină la normal. Şi-a ridicat privirea, însă ochii lui nu păreau să mă recunoască. Părea să fie derutat de tot ceea ce îl înconjura.

— Da, a afirmat Dexan, stând în picioare deasupra lui. Ler’danet nu va mai face nicio vrajă în următoarele câteva săptămâni. Nici prea multă aritmetică.

L-am tras pe Ler’danet din mijlocul aleii şi l-am lăsat sub marchiza unei prăvălii abandonate. Dexan credea că partenerul lui se va întoarce în curând după el şi îl va duce înapoi acasă la părinţii lui Revian, unde va primi îngrijiri medicale – urmate, probabil, de concediere.

— Teleidos este un oraş civilizat, mi-a explicat Dexan. Locuitorilor nu le prea place atunci când magii din casă cutreieră străzile, încercând să omoare oameni.

— Spune-i asta lui Ler’danet! am rostit eu, frecându-mi locul unde mă izbisem cu spatele de stâlpul felinarului.

Dexan m-a bătut cu mâna pe umăr.

— Fii recunoscător că te căutam, puştiule! Mai nou, cei ca mine şi ca tine nu sunt prea iubiţi de

Jan’Tepi.

— De unde ai ştiut unde sunt? l-am întrebat.

El a chicotit.

— Ţi-am mai spus, Kellen, nu suntem greu de găsit.

Existau câteva vrăji de urmărire pe care le foloseau Jan’Tepii, iar eu eram curios să aflu pe care dintre ele o folosise.

— A doua regulă a unui vrăjitor… a început el.

— Lasă-mă să ghicesc: „Nu-ţi împărtăşi secretele!” Am înţeles. Ai găsit o cale prin care să-i ajuţi pe Seneira şi pe fratele ei?

El s-a oprit în loc.

— Îmi pare rău, puştiule! Până când nu îl vom găsi pe magul care le-a făcut vraja şi nu îl vom nimici, eu nu pot face nimic.

Cred că a citit pe faţa mea care era următoarea întrebare.

— Las-o baltă! După cum ţi-am mai spus – prima regulă a vrăjitorului este să nu se amestece în treaba altui vrăjitor. Odată ce acela care a pornit această molimă a întunecimii va fi mort, voi încerca să îi vindec pe fată şi pe fratele ei, însă până atunci, nu mă bag.

I-am povestit lui Dexan despre vrăjitoarea-n şoapte despre care îmi pomenise Revian. Înainte să apuc să termin, el clătina deja din cap.

— Ţine-te departe de Mama Şoaptelor, puştiule! Nu-ţi faci de lucru cu ea dacă nu eşti pregătit s-o omori! Eşti pregătit să faci asta, Kellen? Să omori pe cineva cu sânge-rece?

Nu aveam un răspuns la această întrebare.

Dexan a observat că şovăiam.

— Vrei un sfat?

— Sigur.

El a arătat cu degetul, spre casa Seneirei.

— Oamenii aceia pe care încerci tu să-i ajuţi? Sunt de treabă, dar nu sunt din neamul *tău.* Ştii ce vor face când se va sfârşi toată povestea asta? Ei bine – el m-a bătut uşor cu degetul pe obrazul stâng, sub pasta care îmi acoperea semnele negre care mi se încolăceau în jurul ochiului – nu vor dori în preajma lor un exilat Jan’Tep atins de întunecime.

Gândul că toată lumea va fi vindecată, iar eu voi rămâne cu acest blestem, cu durerea, cu viziunile era prea mult pentru mine. Chestia aceea care se întâmplă întotdeauna cu câteva minute după ce-ai fost în pragul morţii? Senzaţia aceea incredibilă de rece, acel tremurat incontrolabil? Partea cea mai rea este că, uneori, aceasta este însoţită de un plânset amarnic.

— Hei, puştiule! a spus Dexan, punându-şi o mână pe umărul meu. Este greu, ştiu. Şi-a luat mâna şi a adăugat: Dar nu sunt doar veşti proaste.

Am simţit un licăr de speranţă înlăuntrul meu.

— Ai găsit un leac? Pentru întunecimea mea?

— Nu pot s-o fac să dispară pentru totdeauna, căci bunica ta te-a legat prin vrajă în întuneric. Dar cred că am găsit câteva vrăji – trei, mai exact – care, dacă le voi face corect, îi vor împiedica pe urmăritorii de vrăji să folosească mandatul magic ca să îţi dea de urmă. Şi mai important, sunt aproape convins că această tehnică va reduce

frecvenţa atacurilor întunecimii, iar viziunile nu vor mai fi chiar atât de rele.

— Cum… Zâmbetul lui Dexan m-a făcut să tac. Ah, da! Nu-ţi împărtăşi niciodată secretele. Şi care este preţul?

Expresia lui s-a schimbat, devenind mai serioasă.

— Ideea este că nu este o vrajă pe care o faci o singură dată şi gata. Va trebui s-o fac în mod repetat, probabil o dată la două săptămâni.

— Dar atunci…

— Acesta este preţul. Va trebui să rămâi cu mine. Vom fi parteneri.

— Vrei să fiu partenerul tău?

— De ce nu? Noi doi am făcut o echipă bună împotriva bătrânului Ler’danet, nu? Şi-apoi – s-a rezemat de gardul unei căsuţe şi şi-a vârât degetul mare după curea – a fi vrăjitor este treabă periculoasă. Sunt fugar de mulţi ani. N-ar fi rău dacă aş avea pe cineva care să-mi păzească spatele… El mi-a aruncat o privire îngândurată. Te-aş putea învăţa multe, să ştii. Am plecat de acasă când eram cam de vârsta ta şi am învăţat multe lucruri în ultimii cincisprezece ani. Lucruri care te-ar putea ajuta să supravieţuieşti în această lume mare şi rea.

A început să îmi povestească despre unele aventuri pe care le trăise în timp ce cutreierase continentul. În ciuda pericolelor, aventurile lui păreau… palpitante. Un vrăjitor era un bun valoros pentru mulţi oameni: pentru negustorii care transportau încărcături scumpe, pentru familiile

care căutau pe cineva care să dea de urma unei fiinţe dragi. Până şi guvernele apelau uneori la serviciile unui mag care nu era legat de arcanocraţia Jan’Tep.

— Va trebui să-ţi iei rămas-bun de la prietena ta Argosi, m-a avertizat el. N-am de gând să urmez calea ei.

Am fost luat prin surprindere de senzaţia de greaţă pe care am simţit-o brusc. Nu e ca şi când Ferius şi cu mine ne-am fi împăcat prea bine, iar ea nu dădea niciun semn că ar vrea să mă înveţe cum să lupt sau cum să supravieţuiesc aici. A fost destul de amuzant să învăţ să „zâmbesc”, însă nu puteam evita un vânător de recompense cu un zâmbet.

— Pot să mă gândesc la propunerea ta?

— Desigur, dar nu întârzia prea mult să iei o decizie. El a aruncat o privire în jur, la strada pustie. Oraşul acesta are nişte vibraţii proaste şi spun asta, deşi n-am reuşit niciodată să-mi aprind banda de mătase şi nici nu sunt superstiţios. Cred că a sosit timpul să mă îndrept spre un alt loc unde nu pare să se ducă totul de râpă în curând. Şi-a întins o mână spre mine. Neştiind ce să fac, i-am strâns-o. Strânsoarea lui fermă m-a făcut să mă schimonosesc. Ai la dispoziţie o zi ca să te hotărăşti, puştiule, după care eu am şters-o de-aici!

Eu am încuviinţat din cap, frecându-mi mâna care începuse să mă doară. Poate că Reichis are dreptate – ar trebui să mai pun nişte muşchi pe mine.

— După ce mă voi decide, cum voi…

Dexan a râs din nou în timp ce se făcea nevăzut în noapte.

— Ţi-am mai spus, puştiule: te voi găsi eu!

30
Logodnicii

Se înnoptase de-a binelea când am ajunsă acasă la Seneira, iar ea era singură. Rosie şi Ferius plecaseră să facă cercetări, iar Beren fusese chemat acasă la părinţii lui Revian. Se părea că aceştia nu mai erau atât de dornici ca scumpul lor fiu să se căsătorească cu fata pe care o bănuiau că i-ar fi dat acestuia întunecimea.

— Îl iubeşti? am întrebat-o, când am ieşit în grădină.

În timpul conversaţiei noastre, când îi povesteam despre starea în care era Revian, am încercat să găsesc o cale prin care să o întreb cum se simţea fără să par un idiot gelos. Aceasta nu era una dintre variantele pe care le repetasem în gând.

„Îl iubeşti? Ce idiot!”

Seneira rămăsese în casă de când sosiserăm în Teleidos, suferind de o boală pe care nu o înţelegea, fără să poată să revină la viaţa ei normală sau măcar să-şi viziteze fratele bolnav. Ultimul lucru de care avea nevoie erau nişte întrebări stupide despre persoana cu care ea trebuia să se căsătorească – asta dacă întunecimea nu punea stăpânire mai întâi pe ea.

Reichis s-a îndepărtat agale ca să cerceteze un

rondou de flori pe care se gândea să-l folosească pe post de toaletă.

— Îl iubeşti? a repetat el, imitând cât a putut de bine, pentru o pisică-veveriţă, un tânăr îndrăgostit lulea. Când te-ai transformat în iepure?

Seneira se holba la mine, cu ochii îngustaţi; mai că mă aşteptam să mă scalpeze. În schimb, a spus:

— Îmi pare rău, Kellen, ar fi trebuit să-ţi spun că eu şi Revian suntem logodiţi. Familiile noastre… Înţelegerea a fost pecetluită încă de pe vremea când eram copii.

De fapt, nu avea niciun motiv să-mi pomenească despre planurile ei de căsătorie. O cunoşteam doar de câteva zile, de fapt, şi, în afară de întunecime, ce altceva mai aveam în comun?

— Nu suntem… Ea a şovăit. Revian şi cu mine nu suntem…

— Nu sunteţi ce?

Ea a scuturat din cap.

— Îmi pare rău, treaba asta ne priveşte doar pe noi doi. N-ar fi trebuit să spun nimic.

Reichis şi-a ridicat capul, ca şi când ar fi simţit un miros adus de adierea vântului, apoi s-a apropiat de Seneira şi a adulmecat-o.

— Sărut-o! a zis el într-un final.

— Ce?

El s-a uitat la mine cu acei ochi mici, ca mărgelele.

— Vrea să o săruţi.

— Mă-ndoiesc. Este…

Am tăcut, mai ales că Seneira se uita la mine.

— Kellen? m-a strigat ea.

— Da?

— Te rog, spune-mi că tu şi pisica-veveriţă nu vorbiţi despre mine!

— Sărut-o odată! a insistat Reichis, aşezându-se pe labele din spate de parcă Seneira nici nu ar fi fost acolo. Te place, crede-mă! Evident, dacă trebuie să se împerecheze cu idiotul ălălalt, atunci nu-ţi poate *spune,* aşa că aşteaptă s-o săruţi *tu* pe *ea.*

— N-ai de unde ştii, i-am spus.

Seneira părea nedumerită, crezând că vorbeam cu ea.

— Fireşte că nu *ştiu* ce îţi imaginezi tu că ţi-ar spune animalul.

Reichis s-a bătut încet cu laba pe bot.

— Spun ceea ce miros.

Una dintre abilităţile pe care va trebui să le învăţ într-o bună zi (pe lângă a învăţa cum să nu mă las sugrumat, cum să mă feresc să nu încasez un pumn şi cum să *nu* întreb fetele de care mă îndrăgosteam dacă îşi iubeau sau nu logodnicul) era cum să port simultan o conversaţie cu Reichis şi cu altcineva care se afla prin preajmă şi care *nu* vorbea limba pisicilor-veveriţă.

— Îmi cer scuze! i-am spus Seneirei. N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

Dacă sperasem ca sentimentele lui Revian pentru Seneira să fie neîmpărtăşite – sau dacă avea vreo noimă faptul că acceptam sfaturi legate de iubire de la o pisică-veveriţă – expresia îngrijorată de pe faţa Seneirei m-a readus cu

picioarele pe pământ.

— Întunecimea… trebuie să fie îngrozitoare pentru el. Am crezut că, dacă voi fugi de-acasă, îi voi putea proteja pe cei dragi, însă n-am făcut decât să abat mai multă suferinţă asupra lor. Şi-a dus o mână la semnele negre din jurul ochiului, înfiorându-se când şi le-a atins. Mi-aş fi dorit… Mi-aş fi dorit să mă fi cunoscut înainte să se întâmple toate astea, Kellen.

Am simţit că acest moment era una dintre acele pauze în muzică despre care vorbea Ferius. Prin urmare, am întrebat-o:

— Cum erai?

Am simţit o urmă de sfidare în vocea ei tristă şi nesigură.

— Eram o luptătoare. Nu îmi plângeam de milă şi nici nu aşteptam să mă salveze alţii.

— Poate că ai rămas o luptătoare, am declarat. Poate doar aştepţi momentul potrivit.

— Şi când va veni acesta, Kellen? Cu cine ar trebui să lupt?

Se simţea o disperare atât de mare în vocea ei, în felul în care mă privea, de parcă eu i-aş fi putut da răspunsurile, dar nu puteam. Habar nu aveam ce se întâmpla cu oamenii din acest oraş, iar în acel moment, singurul gând care îmi trecea prin minte era oferta lui Dexan: „Sunt oameni de treabă, dar nu sunt din neamul *tău”.*

Nu ştiu dacă Seneira se săturase să aştepte ca eu să spun sau să fac ceva, sau poate că îmi citea pur şi simplu gândurile, deoarece, o clipă mai târziu, ea mi-a zâmbit trist, mi-a spus noapte bună

şi m-a lăsat singur, în grădină.

Reichis a dat să o urmeze înăuntru, apoi s-a oprit doar o clipă cât să se întoarcă şi să-mi spună:

— Ar fi trebuit s-o săruţi aşa cum ţi-am spus. Idiotule!

31
Avertismentul

M-am dus la culcare, intrând în baie doar ca să mă spăl pe faţă. Dintr-un anume motiv, aveam o senzaţie ciudată de greaţă şi mi-am dat seama că mă zgâiam la picăturile de apă rămase pe chiuvetă care se prelingeau pe părţile laterale. Picăturile se adunau pe alocuri, alcătuind forme, doar ca să se despartă din nou. Priveliştea era ciudat de convingătoare şi, în timp ce alte picături se uneau în chiuvetă, eu mi-am dat seama că nu-mi puteam lua privirea de la ele. Atunci am realizat ce se întâmpla.

— Fir-ai tu să fii, Shalla! Pe bune?

Imaginea din chiuvetă a luat forma ochilor, a nasului şi a gurii ei, care nu trădau nici urmă de căinţă.

— Ce-i? m-a întrebat ea cu o voce ce părea îndepărtată, apoasă. Nu te-am găsit prin nisip, şi singurele opţiuni, în afară de asta, erau cada sau vasul de toaletă.

Nu voiam să mă gândesc la asta.

— Ce vrei, Shalla?

Picăturile de apă alunecau şi se prelingeau, iar expresia ei a devenit îngrijorată.

— A trebuit să dau de tine, Kellen. Trebuie să pleci de-acolo.

— De unde? am întrebat-o eu.

— Nu face pe prostul cu mine! Ştiu că te afli în apropierea acelui loc dezgustător, Academia sau cum i s-o fi zicând ei.

— Dezgustător? Este o şcoală.

— Este un monument al vanităţii şi al inutilităţii.

Câteodată, Shalla are obiceiul să folosească vorbele tatei de parcă ar fi ale ei. Faptul că ştiu atunci când face asta este, poate, unul dintre avantajele pe care le am în faţa ei.

— Aşadar, Ke'heops nu este de acord?

— Nimeni nu este de acord, Kellen. Cel Şapte Nisipuri nu sunt o ţară. Nu vor fi *niciodată.* Iar tu trebuie să pleci de-acolo. Ochii de apă s-au mişcat uşor, ca şi când Shalla ar fi încercat să privească în încăpere. Eşti cu fata aia?

— Care fată?

Buzele ei au schiţat un rânjet.

— Cea care suferă de molima întunecimii, desigur. Ce alt motiv ai avea să stai în locul acela necivilizat?

Felul în care a rostit cuvântul „molimă" m-a tulburat.

— Ce ştii, Shalla?

— Eu… Nu prea multe, doar că consiliul maeştrilor magi i-a interzis oricărui Jan'Tep să călătorească în cele Şapte Nisipuri până la noi ordine. Consiliile celorlalte clanuri au hotărât acelaşi lucru. Picăturile de apă care îi alcătuiau

ochii au luat o formă mai puţin încrezătoare şi mai îngrijorată. Ceva rău se întâmplă în Teleidos, Kellen. Te rog, pleacă de-acolo! Întoarce-te acasă!

— Ai aflat ceva despre condamnarea mea la moarte? am întrebat-o. Ştii cine…

Forma din apă s-a scuturat, cât pe ce să se desfacă.

— Nimeni nu vorbeşte şi nu cred că cineva, în afară de consiliu, ştie ceva. Nici măcar tata nu vrea să-mi vorbească despre asta.

— Atunci, de ce m-aş întoarce acasă, Shalla? Mai mult ca sigur că cel care a pus această recompensă pe capul meu vrea să mă vadă mort în clipa în care am pus piciorul în oraşul nostru.

— Te voi proteja eu! a exclamat ea. N-am să las pe nimeni să-ţi facă vreun rău, Kellen. Eşti fratele meu.

Ar fi în stare de asta. Loialitatea Shallei era aproape dureroasă uneori – atunci când nu făcea voia tatei. Însă, indiferent cât de mult ţinea la mine, legătura dintre noi avea să fie întotdeauna mai slabă decât cea dintre ea şi Ke’heops. Aceasta începea să devină din ce în ce mai mult trăsătura definitorie din viaţa mea: fiecare relaţie era fragilă. Reichis trebuia să fie partenerul meu, dar de cele mai multe ori mă băga doar în bucluc. Ferius trebuia să fie mentorul meu, însă, din câte se vedea treaba, nu avea nici cea mai mică intenţie să mă înveţe căile Argosi. Nephenia ţinuse la mine, o vreme, dar cu cât călătoream mai departe de casă şi de stilul de viaţă al Jan’Tepilor, cu atât mai slabă devenea legătura dintre noi. Cât despre

Seneira? Ei bine, ea era logodită cu Revian.

— Kellen? s-a auzit vocea Shallei, mai îndepărtată acum.

Aşadar, ce îmi mai rămăsese? Niţică magie de suflare, câteva fire de pudră care exploda şi un mandat de vrajă care acorda o răsplată frumuşică oricărui mag care ar fi reuşit să mă omoare. Reflexia semnelor negre din jurul ochiului meu părea distorsionată, aproape batjocoritoare în metalul chiuvetei. Mă săturasem până peste cap de întunecime, de felul în care aceasta îmi distrugea nu doar viaţa, dar şi pe cei din jurul meu. Mai mult de-atât, mi-am dat seama brusc că nu puteam accepta gândul că cineva ar putea pricinui un asemenea chin altei fiinţe omeneşti. M-am gândit la vocile despre care pomenise Seneira în timpul crizelor şi la cum acestea râdeau de ea, la durerea pe care acestea i-o provocau atât ei, cât şi lui Tyne şi chiar lui Revian.

Shalla şi Dexan îmi oferiseră fiecare o scăpare – o şansă la o viaţă mai bună – însă preţul era să o las pe Seneira şi pe familia ei, poate întreg ţinutul celor Şapte Nisipuri să îndure ororile care îi pândeau.

— Întoarce-te acasă, Kellen! m-a rugat Shalla, vorbele ei transformându-se în picături de apă ce căDeau în chiuvetă.

Am luat prosopul de mâini de lângă chiuvetă.

— Te iubesc, surioară! Ai grijă de tine!

Înainte ca ea să apuce să mai spună ceva, am şters şi ultimele picături de apă din chiuvetă, apoi am agăţat la loc, în cui, prosopul.

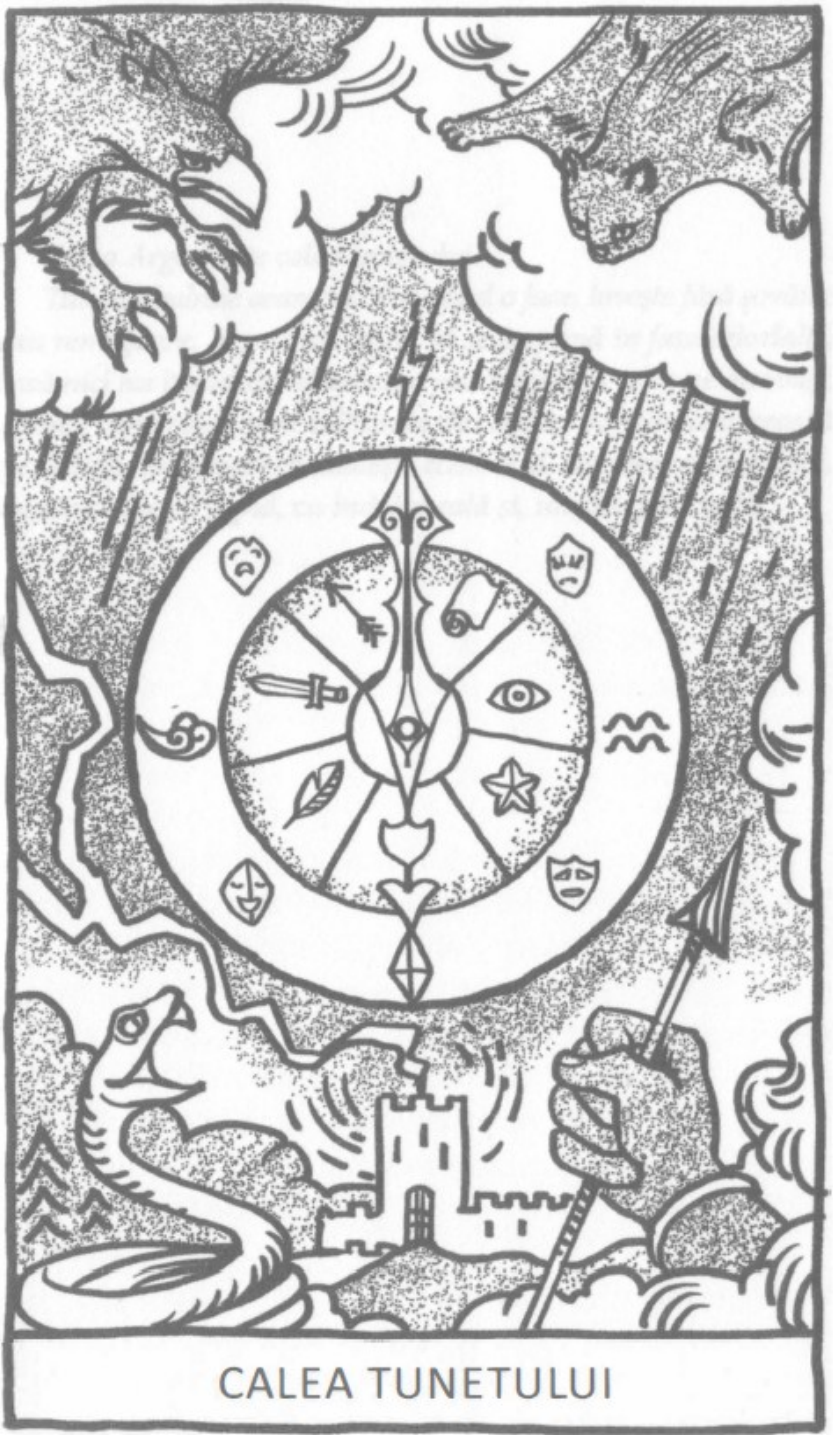
CALEA TUNETULUI

Calea Argosi este calea tunetului.

Tunetul bubuie arareori, însă când o face, loveşte fără şovăire sau remuşcare. Argosi nu caută să se impună în faţa celorlalţi, însă nici nu îngăduie vătămarea sau înrobirea celor nevinovaţi. Atunci când apele sunt tulburate de cei care vor să-i asuprească pe ceilalţi, un Argosi restabileşte echilibrul. Asemenea tunetului, acesta se mişcă rapid, cu îndrăzneală şi, uneori, fără milă.

32
Şoapte

— Ţi-am spus că crocodilii adoră pur şi simplu astfel de locuri? m-a întrebat Reichis, care şedea pe umărul meu şi privea spre mlaştina care se întindea dinaintea noastră.

— De câteva ori.

Am pornit din nou la drum, cât am putut de încet, dar, cu toate acestea, fiecare pas părea să facă frunzele să foşnească şi insectele să bâzâie.

— Asta este o idee cât se poate de proastă, Kellen!

— Ai mai spus şi asta.

De obicei, Reichis este de-a dreptul fericit când cutreieră locuri întunecate în toiul nopţii, însă ceva în legătură cu *această* pădure mlăştinoasă ne făcea pe amândoi să ne simţim agitaţi şi tensionaţi. Nu era de mare ajutor nici faptul că vânam pe cineva care avea puterea să invoce spiritele sau demonii sau cine ştie ce alte creaturi

ca să ne omoare sau să ne distrugă sufletele sau, poate, să ne mănânce pur şi simplu de vii.

— Dacă ai fi sărutat-o pe fată aşa cum ţi-am spus…

— La ce ar fi servit?

Reichis a pufnit.

— S-ar fi înfuriat atât de tare, încât ţi-ar fi tras o palmă de-ai fi luat somn o săptămână! Fata aia te-ar fi plesnit atât de tare, Kellen, încât nici măcar nu ţi-ar fi trecut prin *cap* să ne pui viaţa în pericol plecând în căutarea unei vrăjitoare-n şoapte smintite – ai fi fost mult prea ocupat să găseşti pe cineva care să facă o vrajă de gheaţă ca să-ţi dezumfli obrazul!

El a început să râdă incontrolabil şi şi-a înfipt ghearele în umărul meu ca să nu cadă.

— Ticălos mic! Am *ştiut* că-mi întinzi o capcană!

I-a luat ceva timp să se liniştească. Apoi mi-a spus:

— Ar trebui s-o săruţi data viitoare, vorbesc serios.

Îmi venea să-l iau şi să-l azvârl într-un copac, dar ştiam că acesta va pluti în aer şi va ateriza pe capul meu.

Când am auzit un pârâit în spatele nostru, m-am rotit atât de brusc, încât a fost cât pe ce să-l arunc cât colo pe Reichis. N-am văzut nimic însă.

— E doar vântul, m-a liniştit el. Se joacă printre frunze şi le face…

— Ştiu ce face vântul.

— Cred în continuare că ar fi trebuit să o

aşteptăm pe Ferius.

„Mda, mi-am zis, când o altă rafală de vânt a făcut să se învârtă frunzele în jurul nostru. Şi eu.”

— Ferius nu ne-ar fi lăsat să venim, am spus, mai mult în sine decât lui Reichis. Ar fi spus o tâmpenie de genul: „Să nu dai niciodată ascultare zvonurilor despre vrăjitori impostori şi vrăjitoare-n şoapte, puştiule… Sunt doar vorbe goale”.

Reichis a chicotit.

— Da, iar Rosie ar spune ceva de genul: „Sora… mea… are o oarecare empatie nejustificată pentru… pustnici”.

El îi imită destul de bine pe oameni pentru un animal vorbitor.

— Atunci Ferius ar spune: „Trânteşti doar nişte vorbe, soro!”

— O! O! Iar Rosie i-ar răspunde: „Te-ai rătăcit, Calea margaretelor sălbatice. Acum va trebui să luptăm până la moarte… sau, poate, să jucăm cărţi şi să ne zgâim din nou una la alta”.

Am început să râd cu atâta poftă, încât a trebuit să mă sprijin de un copac ca să nu cad. Reichis şi cu mine am ţinut-o aşa în timp ce pătrundeam tot mai adânc în mlaştină, ştiind că trebuia să ne oprim, dar fără să reuşim.

În cele din urmă, Reichis m-a întrebat:

— Ştii de ce este o idee atât de proastă?

— Ai spus deja asta. De vreo douăsprezece ori.

— Da, dar ştii *de ce* este o idee proastă?

M-am oprit în loc.

— De ce?

Reichis a început să tremure pe umărul meu.

— Pentru că locul ăsta îmi dă fiori, iar eu sunt pisică-veveriţă. De obicei, noi suntem cele care le dau fiori *altora.*

Un râset slab a ajuns până la noi, sunetul unor clopoţei în adierea vântului, şi dansa în jurul nostru ca şi când fiecare notă era purtată de câte o insectă care ţâşnea de colo colo.

— Cine-i acolo? am întrebat, vârându-mi mâinile în săculeţele de la curea.

— Nu ţi-a spus nimeni, domnule vrăjitor, că este periculos să te pui cu Mama Şoaptelor în sălaşul ei?

Reichis a mârâit, adulmecând aerul.

— Nu o pot vedea.

— Cine eşti? am întrebat, apoi am închis ochii ca să-mi pot da seama din ce direcţie venea răspunsul.

— De ce întrebi, Jan’Tep? Ea a rostit cuvântul prelung, făcându-l să sune ca „Jaahhn-Tehep”. Poate încerci s-o păcăleşti pe Mama Şoaptelor? Poate-ai venit să omori ceva?

— N-am venit aici să omorâm pe cineva, am răspuns.

— Nu? m-a întrebat Reichis.

El părea niţel dezamăgit.

Încercările mele de a o localiza după sunetul vocii au eşuat lamentabil. Era ca şi când ea ar fi zburat prin frunzişul din jurul nostru. Nici Reichis nu a avut mai mult noroc în a detecta mirosul.

— Ceva nu este în regulă, a spus el.

— Spiritele mele nu vor să-mi dai de urmă, vrăjitorule. Ele mişcă aerul pentru mine. Spiritele o

ajută întotdeauna pe Mama Şoaptelor.

— Atunci de ce îţi este teamă să te arăţi? am întrebat-o. Preferi să-ţi faci treaba fără să fii văzută? Infectezi oameni nevinovaţi cu întunecime?

— Întunecime? Ea a rostit cuvântul cu dispreţ. N-ar trebui să rosteşti astfel de cuvinte aici, vrăjitorule!

Foşnetul frunzelor şi trosnetul delicat al lăstarilor au răsunat în noapte.

— Vrei s-o vezi pe Mama Şoaptelor? Ai grijă ce-ţi doreşti!

Silueta care a ieşit de printre copaci nu era deloc cea la care mă aşteptasem eu. Eu îmi imaginasem o femeie, în vârstă de patruzeci, poate cincizeci, mătăhăloasă şi puternică. În schimb, am văzut o fată care nu avea mai mult de zece sau unsprezece ani, desculţă şi îmbrăcată într-o rochie simplă, de pânză, care ajungea până în pământ. Avea părul lung şi negru, iar pe cap purta o pălărie pe care ar fi purtat-o un gentilom bogat, dacă aceasta nu ar fi fost uzată şi joasă.

— Eşti o copilă, am rostit eu cu voce tare.

Probabil că nu a fost cea mai bună idee.

— Sunt ceea ce vezi, vrăjitorule, dar şi ceea ce *nu* vezi.

Reichis a mârâit zgomotos.

— Deja n-o plac.

Fata a mai făcut un pas spre noi, iar prezenţa ei mă făcea să mă simt şi mai inconfortabil pe măsură ce se apropia. Era ca şi când aparţinea acestui loc, iar noi nu.

— Rămâi pe loc! i-am spus.

— Dacă nu? m-a întrebat ea. Vocea ei părea tânără, însă maniera în care vorbea era cea a unei femei mult mai în vârstă. Mă vei arde cu magia ta? Dă-i drumul, vrăjitorule! Arată-i Mamei Şoaptelor de ce eşti în stare!

Nu aveam de gând să arunc în aer o fetiţă, deşi, în realitate, *nu era* chiar atât de tânără.

— N-am venit aici să mă lupt cu tine. Am doar câteva întrebări.

Fata a zâmbit.

— Şi dacă eu mă aflu aici ca să mă lupt cu tine?

În regulă. S-a zis cu abordarea politicoasă! Mi-am ridicat mâinile, ţinând în fiecare suficientă cantitate de pudră ca să impresionez odată ce făceam vraja. Nu aveam de gând să le arunc spre ea, ci doar să creez o explozie în semn de avertisment, însă când am dat să arunc pudrele în aer, am văzut cum ea îşi mişcă buzele şi am auzit o şoaptă. Brusc, pudrele mi-au zburat din mâini, rotindu-se într-un vârtej sus, în aer, doar ca să cadă drept spre mine şi spre Reichis. M-am ferit cât am putut de mult, tocmai în momentul în care pudrele mi-au trecut pe deasupra capului, ciocnindu-se şi creând o explozie de roşu şi negru care mi-ar fi provocat o arsură urâtă dacă m-ar fi atins.

— Spiritele mele nu sunt prea încântate de magia ta, vrăjitorule! N-ar fi trebuit să vii aici şi s-o provoci pe Mama Şoaptelor. Lor nu le place asta.

— Ţi-am spus că n-am venit aici ca să mă lupt!

Fata s-a apropiat din nou, fără să pară deloc amenințătoare, şi m-a privit cu nişte ochi mari, aparent nevinovaţi.

— Poate că da, poate că nu. Să vedem ce-mi vor spune spiritele.

Am privit din nou fascinat cum îşi mişca buzele aproape imperceptibil şi am auzit adierea vântului drept răspuns. În curând, acesta s-a înteţit, rotindu-se în jurul nostru, şi am auzit alte voci… voci pe care le-am recunoscut.

— „E ultima şansă să renunţi, Kellen”, a rostit prima voce.

Era vocea lui Tennat şi cuvintele pe care mi le spusese în timpul duelului iniţiaţilor de acum câteva luni.

Vântul s-a înteţit.

— „Un Jan’Tep trebuie să fie puternic”, mi-a spus tata de undeva din spatele meu.

M-am întors, dar el nu era acolo.

— Ce se întâmplă? am vrut eu să ştiu.

S-a auzit o altă voce, undeva în dreapta mea.

— „Acestea sunt întrebări copilăreşti, Kellen.”

Era Mer’esan, în prima noapte când mă chemase la palat.

Alte voci au răsunat. Acestea se întrepătrundeau, veneau şi dispăreau purtate de adierea vântului. Erau toate voci pe care le recunoşteam, cuvinte care fuseseră rostite în urmă cu câteva luni. Acestea mă chemau întruna: Shalla, părinţii mei, Nephenia, Panahsi, Ra’meth, Abydos… Vârtejul de sunete a devenit înnebunitor, iar eu eram pe punctul de a-mi acoperi urechile, când,

brusc, acestea au tăcut, toate în afară de una. Era cea a maestrului Osia'phest, în ultima mea noapte petrecută în oraş, care citea de pe foaia de hârtie pe care eu îmi scrisesem răspunsul pentru cea de-a patra probă: „Nu există magie pe lumea asta care să valoreze cât conştiinţa unui om".

S-a aşternut tăcerea, până când, într-un final, Mama Şoaptelor a spus:

— Măi să fie, eşti de-a dreptul fascinat.

Reichis s-a zbârlit pe umărul meu.

— Pot s-o ucid acum?

— Poate mai târziu. Cum ai făcut asta? am întrebat-o pe fată.

Ea a dat din umeri.

— Eu n-am făcut nimic. Spiritele mele, pe de altă parte, pot fi extrem de folositoare atunci când vor.

Cu siguranţă mi-a dovedit că spunea adevărul. Pentru semenii mei, cuvintele „spirit" şi „demon" erau aproape sinonime.

— Şi ce mai pot face spiritele tale? am întrebat-o.

Fata mi-a aruncat o privire amarnică.

— Întunecimea nu îi afectează pe cei nevinovaţi, dacă acesta este motivul pentru care ai venit aici.

Reichis s-a aplecat în faţă pe umărul meu şi a adulmecat aerul.

— E greu să-mi dau seama cu toate mirosurile de pe-aici, dar cred că spune adevărul.

În acel moment m-am simţit obosit, ca şi când toată furia, toată frica, toate cuvintele mele

îndrăzneţe despre a lupta ca să o apăr pe Seneira şi pe familia ei era doar atât – *simple cuvinte.*

— Îmi pare rău, i-am spus fetei ciudate care stătea în faţa mea, precum şi tuturor oamenilor pe care nu îi puteam ajuta.

Fata a şoptit ceva în noapte şi, dintr-odată, vântul a început să sufle din nou în jurul meu, aducând frânturi de conversaţii din ultimele zile. „Molima magilor… Academia… Râset… Te văd şi pe tine acum, Kellen”. Vocile au tăcut brusc, iar Mama Şoaptelor a spus:

— Eşti păcălit, vrăjitorule! Dai ascultare vocilor greşite, urmezi calea greşită!

— Atunci, care este calea *corectă?* am întrebat-o eu. Ce ar trebui *să fac*?

Ea a râs drept răspuns.

— Asta este o întrebare importantă, băiete. Şi-a ridicat braţul subţire şi a arătat cu degetul spre cer. Priveşte toate aceste stele! De ce trebuie să alegi doar una pe care s-o urmezi?

— Nu la asta mă refeream, fir-ar să fie! Cine se face vinovat de toate astea? Vorbeşti întruna despre spiritele tale şi-mi spui că urmez calea greşită. Bine, atunci întreabă-ţi spiritele cine *răspândeşte* molima întunecimii!

Mai că mă aşteptam ca ea să fugă în pădure sau, poate, să mă atace cu vreo vrajă de spirit, însă ea a încuviinţat din cap şi a şoptit ceva în bezna din spatele ei. La început, nu s-a întâmplat nimic. Apoi vântul s-a înteţit din nou.

— Spiritele mele văd fire, a zis ea. Există fire aici, în cele Şapte Nisipuri, care se întind până

departe, vrăjitorule, din Teleidos şi până în…

Ea a început să se învârtă în cerc, de parcă ar fi fost un copil care doar se învârtea ca să ameţească. Apoi s-a oprit brusc, arătând cu degetul înspre apus.

— Unele fire se întind într-acolo.

— Unde? Nu există decât pădure şi dincolo de ea, deşert.

— Mai departe.

Nu exista decât un singur loc spre apus, mai îndepărtat decât deşertul.

— Ţinuturile Jan’Tep…

Ea a început să se retragă încet.

— N-am de unde să ştiu, vrăjitorule. Spiritele mele văd până departe, dar nu vor să părăsească acest loc.

— Dar tu? am întrebat-o. Tu pleci vreodată de-aici?

Ea a zâmbit ca şi când aş fi spus o prostie şi a continuat să se retragă până când silueta ei măruntă s-a pierdut în întuneric.

— Eu sunt Mama Şoaptelor, vrăjitorule. De ce mi-aş dori să plec?

33
Căi contradictorii

Am făcut cale-ntoarsă spre casa Seneirei şi am văzut că toată lumea se dusese la culcare în afară de Ferius şi Rosie care se întorseseră şi ele şi – spre amuzamentul lui Reichis – jucau cărţi. Le-am povestit despre Revian şi despre magii din casa

familiei lui, precum şi despre întâlnirea mea cu Mama Şoaptelor. Mă aşteptasem la o oarecare reacţie, poate la câteva vorbe de ocară pentru că plecasem, ca un nesăbuit, în căutarea unui potenţial ucigaş, însă ele au continuat să împartă cărţile de joc.

— Nu păreţi niciodată că vă distraţi, am observat eu.

Rosie mi-a aruncat o privire, ridicând o sprânceană, gest care îmi amintea mult prea mult de Shalla.

— Să ne distrăm?

— Jucaţi cărţi. *Jucaţi.* N-ar trebui să fie o chestie… plăcută?

Femeia Argosi şi-a întors privirea nimicitoare la Ferius, care a ridicat din umeri.

— Dacă îi vei acorda puţin timp lui Rosie, vei afla că poate să îndepărteze distracţia din orice lucru.

Aceste cuvinte au făcut-o pe cealaltă femeie să-şi iasă din minţi.

— Glume? Atât ai să-i oferi băiatului? Îl îndepărtezi de casă, îl laşi să creadă că poate fi *teysanul* tău, dar nu îl înveţi nimic. Nici măcar nu ştie să *enumere* cele şapte talente, darămite…

Ferius a rânjit.

— Cuvinte? Asta te tulbură, soro? Ferius a făcut un gest spre mine. Dă-i drumul, spune-i toate cuvintele importante pe care le vrei, dacă asta crezi că înseamnă să fii Argosi.

— Nu face pe proasta cu mine, soro, chiar dacă asta *pare* să fie calea margaretelor sălbatice! Ştii

cât de puţini am mai rămas. În calitate de *maetri,* ai datoria să îi cauţi pe cei care ar putea învăţa căile noastre.

Ferius a râs.

— Mai întâi îmi spui că nu ştiu cum să învăţ pe cineva, iar apoi spui că datoria mea este să fac asta? Calea cu spini şi trandafiri pare să se învârtă în cerc, soro!

Rosie a lovit cu pumnul în masă înainte să arate cu degetul spre mine.

— *El* nu este *teysanul* tău. L-aş învăţa eu, dar oricine îşi poate da seama că nu se poate concentra, că este prea individualist… Ea a făcut o pauză, apoi s-a întors spre mine. Iartă-mă! Cuvintele mele sunt aspre şi nu este vina ta. Sunt convinsă că, într-o bună zi, vei deveni un… mag de ispravă sau vrăjitor sau ce-i fi fiind.

Ei bine, aceste cuvinte m-au făcut să mă simt mult mai bine.

— Hei, trebuie să ne luptăm? a întrebat Reichis, luând-o spre scări. Pentru că speram să fac o baie, dar dacă trebuie să-mi mânjesc blana cu sânge, atunci mai pot aştepta.

I-am aruncat o privire prin care i-am spus să urce la etaj. El a făcut un gest, ca şi când ar da din umeri şi s-a aşezat pe o treaptă ca să privească.

Ferius şi Rosie s-au privit îndelung, fără să scoată un cuvânt, fără să facă o mişcare. După o vreme, Ferius a spus:

— Mai bine las-o baltă, soro!

Cealaltă Argosi s-a ridicat în picioare, lăsând cărţile de joc să cadă pe masă.

— Nu vreau, soro.

— Înseamnă că azi e ziua cea mare, soro? a întrebat-o Ferius. *Chiar* vrei să te lupţi cu mine, cu toate câte se întâmplă aici?

— Ce „se întâmplă”, soro, este o molimă – una căreia tu şi cu mine avem obligaţia să îi punem capăt. Cu toate acestea, „Calea margaretelor sălbatice” vrea să mă împiedice să fac ceea ce trebuie făcut.

A fost rândul lui Ferius să se ridice în picioare. Şi-a strecurat mâna dreaptă în buzunarul interior al vestei.

— Dacă o vei atinge pe fată sau pe oricine altcineva, *soro,* îţi vei căuta degetele în cinci ţări diferite.

Rosie şi-a dus mâna la spate, iar eu mi-am dat seama că şi ea ţinea ascunsă o armă între faldurile hainelor de călătorie.

— Staţi! am intervenit eu, îngrijorat că se vor omorî una pe cealaltă chiar acolo. Despre ce vorbiţi?

Niciuna nu a răspuns. Ferius şi-a scos mâna din interiorul vestei şi şi-a ridicat-o în aer ca să se vadă că era goală. Cealaltă femeie a procedat la fel.

— O neînţelegere, a răspuns Rosie, referitor la ce înseamnă să fii Argosi. Ea s-a îndepărtat de masă şi s-a oprit lângă uşă, spunând: Am aflat poveşti despre alte victime ale întunecimii, soro. Mai am puţin să descopăr dovezile de care voi avea nevoie ca să urmez calea tunetului. Ar fi bine să pleci de-aici înainte să se întâmple acest lucru.

Am aşteptat până când Ferius a părut calmă

înainte să aduc vorba pentru a doua oară despre întâlnirea mea cu fata aceea ciudată care îşi zice „Mama Şoaptelor”. Chiar şi atunci, Ferius n-a spus nimic decât atunci când am insistat.

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— Aceste „fire” despre care mi-a spus Mama Şoaptelor. Dacă duc înapoi la semenii mei atunci…

— De câte ori trebuie să-ţi spun să nu te mai laşi distras de fleacuri, puştiule?

Aceste cuvinte m-au luat prin surprindere.

— Ţi-am povestit ce mi-a făcut, nu? Că m-a făcut să aud chestii care mi s-au întâmplat în trecut? Magia ei este adevărată.

Ferius s-a lăsat pe spătar şi şi-a scos o ţigară de trestie din buzunarul vestei, apoi şi-a aprins-o la flacăra lumânării de pe masă.

— N-am spus că n-ar fi adevărată, doar că este un fleac.

— Mereu faci asta, i-am spus, iritat. Vorbeşti despre magie de parcă ar fi o glumă, dar nu-i aşa. Magia înseamnă *putere,* Ferius.

— Puştiule, într-o bună zi, dacă vei trăi suficient de mult, vei descoperi că puterea este cea mai mare păcăleală din câte există.

Nu am ştiut cum să răspund. Ce să-i spui cuiva care are o minte imposibil de obtuză, dar, cu toate acestea, mereu pare să iasă deasupra? Am simţit un oarecare resentiment faţă de Ferius – pentru modul în care reuşea să păcălească întreaga lume în feluri care mi-ar fi putut aduce mie moartea.

— Dexan s-a oferit să mă facă partenerul lui, i-

am spus.

Reichis s-a uitat în jos de pe balustrada de la etaj, ţinând în gură ceva mic şi strălucitor şi, mai mult ca sigur, furat.

— Stai aşa! Ce-ai zis?

— Pe noi, m-am corectat, sperând să alung îngrijorarea pisicii-veveriţă înainte să mă trezesc cu nişte muşcături. Mi-a spus că mă poate ajuta să înving întunecimea şi să ne înveţe cum să supravieţuim în ţinuturile de hotar.

Ferius nici măcar nu s-a obosit să se uite la mine, doar a dat drumul fumului de ţigară, care s-a transformat într-un cerc în faţa ei.

— Mi se pare a fi o tocmeală bună, puştiule.

— Mi-a spus că va trebui să plec cu el mâine.

Un alt cerc de fum.

— Atunci, ar fi mai bine să-ţi faci bagajele.

— Nu-ţi pasă? Nu te interesează dacă voi pleca şi nu mă vei mai vedea niciodată?

Înainte ca ea să apuce să răspundă, Reichis a coborât scările şi a mirosit-o.

— Ba îi pasă. Va începe să răcnească imediat.

Ferius i-a făcut semn să plece şi şi-a stins ţigara de trestie de farfurioara lumânării.

— Îmi pare rău, Kellen!

Am crezut că va mai spune ceva, dar când am văzut că tace, am întrebat-o:

— Pentru ce îţi pare rău?

Ea a oftat.

— Ştiu că ţi-e frică, puştiule, şi ai toate motivele. Vrei să faci ceea ce trebuie, însă frica te determină să cauţi căi prin care să te protejezi.

Prin urmare, cauţi alte forme de magie, sau amulete, sau pe cineva care să te înveţe cum să lupţi – pe cineva care să îţi arate cum să îţi canalizezi furia, aşa cum faci tu cu pudrele explozive atunci când îţi faci vraja.

— Este chiar atât de greşit să te temi de cei care încearcă să te omoare? Să îţi doreşti să poţi să te aperi?

— Frica şi furia. Ea s-a rezemat cu spatele de spătarul scaunului şi s-a frecat la ochi ca şi când ar fi fost istovită. Nu este nimic rău în a simţi frică şi furie, puştiule. Doar că nu reprezintă calea margaretelor sălbatice.

— Atunci, ce reprezintă? am întrebat-o eu.

Ea m-a privit îndelung, fără să zâmbească sau să rânjească.

— Bucuria.

— Bucuria? Îmi venea să râd. Cum poate fi „bucurie” când îi permiţi unui bărbat de trei ori mai mare decât tine să încerce să îţi aplice o lovitură care te-ar putea lăsa infirm sau mai rău? Cum poate fi „bucurie” când îţi scoţi cărţile alea de oţel ale tale şi înfrunţi magi care te-ar putea arde de vie cu o simplă vrajă? Cum poate fi…

Ea s-a ridicat brusc de pe scaun.

— Vino! mi-a spus, luând-o spre uşă.

— Poftim? Unde?

Ea s-a oprit în loc, dar nu s-a întors.

— Pui mereu întrebări, puştiule, iar eu îţi răspund la ele de fiecare dată, însă acest lucru nu pare să te mulţumească. Rosie zice că se datorează faptului că eu nu cred că meriţi să fii

învăţat, aşa că dă-mi voie să te întreb cât se poate de direct: vrei să înveţi calea margaretelor sălbatice, Kellen?

— Aş… aş vrea să înţeleg măcar ce înseamnă.

— Merge şi aşa, a spus ea, deschizând uşa şi păşind afară, în noapte. Vino şi urmează calea alături de mine!

34
Lecţia de dans

Am călărit câţiva kilometri în afara oraşului, departe de lumini şi de oameni, departe de toate capcanele civilizaţiei. Aerul nopţii era răcoros, făcându-mă să tremur. Mi-am dat seama cât de repede mă obişnuisem cu mâncarea caldă şi cu patul moale, iar acest lucru mă făcea să mă simt stânjenit. Desigur, nu toată lumea se ruşinează atât de uşor atunci când ajunge să prefere luxul.

— Vreau să fac o baie, a bombănit Reichis, trecând de pe umărul meu drept pe cel stâng şi înapoi, de parcă gestul lui ne-ar fi convins cumva să ne întoarcem din drum.

— Ce tot mormăie acolo? m-a întrebat Ferius.

— Nu vrei să ştii, i-am răspuns, încercând să nu îl fac de ruşine pe Reichis.

N-ar fi trebuit să mă obosesc.

— Vreau să fac o nenorocită de baie, a repetat el. Ah, şi mai vreau fursecuri. *Multe* fursecuri. Şi spune-i tatălui Seneirei să fie mai generos cu ele de data asta.

— Ştii că sunt fursecurile *lor,* nu? Eu credeam

că pisicile-veveriţă sunt hoaţe şi criminale, nicidecum răsfăţate.

Reichis a tăcut, iar eu mi-am dat seama că făcusem o greşeală colosală. El a sărit de pe umărul meu pe partea din faţă a şeii şi s-a întors ca să se zgâiască la mine. Privirea din ochii lui era ucigătoare, iar blana i-a devenit brusc neagră ca smoala, cu excepţia câtorva dungi gri, ameninţătoare.

— Repetă! mi-a poruncit el, mârâind încet. Repetă ce-ai spus ca să mă asigur că am auzit corect!

Asta n-avea să se termine bine.

— N-am vrut…

— Hei, puştiule! a intervenit Ferius, surprinzându-mi privirea. De obicei, ea îl ignoră pe Reichis când îl apucă crizele, însă acum ea râdea. Vrei să vezi ceva amuzant?

— Ăăă… *Chiar* nu cred că ar trebui…

Reichis s-a întors şi a mârâit la ea. Ea l-a ignorat. Mă rog, nu l-a ignorat de-a binelea.

— Măi să fie, a spus ea, privind de pe calul ei. Ia uită-te ce blană! Atât de netedă şi de lucioasă. Este ca şi când ai privi un şuvoi de argint topit curgând de-a lungul unui fluviu.

— Evident, a spus el, inspectându-şi ghearele labei drepte.

— Şi ce gheare! Fiecare dintre ele seamănă cu o sabie mortală făurită de un fierar Berabesq!

Blana zbârlită a lui Reichis a devenit netedă când el şi-a ridicat bărbia şi şi-a mişcat mustăţile.

— Bine măcar că nu-i oarbă de-a binelea.

Presupun că poate să-şi păstreze ochii.

Însă Ferius nu terminase.

— Şi ce muşchi! Ia te uită ce pulpe! Cred că întorci privirile tuturor femelelor din lume când treci pe lângă ele.

Reichis părea niţel stânjenit de aceste laude care nu mai conteneau.

— Bine, bine. Sunt frumos. Kellen, spune-i femeii Argosi să termine cu astea!

Dar ea a continuat:

— Ca să nu mai vorbim de botul acela. Ea s-a aplecat în faţă şi l-a privit cu atenţie. Ca al unui leu, doar că e mai frumos. Nobil, curajos…

Reichis a tresărit şi s-a scuturat. Am observat întâmplându-se ceva ciudat cu blana lui. Negrul a început să deschidă, iar dungile argintii să dispară.

— În regulă, Kellen! Fă-o să tacă!

— Vezi ochii aceia? Sunt plini de inteligenţă. Vezi şi tu! Şi de înţelepciune. Sunt ca două luni, frumoşi ca orice nestemată. De fapt, sunt ca două diamante.

Blana lui Reichis îşi schimba culoarea, cenuşiul-deschis devenind alb, apoi albul transformându-se în altceva… un fel de rozaliu care l-a acoperit în întregime.

— Fir-ar să fie! a înjurat el.

Ferius a izbucnit în râs.

— Funcţionează de fiecare dată.

— Ce i-ai făcut? am întrebat-o.

Ea a arătat cu degetul spre blana lui, care acum era aproape în întregime roz.

— Pot să-şi schimbe culoarea blănii ca să se

potrivească cu împrejurimile, dar aceasta reacţionează şi la starea lor de spirit. Aşa arată pisicile-veveriţă când le faci să se roşească.

— La naiba! a mârâit Reichis, fiind cât pe ce să cadă de pe cal pentru că se tot fâţâia ca să-şi verifice blana.

Faţa îi era schimonosită de atâta concentrare. Arăta de parcă ar fi trebuit să meargă la toaletă.

— Fă-te neagră la loc, fir-ai tu să fii! S-a uitat din nou la blana de pe laterale, care era în continuare roz. Sunt de fier. Sunt un monstru. Sunt bezna nopţii fără sfârşit! M-a privit neajutorat. Se schimbă la loc, nu?

Mă gândeam cum era mai bine să-i răspund când mi-am amintit că, în cele câteva luni de când convenise, fără tragere de inimă, să devină „partenerul meu de afaceri”, Reichis profitase de orice ocazie ca să râdă pe seama mea, să fure de la mine şi, nu de puţine ori, să mă muşte.

— Eşti cam rozaliu, i-am spus.

În timp ce Reichis încerca cu disperare să-şi schimbe culoarea blănii, Ferius a zis:

— Şi aici, lecţia ia sfârşit, puştiule!

— Care lecţie?

Ea şi-a oprit calul şi a descălecat cu lejeritate.

— Ai spus că vrei să înveţi să urmezi calea Argosi aşa cum o urmez eu.

Am descălecat şi eu şi-am arătat cu degetul spre Reichis.

— *Aia* e calea margaretelor sălbatice?

— Da.

— Deci, atunci când cineva hotărăşte că vrea

să mă omoare, ar trebui să-i fac complimente până când renunţă la acest gând?

Ferius a zâmbit.

— Ori asta, ori dansezi cu el. Ea a aprins un mic foc de tabără, apoi a luat-o spre un loc drept din deşert, făcându-mi semn să o însoţesc. Vino, puştiule! A sosit vremea să înveţi cel de-al doilea talent.

— Rosie mi-a spus că cel de-al doilea talent Argosi este *apărarea.*

— Vorbe, puştiule! Chiar vrei să te agăţi de nişte vorbe?

În regulă, aceste cuvinte mi s-au părut a avea o logică ciudată. Lui Ferius nu îi plăcea să folosească un limbaj vulgar, deci poate că ea denumea altfel cele şapte talente ale neamului Argosi, aşa cum o făcea şi pentru lucruri precum „calea apei” sau „calea tunetului”.

M-am dus lângă ea şi am luat o poziţie de luptă care mi se părea destul de corectă, încântat că, în sfârşit, urma să învăţ să mă lupt ca un Argosi. Atunci i-am observat rânjetul de pe buze şi optimismul meu s-a transformat în panică.

— Stai aşa! Te-ai referit la „dans” în sens metaforic, nu? Cum ar fi: „Hei, amice, dacă vei dansa cu mine, vei dansa cu moartea”?

— Când am spus „dans”, m-am referit la *dans,* puştiule.

— Dar…

Iată ce nu ştiu majoritatea oamenilor despre Jan’Tepi: noi nu dansăm. Niciodată. În cultura noastră, nu se exersează nicio formă de dans. Un

mag nu are la ce folosi dansul. Şi-apoi, este indecent.

Reichis mi-a oferit un rânjet diabolic, încântat că acum era rândul *meu* să mă simt stânjenit.

— Oh, ce-o să mă mai distrez!

Ferius m-a îndemnat să-i iau mâna într-a mea, iar pe cealaltă mi-a aşezat-o pe talia ei.

— Există sute de stiluri de dans la diferitele popoare de pe continent, însă toate se rezumă la una dintre cele şaptesprezece forme fundamentale. Vom începe cu cel mai uşor dans, care este „chadelle”.

Faptul că stătea atât de aproape de mine mă făcea să mă simt inconfortabil. Singura dată când adulţii Jan’Tep stau atât de aproape unul de celălalt este atunci când sunt pe punctul de a deveni intimi. Ferius era, probabil, cu douăzeci de ani mai în vârstă decât mine şi doar gândindu-mă la chestia asta cu dansul mă făcea să mă simt extrem de agitat. Eram pe punctul să mă retrag, când Reichis a început să chicotească:

— Vrea să renunţe!

— Taci din gură! m-am răstit eu, strângându-i şi mai tare mâna lui Ferius.

În niciun caz nu aveam de gând să mă fac de râs în faţa unui animal care îi întâmpina pe ceilalţi membri ai speciei lui mirosindu-le dosul.

— Şi-acum, ce trebuie să fac? am întrebat-o pe Ferius.

— Ascultă muzica!

— Care muzică?

Ferius a fluierat, doar o dată. A fost o notă

limpede la început, precum cea scoasă de un flautist care îşi încearcă instrumentul. Apoi, fără nicio avertizare, ea a început să cânte, fiecare notă fiind purtată pe un portativ pe care eu nu îl cunoşteam, în timp ce mă conducea pe nisipul deşertului. Jan'Tepii au muzică, desigur, însă este folosită mai mult la înmormântări sau la evenimentele de la curte. Melodia aceasta era diferită. Era ritmată, aproape săltăreaţă. Tocmai începeam să prind ritmul când m-am împiedicat, iar Ferius a trebuit să mă sprijine până când mi-am recăpătat echilibrul.

— N-am putea dansa mai încet? am întrebat-o.

— Păi, dansăm *încet.*

Ea a continuat să danseze chiar dacă s-a oprit din fluierat, obligându-mă să îmi imaginez că auzeam melodia în cap.

— Relaxează-te! a continuat ea. Lasă-ţi picioarele să simtă ritmul singure! Argosi, cred că dansul există în fiecare creatură. Doar aşteaptă să fie eliberat.

Reichis a chicotit.

— Hei, Kellen, singurul dans pe care-l văd în tine seamănă mult cu spasmele unei cârtiţe aflate pe moarte!

— Ssst! l-a avertizat Ferius.

Ea nu avea de unde să ştie ce spunea el, dar cred că folosea un anume ton atunci când râdea pe seama mea.

— Dacă mai scoţi un sunet, am să-ţi spun o poveste despre pisica-veveriţă de-o să umbli cu blana roz o lună.

De îndată ce inamicul meu blănos s-a potolit, eu mi-am întors atenţia înapoi la dans. Nu aveam probleme doar cu mişcările, ci şi să prind ritmul. Întotdeauna i-am considerat pe cei din neamul meu graţioşi; chiar de mici copii suntem învăţaţi să stăm şi să păşim cu o eleganţă perfectă, să facem mişcări fluide cu mâinile atunci când facem vrăji. Ori de câte ori, eu şi prietenii mei îi vedeam pe negustorii Daromani sau Gitabriani, care treceau prin oraşul nostru, dansând lângă corturile lor noaptea, mereu râdeam pe seama mişcărilor lor sălbatice. Panahsi obişnuia să spună în glumă că ar trebui să îi chemăm pe tămăduitori, pentru că musafirii noştri aveau convulsii. Dar aici, sub cerul plin de stele, într-un peisaj sălbatic, *eu* păream cuprins de convulsii. Dansul era ceva firesc. Eu însă nu mă descurcam bine deloc.

— Nu pot, am spus, desprinzându-mă de Ferius.

Ferius nu mi-a dat drumul.

— Vei găsi ritmul în curând, trebuie doar să-l laşi să vină la tine. Probabil că nu este foarte diferit de gesturile alea amuzante pe care le faci cu mâinile atunci când apelezi la magia ta de Jan’Tep.

— Nu este deloc acelaşi lucru. Formele somatice îţi permit să faci vrăji.

Ea a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul.

— Hai să-ţi spun ceva, puştiule! Nu există vrajă mai bună pe care s-o facă un bărbat decât aceea de a fi un bun dansator.

Nu sunt idiot. Am înţeles că insinua faptul că femeile preferau bărbaţii care ştiau să danseze.

Fără îndoială că, în ţările învecinate cu ţinutul din care proveneam eu, acest lucru conta, însă pe mine nu mă ajuta prea mult. Singura fată cu care îmi doream să „dansez” era Nephenia, iar ea era acasă, logodită cu cel care fusese cel mai bun prieten al meu, învăţând cum să devină mag, ducând o viaţă pe care mi-o dorisem şi eu. Probabil că mă uitase deja în tot acest timp.

M-am desprins de Ferius şi m-am împleticit câţiva paşi, înainte să-mi recâştig echilibrul.

— E o prostie.

— Care-i problema, puştiule?

Nu voiam să-i răspund. Nu voiam să-i spun că îmi simţeam deja picioarele obosite şi că mă durea locul unde mă pocnise Pistruiatul. Nu voiam ca ea să ştie că mâinile începeau să-mi tremure şi că îmi venea să mă smiorcăi ca un ţânc de doi ani care nu voia să meargă la culcare pentru că îi era frică de întuneric.

Doar că mie *chiar* îmi era frică de întuneric. Îmi era frică de cei care pândeau acolo.

— Există oameni care încearcă să mă omoare. Nu înţelegi? Nu trebuie să învăţ cum să dansez, ci cum să mă lupt!

— Loveşte-mă!

— Poftim?

Ea şi-a scos pălăria de pe cap şi a aşezat-o pe pământ.

— Haide, puştiule, loveşte-mă!

Reichis s-a apropiat în fugă de noi.

— Trebuie să văd asta.

— Las-o baltă! am spus. Tu te-ai pregătit toată

viaţa pentru luptă. Crezi că nu ştiu că mă vei arunca cât acolo?

— Adevărat, dar nu voi face nicio mişcare pe care tu nu ai exersat-o în ultima oră.

Ca să-mi dovedească, ea şi-a ridicat o mână la nivelul umărului, cu palma în jos, iar pe cealaltă şi-a dus-o deasupra şoldurilor, ca şi când ar fi dansat cu un partener invizibil.

Eram suficient de furios ca să mă năpustesc asupra ei, dar mi-am păstrat calmul. În loc să o atac direct ca un tont stângaci în care plănuia să mă transforme, m-am prefăcut. În ultima clipă, am fandat spre dreapta şi am atacat-o în partea laterală neprotejată.

Ferius m-a trimis prin aer de parcă aş fi fost un sac gol.

Ea continua să danseze cu partenerul ei invizibil când m-am adunat de pe jos, fluierând melodia aia veselă a ei şi învârtindu-se de una singură. Eu am rămas pe loc şi m-am uitat la ea câteva clipe până când am reuşit să recunosc coregrafia. Când am atacat din nou, nu m-am dus spre locul unde era, ci unde urma să fie.

Am simţit cum aerul îmi mângâia obrajii când ea m-a trimis prin aer pe lângă ea, pentru a doua oară. Când m-am întors, ea părea să danseze în continuare de una singură. Nu semăna cu nicio artă marţială. La naiba, nici măcar nu părea să aibă o anumită graţie!

— Cum faci asta? am întrebat-o.

— Haide, puştiule! Mai încearcă o dată.

„Bine. Dar de data asta vei avea parte de o

surpriză.”

Problema era că eu încercam să joc după regulile ei, însă ea se bucura de toţi acei ani de pregătire şi experienţă. Prin urmare, am hotărât să trişez. Când m-am ridicat în picioare, am luat un pumn de nisip. De data asta, când am atacat-o, mi-am întins mâna stângă că şi când aş fi vrut s-o înşfac, însă, în ultima clipă, i-am aruncat în faţă nisipul din mâna cealaltă. „De data asta va funcţiona”, mi-am zis. De îndată ce nisipul o va nimeri, ea se va dezechilibra, iar eu o voi putea împinge cu mâna cealaltă. Nu tare, bineînţeles, doar o atingere uşoară ca să îi demonstrez că i-o luasem înainte.

Eram atât de concentrat la mişcările ei, încât am observat fiecare detaliu. Nisipul a zburat din mâna mea întinsă spre faţa ei, însă ea se ferea deja, ca şi când partenerul ei invizibil ar fi lăsat-o pe spate ca parte din coregrafia de dans. Nisipul a trecut pe deasupra capului ei şi nici măcar un fir nu i-a atins obrajii. Încercam să-mi dau seama cum era posibil aşa ceva când am simţit cum mă ia de mână când s-a întors. Nici măcar nu realizasem că îmi pierdusem echilibrul când aruncasem nisipul, iar acum folosea acest lucru împotriva mea.

În timp ce m-am rostogolit iar, i-am zărit faţa. Zâmbea. Nu era un zâmbet răutăcios sau rânjetul sumbru al cuiva care exersa tehnicile de luptă. Eu nu eram nici inamic, nici măcar ucenicul ei. De fapt, Ferius dansa doar cu mine, aşa cum dansase adineauri.

Încă mă mai minunam, când am aterizat pe

spate la câţiva metri mai încolo. Habar nu aveam cum reuşise să mă bată, aşa că m-am rezemat într-un cot şi m-am uitat la ea. Ea făcea totul să pară atât de uşor, atât de lejer. M-aş fi simţit incredibil de prost dacă nu l-aş fi zărit pe Reichis câţiva metri mai încolo, stând pe labele din spate şi imitând cu stângăcie mişcările lui Ferius. Când a observat că îl priveam, el s-a lăsat pe cele patru labe, iar blana neagră cu dungi roşii i s-a zbârlit.

— Ce-i? Ce-i? Nu făceam nimic. Dacă vei spune cuiva despre asta, te voi…

— Cui naiba să-i spun? l-am întrebat.

Reichis este incredibil de vanitos, având în vedere că uneori îi place să păstreze bucăţi de carne de iepure în gură în caz că i se face foame mai târziu.

— Ar fi bine să te calmezi dacă nu vrei să fii din nou roz.

El şi-a privit blana îngrijorat, apoi a rânjit, evident fericit că aceasta redobândise o culoare înspăimântătoare.

— Ei, puştiule? m-a întrebat Ferius. Acum mă crezi?

M-am ridicat în picioare şi am dat aprobator din cap. Nu exista niciun dubiu că acest dans al ei putea fi folositor în timpul luptei, iar asta însemna că era un talent pe care trebuia să îl stăpânesc.

Ferius s-a oprit şi mi-a aruncat o privire ciudată. A oftat.

— Tot nu înţelegi.

— Ce vrei să spui? Nu sunt…

— Nu poţi învăţa dansul dacă nu găseşti

bucurie în el.

Bucurie. Cât de bucuros puteam fi aici, în ţinuturile de hotar, când viaţa mea era în pericol la fiecare colţ? Tot ce ştiam eu se afla la sute de kilometri depărtare. Locul meu nu era în aceste ţinuturi sălbatice, dar nici printre ai mei. Eram singur şi, probabil, aşa aveam să rămân toată viaţa.

Ferius mi-a făcut semn să vin lângă ea. M-am conformat şi m-am trezit din nou în acea îmbrăţişare stânjenitoare a *chadellei.*

— Vreau să mă asculţi, Kellen!

Eu am încuviinţat din cap.

— Asta nu înseamnă luptă. Nu este ceva ce încerci să împingi sau să controlezi aşa cum faci tu cu magia Jan’Tep. Nu încerca să cauţi; lasă-te descoperit!

— Cum?

— Fii deschis! Eu nu sunt adversara ta, nu sunt amanta ta, nu sunt nici măcar femeie.

— Nu eşti?

— Nu. Sunt un alt trup, care se mişcă liber în aerul călduţ al nopţii. Ea m-a lăsat uşor pe spate. Priveşte cerul.

Mi-am lăsat capul pe spate şi m-am uitat la stele. În oraşul meu natal nu le puteai vedea prea bine din cauza felinarelor care răspândeau o lumină slabă peste tot, dar aici aveam impresia că cerul se afla la doar un metru deasupra mea, ca şi când, dacă mi-aş fi întins mâna, l-aş fi putut împunge cu degetul.

— Deşertul acesta, chiar acum, chiar aici. Este

cel mai frumos loc de pe pământ, nu-i aşa? a declarat Ferius.

Era. Nu ştiu cum şi de ce, dar, cumva, mă aflam pe cel mai frumos loc pe care îl văzusem vreodată. Nu era ca şi când era prima mea noapte în ţinuturile de hotar, însă acum părea diferit. Nu puteam să-mi ia privirea de la stele. Parcă se mişcau, se roteau deasupra mea, dansau până ce aveau să meargă la culcare.

— Tu nu eşti Kellen, fiul lui Ke'heops, mi-a spus Ferius. Nu eşti proscrisul Jan'Tep. Eşti un spirit liber, neînlănţuit.

Abia dacă acordam atenţie vorbelor ei, însă înţelesul lor mă pătrundea. Nu mă mai simţisem astfel de mult timp. Cea mai apropiată senzaţie care îmi venea în minte era felul în care simţeai o vrajă atunci când aveai imaginea ei perfectă în minte, ţinând-o nemişcată până când rosteai cuvintele şi apoi eliberând-o complet.

— Cred că acum sunt pregătit să dansez, am afirmat.

Însă când m-am uitat la Ferius, am văzut cum peisajul se mişcă în jurul nostru. Dansam deja. Probabil că o făceam de ceva vreme.

Ferius a încetinit ritmul până când ne-am oprit.

— Şi-aici ia sfârşit lecţia, puştiule, a spus ea pentru a doua oară în noaptea aceea.

— Dar abia am început. Abia am înţeles…

Ferius m-a lăsat de mână şi a arătat spre foc.

— Priveşte!

Flăcările se stinseseră deja, iar lemnul se transformase în cenuşă. Reichis stătea ghemuit şi

dormea lângă el. Culoarea blănii lui era de un cafeniu-închis, potrivindu-se cu solul.

— Cât timp a trecut? am întrebat-o.

— Un timp, a răspuns Ferius cu blândeţe. Dar acum trebuie să ne oprim. A sosit vremea să renunţăm la dans.

— De ce?

— Pentru că lucruri rele li se întâmplă oamenilor buni şi până şi aceia dintre noi care urmează calea margaretelor sălbatice trebuie să călătorească uneori prin întuneric.

35
Amorţeala

Habar nu aveam cât era ceasul când ne-am întors acasă, dar m-am prăbuşit pe pat fără să apuc măcar să mă dezbrac. Am dormit buştean timp de o oră, dar m-am trezit cu o durere cruntă în ochiul stâng, însoţită de viziunii îngrozitoare care m-au făcut să-mi caut pudrele. Din fericire, Reichis m-a muşcat înainte să ajung la ele.

— Trezeşte-te, Kellen! a strigat el. Faci… Cum se spune când cineva încearcă să facă o vrajă în somn? Vrajă-n somn?

— Nu ştiu, am răspuns, apăsându-mi ochiul stâng cu podul palmei.

Strămoşi, ce tare mă durea! Dintr-odată, am simţit o nouă durere, de astă dată în mâna cealaltă, pe care aveam urme de colţi.

— Ce naiba?

Reichis s-a uitat la mine.

— M-am gândit că, poate, dacă te voi muşca, îţi vei lua gândul de la durerea din ochi. A funcţionat?

Am dat negativ din cap şi m-am ridicat din pat, împleticindu-mă spre uşa camerei. Oriunde mă uitam, vedeam sânge, iar lambriul de pe pereţi părea să se răsucească şi să se contorsioneze de parcă ceva încerca să iasă prin el.

— Unde mergi? m-a întrebat Reichis.

— Afară… am răspuns, abia putând să vorbesc. Trebuie să ies afară.

L-am auzit sărind de pe pat ca să mă urmeze.

— Nu, i-am spus. Rămâi aici!

Cred că aceste cuvinte l-au jignit puţin.

Până când am ajuns în grădina din spate, durerea începuse să se domolească, iar viziunile să se estompeze. Copacii semănau mai degrabă cu nişte monştri care se contorsionau, chinuindu-se să se elibereze de legăturile de la picioare. Cerul era mai mult negru decât roşu, iar pietricele le simţeam fine şi plăcute sub tălpi, nu ca pe nişte tăişuri de săbii. Mă simţeam atât de uşurat, încât am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi dau seama că nu eram singur.

— Şi tu, hm? m-a întrebat Seneira.

Stătea ghemuită lângă un rondou cu flori albastre şi galbene, îmbrăţişându-şi genunchii şi legănându-se înainte şi înapoi.

— E rău? m-a întrebat ea.

Am dat afirmativ din cap.

— La tine?

— Da, destul de rău.

M-am aşezat lângă ea şi m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă în coate. Am privit cerul ca să mă asigur că stelele erau stele şi nu mii de albine furioase care mă atacau. Mă simţeam epuizat – un alt efect al întunecimii.

— Ştii care este partea cea mai rea? m-a întrebat Seneira. Nu este nici măcar durerea sau vocile, deşi mă fac să ţip din toţi rărunchii ca să le acopăr. Cea mai rea parte este că, atunci când se termină totul, nu mai simt nimic.

— Ce vrei să spui?

Ea a dat uşor din umeri şi-a clătinat din cap.

— Nu simt nimic. Nu sunt fericită. Nu sunt tristă. Când mă gândesc la prietenii mei sau la tatăl meu sau chiar la Tyne, parcă... parcă ar fi nişte străini, parcă n-aş avea familie. Ea şi-a întors capul spre mine. Asta ţi se întâmplă şi ţie?

Nu i-am răspuns pentru că nu puteam. Nu simţeam că mai aveam familie. Prin urmare, cum îmi puteam da seama dacă întunecimea înrăutăţea lucrurile?

— M-am ciupit, a continuat Seneira, arătându-mi încheietura mâinii. Era prea întuneric ca să văd dacă avea sau nu vreo vânătaie. M-am ciupit cu toată forţa, doar ca să verific dacă simţeam.

— Şi-ai simţit?

— Nu. Adică am simţit durerea, dar nu părea să conteze.

— Cât timp durează această senzaţie de amorţire? am întrebat-o.

Ea s-a lăsat pe spate lângă mine.

— Poate o oră. Uneori mai mult. Chiar şi-atunci,

eu nu… viaţa pare… plictisitoare cumva, ca şi când nu văd culorile aşa cum le vedeam înainte. Mâncarea are un gust… bun, cred. Mi-a luat mâna şi şi-a mângâiat palma cu degetele mele. Chiar şi asta. Simt mângâierea, dar e ca şi când i s-ar întâmpla altcuiva.

Sunetul scos de labele pisicii-veveriţă pe pardoseala din casă mi-a ajuns la urechi înainte ca faţa blănoasă a lui Reichis să apară în pragul uşii din spate.

— Sărut-o! mi-a zis el.

— Dă-i pace!

— La ce? m-a întrebat Seneira.

— Nimic.

Ea s-a uitat la Reichis, care şedea pe ultima treaptă.

— Oh, partenerul tău… de afaceri.

— Sărut-o, Kellen! m-a îndemnat pisica-veveriţă, adulmecând aerul. Nu glumesc de data asta. O parte din ea îşi doreşte acest lucru.

— Ce-a zis?

— Nimic, doar…

Mi-a venit un gând.

M-am ridicat în picioare şi mi-am întins o mână spre ea. Seneira mi-a luat-o şi am tras-o în picioare.

— Ce este? m-a întrebat ea.

I-am luat mâna dreaptă în mâna mea stângă şi mi-am aşezat cealaltă mână pe spatele ei.

— Dansăm.

— Dansăm?

Eu am încuviinţat din cap, apoi mi-am dat

seama că probabil ar fi trebuit s-o întreb mai întâi.

— Vrei…?

Ea a ridicat din umeri.

— Nu poate fi nimic rău în asta, bănuiesc.

Nu aveam muzică, iar eu sunt aproape convins că sunt un dansator cât se poate de nepriceput – un lucru pe care Reichis era mai mult decât bucuros să îl scoată în evidenţă în mod repetat, în ciuda încercărilor lui ridicole. În timp ce Seneira şi cu mine ne-am învârtit şi am străbătut curtea în paşi de dans în următoarele minute, am simţit cum se schimbă ceva la ea. La început, mi s-a părut că se încordează, că nu se simte în largul ei, dar când am vrut să mă opresc, ea a clătinat din cap şi m-a tras după ea. Atunci mi-am dat seama că doar mi se păruse că ea se încordase când, de fapt, pentru primele câteva minute, ea fusese lipsită de vlagă. Acum părea din nou vioaie, mişcările îi erau precise şi determinate de parcă noi doi urma să mergem la luptă împreună. Nu era fericire, ci, mai degrabă, o încăpăţânare de a *se simţi* fericită.

După un timp, ea s-a schimbat din nou, părând mai uşoară, mai eliberată. Uneori pierdeam ritmul şi-atunci fie se poticnea ea, fie o călcam eu pe picioare, iar când se întâmpla asta, ea râdea şi o luam de la capăt. Nu ştiu cât timp am dansat, însă când a apărut prima geană de lumină la orizont, ea s-a oprit şi, brusc, m-a îmbrăţişat îndelung.

— Mulţumesc, Kellen, a spus ea, apoi mi-a dat drumul şi a fugit în casă.

Eu am rămas singur până când Reichis a venit la mine şi m-a întrebat:

— Urmezi calea margaretelor sălbatice, nu-i aşa?

— Poate, am răspuns. Pas cu pas, oricum.

36
Casa protejată

Am dormit toată dimineaţa şi după-amiaza, visând că dansam. La început, mintea mea a invocat viziuni vesele, dar când muzica s-a oprit, Seneira nu mai era acolo, iar eu m-am văzut stând singur, în mijlocul deşertului, întrebându-mă dacă şi acesta era un aspect al căii margaretelor sălbatice.

M-am trezit din nou cu o durere, deşi de data aceasta sursa nu era ochiul meu stâng; mă durea palma dreaptă. Când mi-am coborât privirea, am văzut o umflătură circulară cam de o jumătate de centimetru în diametru, chiar în mijlocul palmei, ca şi când mi-ar fi fost implantată o monedă pe sub piele şi cineva legase un fir de aţă de ea, iar acum trăgea de el. M-am ridicat din pat, zgâlţâindu-l pe Reichis, care a înjurat de câteva ori înainte să îşi reia cacofonia de sforăieli pe care el o numea „pui de somn”.

Umflătura din palma mea continua să se mişte. Când am urmat senzaţia de tragere, aceasta m-a condus la fereastră. După ce m-am mişcat de colo colo prin odaie câteva secunde şi după ce am depistat senzaţii diferite, mi-am făcut o idee despre ce se întâmpla. M-am îmbrăcat, am coborât scările şi am ieşit pe uşă.

Senzaţia de tragere m-a condus departe de casa Seneirei. Am luat-o de-a lungul străzii, străbătând străduţe şi traversând un pod. După vreo zece minute de mers, am găsit sursa senzaţiei de tragere: Dexan Videris mă aştepta. Şedea pe o bancă în mijlocul unei mici grădini publice.

— Parcă ziceai că mă vei găsi tu, i-am spus.

El a dat din umeri.

— Este mai uşor aşa.

Mi-am coborât privirea la palmă.

— Mi-ai făcut ceva. Ieri, când am dat mâna, mi-ai lipit un soi de amuletă de palmă.

— Este o chestie temporară, a zis el. Ar trebui să dispară de la sine în vreo două zile.

— Fainã şmecherie! am spus, întrebându-mă cum funcţiona.

Dexan a zâmbit.

— Este doar unul dintre multele talente pe care trebuie să ţi le împărtăşesc, tânărul meu ucenic.

— Dexan, eu…

Zâmbetul i-a dispărut.

— Nu vii? El s-a ridicat de pe bancă. Fir-ar să fie, Kellen, este o ofertă bună!

— Ştiu asta, am răspuns, pe deplin conştient că viaţa mea ar fi mult mai bună dacă el m-ar scăpa de atacurile întunecimii, dacă mi-ar arăta alte trucuri şi metode de supravieţuire în ţinuturile de hotar.

Problema era însă că nu îmi venea să o abandonez pe Seneira. Cine ar fi ajutat-o să treacă peste atacurile pe care le avea ea?

— La naiba! a zis Dexan, văzându-mi expresia.

Îmi dau seama după expresia asta tâmpă de pe faţa ta că nu te-a învăţat nimeni cea de-a treia regulă a magiei.

— Care e?

— Să nu laşi iubirea să te orbească.

— Există vreo iubire care să *nu* te orbească? l-am întrebat.

Dexan a chicotit.

— Presupun că nu. El şi-a aşezat o mână pe umărul meu. În regulă. Ascultă, puştiule! Dacă tot vrei s-o ajuţi pe fata aia, cred că ar trebui să ştii ceva.

— Ce anume?

El părea stânjenit.

— Îmi încalc propria regulă, dar puştiul ăla, Revian, tipul cu care, de fapt, ar trebui să fie fata de care tu eşti îndrăgostit lulea…

— Ce-i cu el?

— Ţine-te departe de el! Şi mai important, ţinte-te departe de familia lui!

— De ce?

— Pentru că pun ceva măreţ la cale. El a arătat cu capul spre partea de miazănoapte a oraşului. Conacul în care locuiesc, acela de pe deal… După ce Ler’danet a încercat să ne extermine, m-am hotărât să mă duc şi să văd dacă pot să le pricinuiesc şi eu câteva necazuri, doar că locul acela este împrejmuit de una dintre cele mai puternice paveze din câte am văzut vreodată. Dacă cineva ca mine sau ca tine va ajunge acolo? Magia noastră nu va avea nicio putere. Cred că nici măcar Ler’danet sau celălalt mag din casă nu pot

face vrăji acolo.

— Asta nu înseamnă…

— Haide, puştiule, nu fi prostuţ! Nimeni în ţinuturile de hotar nu îşi cumpără atât de multă protecţie împotriva magilor când îi are pe ai săi decât dacă are motive întemeiate să îşi facă griji în privinţa magiei.

— Crezi că ei sunt ţinta?

Dexan a dat negativ din cap.

— Nu, nu înţelegi? Eu cred că ei sunt cei care l-au angajat pe acela care i-a vrăjit cu întunecime pe fată şi pe fratele ei, doar că se gândesc că nu vor trebui să plătească din moment ce sunt protejaţi. Însă acum, cel care a infectat-o pe fată l-a infectat şi pe logodnicul ei, pentru că doar *aşa* îi poate obliga pe părinţi să-l plătească.

— Dar atunci… L-am apucat de braţ. Ne-ai putea ajuta. Dacă vom afla pe cine au angajat, am putea…

Dexan s-a descotorosit de mâna mea.

— Ţi-am mai spus, puştiule. Niciodată să nu te amesteci în treaba altui vrăjitor! Mai ales dacă este mai puternic decât tine; rişti să fii ucis.

— În regulă, am spus. Dar dacă… dacă voi găsi o cale să-i vin de hac celui care a făcut vraja, vei rămâne ca să îi scapi de întunecime pe Seneira şi pe fratele ei… şi pe Revian?

Dexan părea nehotărât, apoi a contemplat amurgul.

— Îţi propun ceva, puştiule. Încă mai am câteva lucruri de împachetat, aşa că, dacă vei reuşi să rezolvi încurcătura asta până mâine-seară,

voi rămâne ca să o ajut pe fată şi pe cine voi mai putea. El şi-a întins mâna. Batem palma?

I-am strâns mâna şi i-am spus:

— În regulă, dar cum te voi găsi dacă…

Zvâcnirea pe care am simţit-o în palmă a fost răspunsul la întrebarea mea.

— Urmează durerea pe care o vei simţi în palmă, puştiule, mi-a spus Dexan, îndepărtându-se. Mereu am spus asta: iubirea doare.

Până când am ajuns înapoi la casa Seneirei, totul se schimbase. Rosie se întorsese şi, pentru prima oară, ea şi Ferius nu păreau a fi pe punctul de a se omorî. Se pare că ea dăduse de urma altor victime şi descoperise ceva neaşteptat.

— Aceasta nu este prima oară când a existat o epidemie neaşteptată de întunecime în cele Şapte Nisipuri, ne-a explicat Rosie. S-a mai întâmplat pe ici, pe colo de-a lungul anilor, arareori în acelaşi sat sau oraş. Întotdeauna a apărut la intervale mari de timp ca nimeni să nu cerceteze mai îndeaproape.

— Până acum, am spus eu.

Ferius a încuviinţat din cap.

— Întrebarea este: de ce? Ea s-a uitat la mine. Ai încredere în individul ăsta, Dexan? Cea mai veche înşelătorie din toate timpurile este să îmbolnăveşti pe cineva, iar apoi să-i oferi leacul.

— Ei bine, eu n-am avut niciodată încredere în el, a intervenit Reichis, coborând scările cu un inel de argint în jurul unei lăbuţe.

— *Ăla este* al meu, a zis Rosie.

Reichis şi-a scuturat laba de câteva ori până când inelul a zburat şi s-a rostogolit pe pardoseală.

— Spune-i femeii Argosi să şi-l ia. Este mai incomod decât pare.

Rosie i-a aruncat o privire usturătoare. El a şuierat spre ea. Ei au continuat astfel în timp ce eu mă gândeam la Dexan Videris. Bărbatul îmi salvase viaţa şi îmi propusese să devin partenerul lui, însă Ferius avea dreptate: dacă cineva infestase oameni cu întunecime, oare prima persoană suspectă nu ar trebui să fie cel care susţinea că avea leacul? Doar că…

— N-are nicio logică. Dacă Dexan face treaba asta de ani buni, de ce-ar deveni dintr-odată atât de necugetat? De ce ar viza familia Seneirei? Doar ca să spună că *nu* îl poate vindeca pe Tyne?

— Căile hoţilor şi ale escrocilor sunt întortocheate în cele mai neobişnuite moduri, a spus Rosie, vârându-şi în buzunar inelul de argint pe care îl culesese de pe jos.

— Şi mai este ceva, am spus eu. Mama Şoaptelor mi-a spus că firele care ţes ceva aici duc până în ţinuturile Jan’Tep. Dexan fuge de neamul nostru de ani de zile.

Ferius s-a frecat la ochi. M-am întrebat dacă dormise bine în ultima vreme.

— Şi astfel ajungem la familia lui Revian, cu magii lor Jan’Tep şi cu casa lor care zici că este protejată împotriva vrăjilor.

— Te învârţi în jurul cozii, soro! i-a spus Rosie. Trebuie să investigăm şi mai mult aceste incidente vechi referitoare la întunecime şi să aflăm dacă…

Uşa de la intrare s-a izbit de perete, iar Beren a intrat în casă, părând epuizat şi îngrozit.

— Unde-i Seneira? S-a întors?

Rosie s-a dus la el.

— Inspiră adânc, frate, şi linişteşte-te! Spune-ne ce s-a întâmplat!

— Este vorba despre Tyne. Starea lui s-a agravat şi cere întruna s-o vadă pe Senny.

Atunci mi-am dat seama că n-o mai văzusem de aseară.

— Unde-i?

Beren s-a uitat la mine.

— Nu s-a întors? Mi-a promis că…

— De unde să se întoarcă? l-am întrebat.

— Familia lui Revian a trimis o trăsură în dimineaţa aceasta şi un mesager care a zis că băiatul era grav bolnav, că cerea să o vadă pe Seneira. Au spus că o pot duce acolo fără să o vadă cineva, iar noi nu am ştiut că starea lui Tyne se înrăutăţea… Beren s-a întors şi s-a dus spre uşă. Trebuie să mă duc după ea! Trebuie să fie alături de fratele ei, nu…

Rosie l-a apucat de braţe, strângându-l atât de tare, încât mi-a fost teamă să nu îl rănească.

— Du-te lângă băiatul tău! S-a uitat la Ferius şi la mine. O vom aduce noi înapoi pe fiica dumitale.

37
Magul neaşteptat

Noi patru ne-am croit drum prin întuneric spre casa părinţilor lui Revian. Rosie mergea în frunte, iar Ferius, Reichis şi cu mine o urmam. În scurt timp ne furişam peste gardul înalt de fier,

pătrunzând pe moşie. Casa era imensă, mai mare şi mai grandioasă decât cea a familiei Seneirei. Mă întrebam dacă Revian nu se simţea singur aici, înconjurat de atât de multe camere goale.

— Acolo! a spus Rosie, arătând cu degetul spre unul dintre pereţii exteriori.

M-am uitat în direcţia arătată de ea şi am văzut primul din ceea ce părea a fi un şir lung de simboluri argintii de protecţie. Atunci când au construit casa aceasta, s-au asigurat ca nicio magie să nu poată pătrunde înăuntru.

— Care-i planul? am întrebat eu.

Rosie s-a întors spre mine.

— Nu vom face gălăgie şi vom fi cu mare băgare de seamă. Să nu faceţi nimic care să atragă atenţia…

Ţipătul care a răzbătut din interiorul casei m-a făcut să mă întorc. Lumini albastre şi roşii au strălucit prin ferestre, cât pe ce să ne orbească înainte să dispară, urmate de un alt ţipăt. De data aceasta a fost o voce de bărbat. Cineva suferea cumplit.

— În regulă, schimbăm planul! a spus Ferius.

Ea a luat-o la fugă spre uşa de la intrare.

Ţipetele au continuat, părând din ce în ce mai sfâşietoare pe măsură ce ne apropiam. Rosie a dat-o la o parte.

— N-ai fost niciodată prea conştiincioasă în studiul artelor fizice, soro. Lovitura cu piciorul pe care a aplicat-o uşii ar fi rupt şi-un os, însă aceasta nu s-a deschis. După alte câteva lovituri se va deschide, a insistat ea.

A fost rândul lui Ferius să o dea la o parte. Mi-a făcut un semn.

— Puştiule, fă-ţi treaba!

Am scos nişte pudră din săculeţele de la curea, am aruncat-o în aer şi am creat formele somatice cu mâinile în timp ce am rostit: „Carath!” Explozia a dărâmat uşa şi jumătate din cadran. Uneori, mă ia valul.

Am dat năvală înăuntru, într-un vestibul generos. Imaginea dinaintea ochilor m-a făcut să îngheţ.

Revian se afla în mijlocul încăperii, cu braţele întinse, şi plutea în aer la o jumătate de metru de pardoseală. Ler’danet şi celălalt mag zăceau grămadă pe jos, cu feţele arse şi cu mâinile, surprinse de moarte, creând formele somatice pentru vraja de protecţie. În apropiere, un bărbat şi o femeie – am presupus că erau părinţii lui Revian – zăceau într-o baltă de sânge, descarnaţi. Semnele încolăcite ale întunecimii din jurul ochiului drept al lui Revian păreau să ardă şi să strălucească asemenea stelelor care răspândeau doar întuneric. Seneira stătea în faţa lui, aproape amorţită, aşteptându-şi moartea.

— Kellen? a spus Revian când m-a văzut.

Părea uimit.

Am mai scos nişte pudră, deoarece nu aveam de gând să îl las să-mi facă şi mie ceea ce le făcuse celorlalţi şi ceea ce intenţiona să îi facă Seneirei.

— Dă drumul magiei pe care o atragi spre tine, Revian! N-am să te avertizez a doua oară.

El s-a holbat la mine, cu o expresie aproape rugătoare.

— Cum este posibil aşa ceva, Kellen? Eu nu sunt mag. Nu ştiu să fac vrăji.

Aproape că simţeam puterea magiei de ambră radiind din el, intensificându-se, gata să se transforme într-o vrajă care cu siguranţă ne-ar fi afectat pe toţi. Apoi am realizat ceva: mâinile lui Revian nu creau nicio formă somatică. Nu rostea nicio incantaţie. Privirea lui era atât de pierdută, încât nu avea cum să se concentreze suficient de mult ca să-şi imagineze o vrajă.

— Kellen, el îmi vorbeşte.

— Cine îţi vorbeşte, Revian?

— Nu ştiu… El este… Vrea să spună ceva…

Buzele lui s-au strâmbat de parcă era cuprins de agonie. Vocea care a început să vorbească era a lui, însă cuvintele şi intonaţia erau complet diferite.

— Priveşte cu atenţie, micuţule vrăjitor, priveşte ce îi vom face acestei fete ca să ştii ce îţi vom face şi ţie dacă vei continua să te mai amesteci în treburile noastre.

— Despre ce vorbeşte? m-a întrebat Reichis, înfigându-şi ghearele în umărul meu.

— Nu… I-am aruncat o privire şi i-am văzut blana zbârlindu-i-se de la sine. Aerul era electrizant, aşa cum se întâmplă imediat după ce auzi un tunet, chiar înainte de… Oh, la naiba! am zis eu, întorcându-mă spre Ferius şi Rosie. Scoateți-o pe Seneira de aici, acum!

Revian mi-a surprins privirea şi i-am văzut

lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.

— Mă vor obliga s-o fac, Kellen. Te rog… fă-i să se oprească!

— Trebuie să îi împiedici, Revian. Nu fi sclavul lor!

— Sunt prea puternici, Kellen! Spune-mi ce să fac!

— Înfruntă-i! Gândeşte-te la cineva drag… Ca un idiot, am şovăit. Gândeşte-te la Seneira! Gândeşte-te la cât de mult vă iubiţi! Poţi fi puternic pentru ea, Revian! Ştiu că poţi!

El s-a uitat la ea şi i-am văzut agonia din privire tocmai în clipa în care semnele negre din jurul lui au început să se rotească furioase, din ce în ce mai repede.

— Încerc, Kellen. Încerc din răsputeri.

— Poţi să îi împiedici, Revian. Poţi, crede-mă! Continuă doar…

În momentul acela, s-au întâmplat trei lucruri, aparent toate în acelaşi timp. Primul a fost că Rosie a trecut în fugă pe lângă mine şi a luat-o pe Seneira în braţe, sărind spre una dintre ferestrele înalte şi întorcându-se în aer, astfel încât să izbească sticla cu spatele, care s-a făcut ţăndări când cele două au trecut prin ea. Ceva m-a înşfăcat, trăgându-mă cu violenţă spre uşa de la intrare, iar eu l-am apucat pe Reichis înainte ca acesta să cadă de pe umărul meu. Revian m-a urmărit cu privirea, cu faţa îndurerată în timp ce se lupta cu forţele care încercau să pună stăpânire pe el. Citeam pe faţa lui că urma să cedeze. Forţa lui lăuntrică de a rezista magiei care ardea în el

trebuie să fi fost inimaginabilă, iar el rezista cu atâta vitejie, încât îmi doream să-l fi cunoscut mai devreme, să-i fi fost un prieten mai bun în aceste ultime secunde. Părea atât de… ruşinat. Când mi-a surprins privirea, mi-a spus:

— Spune-i Seneirei că…

Am avut timp doar să văd prima explozie de foc multicolor care a ţâşnit din mâinile, gura şi ochii lui Revian, căci limbile de foc s-au întins spre noi. Apoi am rămas fără aer şi mi-am dat seama că Ferius mă trântise la pământ, în faţa casei. Îl ţineam în continuare pe Reichis şi, pentru o clipă, am privit cerul amândoi, de parcă venisem acolo ca să ne întindem pe iarbă şi să pălăvrăgim aşa cum făceam uneori. Apoi Ferius a căzut peste noi, protejându-ne de explozie.

Sunetul a fost asurzitor şi, pentru câteva secunde, n-am văzut şi nu am auzit nimic. Apoi Ferius s-a rostogolit de pe mine. Îmi dădeam seama că era ameţită. Rosie şi Seneira s-au apropiat de noi. Femeia Argosi era acoperită de tăieturi provocate de cioburile de sticlă. Seneira părea nevătămată, cu excepţia faptului că băiatul cu care ştiuse dintotdeauna că se va căsători, că va fi partenerul ei de viaţă fusese mistuit de magia de ambră într-o casă protejată de price vrajă.

M-am ridicat din iarbă şi am privit ruinele casei lui Revian. Nu mai rămăsese mare lucru din ea.

38
Întrebarea

În următoarele minute am făcut lucrurile pe care le faci în astfel de situaţii. Ferius şi-a revenit în urma exploziei mai repede decât noi şi, după ce s-a asigurat că Seneira şi cu mine nu păţiserăm nimic, s-a dus să îi oblojească rănile lui Rosie. Eram cu toţii în stare de şoc, cred, până şi Reichis, care îşi mişca ochii mai încet decât de obicei, de parcă ar fi avut probleme să se concentreze. Nu spunea nimic.

Am aşteptat până când s-a risipit fumul, apoi am intrat în casă. În curând vor veni oameni ca să vadă ce se întâmplase, ceea ce însemna că nu aveam prea mult timp la dispoziţie. Deşi mă simţeam uşor ameţit, iar capul îmi bubuia, trebuia să mă conving singur de ceva; casa fusese protejată împotriva magiei, dar, cu toate acestea, eu am recunoscut vraja pe care o făcuse Revian.

— Ce cauţi? m-a întrebat Seneira.

Părea nedumerită, de parcă tocmai îşi amintise cum să vorbească.

M-am dus până în mijlocul încăperii, care acum era acoperită cu dărâmături, unde Revian plutise în urmă cu doar câteva minute.

— Rămâi pe loc, Seneira!

— Cu siguranţă că trupul a fost mistuit de explozie, a spus Rosie, aruncând o privire în jur la interiorul făcut scrum.

Era ca şi când zeci de fulgere loviseră deodată.

— Nu neapărat.

Ea, Ferius şi cu mine am dat la o parte bucăţi de gresie şi de mobilă. În cele din urmă, l-am găsit pe Revian. Era mort, desigur, dar nu din cauza

fulgerului.

— Cum este posibil? a întrebat Seneira.

Ea nici nu plângea, nici nu ţipa. Era ca şi când şi-ar fi pierdut sentimentele.

— Vraja de ambră îl protejează pe mag de efectele sale.

— Dar băiatul este mort, a spus Rosie.

— Dacă arunci o tonă de moloz peste o persoană, aceasta va muri indiferent de ce vrajă face.

— Ce-i asta? a întrebat Ferius.

Am îngenuncheat ca să privesc mai atent ce descoperise ea, însă primul lucru pe care l-am observat a fost faţa lui Revian. Avea ochii larg deschişi, de parcă ar fi cugetat la ceva inexplicabil. La fel ca mine: semnele din jurul ochiului îi dispăruseră complet. Pe jos, lângă capul lui se afla o grămăjoară de cenuşă. Nu semăna cu rămăşiţele făcute scrum din jurul nostru; această cenuşă conţinea nişte particule speciale asemănătoarele cu firele de nisip negru.

— Strămoşi… Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ce este? m-a întrebat Ferius.

Am arătat cu degetul spre semnele din jurul ochiului meu.

— Ceea ce vezi face parte din mine. Se află în pielea mea. Nimic nu le poate înlătura.

— Dar individul acela, Dexan… a început Ferius.

Eu am clătinat din cap.

— El avea cicatrice. Uită-te la faţa lui Revian! Are pielea netedă.

— Atunci…

Mi-am întins mâna ca să-i închid ochii lui Revian. Abia îl cunoscusem însă, cu toate acestea, în ultima clipă înainte să-şi dea suflarea, el s-a uitat la mine de parcă aş fi fost un prieten care venise să îl salveze, care ar fi putut să îi spună ce se întâmplase cu el. Din nefericire, îmi dădusem seama prea târziu – motivul pentru care nimic nu părea să aibă vreo noimă, de ce oameni care nu erau din neamul Jan'Tep se îmbolnăveau brusc de o boală care îi afecta doar pe magi.

— Nu este întunecime, am spus eu, ridicându-mi privirea la Seneira.

— Atunci ce este?

— Nu ştiu, dar, orice ar fi, boala asta nu se mulţumeşte să chinuie pur şi simplu victimele. Îi permite altcuiva să le folosească pe post de ancore, ca să facă vrăji în locuri protejate de scuturi magice. M-am întors spre Ferius. Cineva s-a folosit de Revian ca să-i omoare părinţii. Cine a făcut-o? Ştiu un singur lucru: sunt magi Jan'Tep.

Când eram copil, mă întrebam adeseori de ce neamul meu nu conducea lumea. Vreau să spun că Jan'Tepii sunt de departe cei mai puternici magi de pe continent. Indiferent cu ce forţe spirituale meschine cred vizirii Berabesq că i-ar înzestra zeul lor cu multe capete, indiferent câte artefacte mistice ar şterpeli generalii Daroman ca să îşi întărească forţele militare, niciunul dintre aceste lucruri nu ar putea sta în faţa puterii unui adevărat maestru mag.

Uneori, îi întrebam pe mama şi pe tata, dar ei

îmi răspundeau că ar fi fost mai bine dacă îmi petreceam timpul învăţând cum *să devin* mag, iar atunci nu ar mai fi trebuit să le pun această întrebare. Shalla – pe care nu o întrebasem, dar care trăsese cu urechea la conversaţie – mi-a spus că acest lucru se datora faptului că neamul nostru era milostiv. „Şi-apoi, adăugase ea pe un ton ironic, ce rost are să fii cea mai măreaţă naţiune din lume dacă nu există altele cu care să te compari?”

Osia’phest, vechiul meu profesor în magie, a fost cel care mi-a dat cât de cât un răspuns. „Magia noastră este puternică, într-adevăr – îmi spusese el, târşâindu-şi picioarele printre rafturile cu cărţi din sanctuarul lui prăfuit –, însă suntem făcuţi din carne şi oase, la fel ca toţi oamenii. Ce mai contează dacă fulgerul unui mag războinic este mai puternic decât o sabie sau o arbaletă dacă îi curge deja sângele din rana făcută de tăişul sau săgeata duşmanului? Şi, mai mult, magia, asemenea naturii, are reguli. Aşa cum scutul îl apără pe luptător de o săgeată, tot aşa şi o casă protejată îl apără pe proprietarul ei de vrăji.”

Am ajuns să înţeleg că acesta era motivul pentru care ai mei nu îi asasinau pur şi simplu pe conducătorii rivali şi nu puneau stăpânire peste ţările lor. Celelalte naţiuni găsiseră metode prin care să îşi protejeze palatele de vrăjile noastre.

— Este ceva în neregulă cu toată povestea asta, a spus Rosie, încălecând.

„Nu mai spune.”

— Ai un presentiment? a întrebat-o Ferius.

Rosie a dat afirmativ din cap.

— Celelalte victime pe care le-am căutat… Una dintre familii locuieşte într-un orăşel nu departe de aici.

— În regulă, a spus Ferius. Kellen, ar fi mai bine ca noi doi s-o ducem pe Seneira la spitalul Academiei. Tatăl ei trebuie să afle ce s-a întâmplat aici.

Am observat că avea grijă să nu pomenească faptul că starea lui Tyne se agravase.

Eu m-am lăsat în genunchi ca să văd cum era Reichis.

— Te simţi bine, partenere? l-am întrebat.

M-a privit cu indiferenţă, iar eu mi-am făcut griji că se întâmplase ceva care rupsese legătura dintre noi, însă după câteva secunde, el şi-a revenit.

— Trebuie să-l omor pe cel vinovat.

— Mai întâi, vreau să faci ceva pentru mine.

— Ce?

— Însoţeşte-le pe Ferius şi pe Seneira! Ai grijă de ele pentru mine, bine?

El a mârâit încet. Acesta era felul lui de a-şi da acordul şi de a mă înştiinţa că nu era prea încântat.

— Unde pleci, puştiule? m-a întrebat Ferius.

Am privit prin uşa deschisă la deşertul din depărtare.

— Trebuie să vorbesc cu cineva.

Şedeam turceşte pe pământ, holbându-mă la peticul de nisip. Teleidos este un oraş destul de dezvoltat, plin cu clădiri uriaşe şi trotuare, şi chiar

grădini publice mici, frumos amenajate. Prin urmare, am fost nevoit să străbat pe jos oraşul până la periferie ca să găsesc o porţiune de nisip necălcat de oameni, pentru a încerca invocarea.

Problema cea mai mare era, desigur, faptul că vraja pe care o făcuse Shalla ca să comunice cu mine era mult prea complicată pentru a fi încercată de cineva cu abilităţi atât de restrânse ca ale mele. De asemenea, din moment ce nu reuşisem niciodată să aprind banda tatuată pentru magia de nisip – şi nici nu voi reuşi vreodată, din cauza simbolurilor pe care tatăl meu mi le imprimase pentru totdeauna în pielea antebraţului – existau părţi ale vrăjii pe care eu nu le puteam accesa. Singura mea opţiune era să încerc ceva mai simplu şi să sper că voi avea noroc.

Măcar o dată în viaţă.

Din câte înţelesesem din explicaţia Shallei, vraja pe care o folosise ea avea multe componente – erau frânturi de diferite forme de magie pentru sarcini individuale, care funcţionau împreună, aproape ca mecanismul unui ceas sau al unei alte maşinării. Dacă era adevărat, atunci vraja putea fi încă activă, asemenea unui mandat, care aştepta recompensa. Din moment ce Shalla pomenise faptul că magia de suflare era un element-cheie şi din moment ce aceasta era singura magie Jan’Tep pe care o puteam face eu, cu aceasta trebuia să încep.

— *Tuvan-eh-savan-teh-beranth,* am intonat eu, sperând că îmi aminteam corect incantaţia.

Nu s-a întâmplat nimic, însă acest lucru se

putea datora mai multor factori. O vrajă Jan’Tep necesită cinci componente: cuvintele, rostite perfect; vizualizarea clară în minte; formele somatice făcute cu mâinile; ancorarea, pentru care foloseam nisipul şi briza; şi, în sfârşit, dominarea: voinţa magului. Mereu am fost slab la cea din urmă.

— *Tuvan-eh-savan-teh-beranth,* am repetat, asigurându-mă de două ori că făceam corect formele somatice.

Văzând că nu se întâmplă nimic, am început să verific din nou fiecare componentă în parte, încercând să-mi găsesc greşeala. Desigur, se putea la fel de bine să nu *existe* o greşeală. Poate că nu eram suficient de puternic.

Mi-am pierdut concentrarea din cauza neliniştii, ceea ce însemna că vizualizarea vrăjii s-a destrămat. Mă simţeam frustrat, ştiind foarte bine că Shalla putea face asta chiar şi în somn. Parcă mi-o şi imaginam cum stătea şi mă privea fix cu acea expresie mereu amuzată, deşi dezamăgită, cu trăsăturile ei perfecte şi cu părul ei ca auriu, atât de diferit de claia neagră de pe capul meu. Mai mult decât orice, mă enerva vocea ei: mai matură decât oricare voce de copil de treisprezece ani, cu o dicţie perfectă, fiecare silabă părând a fi o notă muzicală. Nici nu ştiam de ce mă chinuiam să iau legătura cu Shalla – era ca şi când ea s-ar fi aflat deja acolo.

„Of!”

— *Tuvan-eh-savan-teh-beranth,* am rostit eu pentru ultima oară.

Nu observasem că vântul se înteţise decât atunci când mi-au intrat în ochi câteva fire de nisip, făcându-mă să lăcrimez. Când mi-am coborât privirea, briza crea un vârtej de nisip.

— Kellen? mi-a spus expresia feţei Shallei.

— Shalla?

Imaginea s-a încruntat.

— Cum ai…? Eram pe punctul să îi explic cum făcusem vraja, când imaginea s-a mişcat din nou. Oh, desigur. Am uitat să închei vraja, aşa că bănuiesc că atunci când ai rostit ca un amator acea invocare de suflare, vraja pe care am făcut-o eu trebuie să se fi activat.

— Sigur, am spus eu, nevrând să încep o discuţie în contradictoriu.

Aveam nevoie de informaţii.

— Shalla, cine din clanul nostru ar putea…

Ea m-a întrerupt, formele ochilor ei din nisip începând să se mişte dintr-odată.

— Pe toţi strămoşii, Kellen! Încă mai eşti în Teleidos?

— Da. Este ceva…

— Pleacă de-acolo! a strigat ea, vântul înteţindu-se pentru a spori forţele magice. Ţi-am spus să pleci din locul acela!

— Mi-ai spus, am răspuns eu, aproape în şoaptă. Păreai să ştii exact când trebuia să plec.

O mişcare subtilă în nisip, înainte şi înapoi, mi-a spus că ea clătina din cap.

— Nu este aşa, Kellen. Te rog, ai încredere în mine! Nu vrei să fii acolo.

— De ce, Shalla? Pentru că nu există nicio

molimă de întunecime? Pentru că ai noştri se fac vinovaţi de asta?

— Asta nu are *nicio* legătură cu tine, Kellen. Pleacă din acel loc îngrozitor!

Nu ajungeam nicăieri astfel, iar Shalla fusese întotdeauna mai încăpăţânată decât mine.

— Spune-mi ce ştii şi poate voi pleca.

Ea a şovăit, iar firele mici de nisip au rămas ciudat de nemişcate, în ciuda brizei.

— Nu ştiu prea multe, Kellen, dar când am încercat să fac o vrajă de divinaţie ca să găsesc sursa întunecimii, nu am înţeles prea multe din ce-am văzut.

— Ce vrei să spui?

— Erau… singurul cuvânt care îmi vine în minte ca să le descriu este „fire”, Kellen. Nişte fire subţiri de forţe eterice care se întind din ţinuturile Jan’Tep şi până în cele Şapte Nisipuri. Apoi, când am încercat să merg mai departe…

— Ce? Ce s-a întâmplat?

Imaginea Shallei din nisip a căpătat o expresie ciudată, una pe care nu eram obişnuit să o văd pe faţa surorii mele: teama.

— Cineva m-a împins afară din planul eteric şi m-a lăsat inconştientă, Kellen. Cineva mai puternic decât mine.

Simplul fapt că Shalla recunoscuse că exista cineva mai puternic decât ea mi-a confirmat cât de serioasă era situaţia.

Nisipul s-a mişcat din nou, iar faţa ei a început să se dizolve.

— Vrăjile pe care le-am făcut ca să putem

comunica încep să se risipească şi nu pot să risc să le fac din nou ca să nu atrag atenţia celui care se face vinovat de toate acestea. Nu ştiu când vom mai putea vorbi, Kellen, dar acum ştii şi tu tot ce ştiu eu, aşa că ţine-ţi promisiunea şi pleacă din Teleidos în seara aceasta.

Nu m-am obosit să-i spun că, de fapt, nu îi promisesem nimic. În schimb, am şters nisipul cu mâna.

— Ai grijă de tine, surioară!

39
Martorul

Se iviseră zorile când am ajuns la casa Seneirei. Mă aşteptam să fiu singur, având în vedere faptul că ea şi cu Ferius erau la spital împreună cu familia ei, iar Rosie se afla cine ştie pe unde. Pe drumul de întoarcere mă gândisem la moartea lui Revian şi la ce aş putea zice sau face ca să o ajut pe Seneira să se simtă mai bine.

S-a dovedit că nu trebuia să-mi fac griji, deoarece, atunci când am intrat în casă, ea şi tatăl ei se aflau deja acolo şi şedeau la masa din bucătărie. Se întâmplase ceva şi mai grav.

— Este mort, a spus Beren, alb la faţă ca varul în timp ce se agăţa de fiica lui, care, la rândul ei, strângea în braţe un căluţ de pluş.

Lumina pâlpâitoare a lămpii care atârna din tavan arunca umbre în jurul lor.

— Băiatul meu e mort.

Un geamăt sfâşietor i-a scăpat de pe buze. El

şi-a îngropat faţa în părul fiicei lui.

Seneira şedea tăcută. Şi-a întins cealaltă mână ca să îl mângâie pe Reichis, cu o privire pierdută ca şi când habar nu ar fi avut de prezenţa noastră acolo.

Sunetul făcut de uşa care s-a deschis mi-a atras atenţia, iar când m-am întors, am văzut-o pe Rosie intrând. Ea a încuviinţat cu capul spre Ferius înainte să iasă din nou afară.

Am simţit mâna lui Ferius pe umărul meu.

— Vino, puştiule! Să-i lăsăm să jelească!

Când am ieşit din casă, am văzut-o pe Rosie stând lângă un cal înhămat la o căruţă mică şi simplă. În apropiere, se afla o tânără agitată, care ţinea de mână un băieţel de vreo cinci ani.

— Zice că o cheamă Adella, a spus Rosie.

Băiatul şi-a ridicat privirea la Rosie, ca şi când ar fi aşteptat ca ea să-i rostească numele. Văzând că ea tace, băiatul a spus:

— Eu sunt Yerek Farssus. Pe tata l-a chemat Junius Farssus, dar nu mai locuieşte cu noi. Pe sora mea o cheamă…

— Obsesia asta cu numele, a spus Rosie, părând temătoare. Apoi i s-a adresat lui Ferius: Azi-noapte, am luat urma unor zvonuri până în oraşul Lastreida, care se află la vreo douăzeci de kilometri depărtare, unde locuiesc cei doi. În urmă cu un an, băiatul a început să sufere de o febră cumplită, în urma căreia i-au apărut nişte semne negre, rotindu-se de jur-împrejurul ochiului drept.

M-am lăsat în genunchi ca să privesc cu atenţie faţa băiatului. Nu am văzut nimic – nici

semne, nici măcar cicatrice cum avea Dexan. Yerek mă privea cu nişte ochi mari de uimire şi mi-a luat o secundă să-mi dau seama că, de fapt, se zgâia la Reichis, care ieşise din casă şi sărise pe umărul meu.

— O pisicuţă! a exclamat băiatul încântat.

„O, strămoşi!”, am înjurat eu în gând, apucându-l cu mâna pe Reichis şi ridicându-mă în picioare înainte ca acesta să îl sfâşie pe băiat. Copiii nu sunt nişte adulţi în miniatură şi nicio pradă uşoară. Reichis uită asta atunci când se simte ofensat de ei.

— Ce ai simţit atunci când te-ai îmbolnăvit? l-a întrebat Ferius pe băiat.

— Transpiram mult şi mă durea tare, a răspuns Yerek, dând cu fermitate din cap de parcă ar fi simţit nevoia să se asigure că îi credeam povestea. Am auzit un demon vorbind. N-a fost foarte plăcut.

— Am căutat peste tot leacul, a intervenit Adella, cuprinzându-l protector cu braţul pe Yerek. Niciunul nu a dat roade… Ba, mai rău, fiecare leac pe care l-am încercat n-a făcut decât să înrăutăţească situaţia.

— Ca şi când boala ar fi simţit că cineva încerca să îi pună capăt, a spus Rosie, uitându-se la Ferius.

— Continuă, a încurajat-o Ferius pe Adella. Povesteşte-ne tot!

Tânăra a dat aprobator din cap.

— Simptomele erau atât de grave, încât am început să credem că Yerek ar putea… Ea şi-a coborât privirea la fiul ei. Ne-am temut de ce era

mai rău. Pe buzele ei a înflorit un zâmbet. Apoi a venit un bărbat la noi, ne-a spus că auzise că eram în căutarea unui doctor care putea vindeca întunecimea. Nici măcar nu ştiam că aşa se numea boala, însă când el ne-a descris-o, ne-am dat seama că de asta suferea şi Yerek.

— Cum îl chema? am întrebat-o.

— Soredan, a răspuns ea. Doctorul Soredan.

— Soredan?

— Acest doctor Soredan este un bărbat înalt, cu părul negru, care schiţează câte un zâmbet? Şi poartă o pălărie ca a mea? a întrebat Ferius arătând cu degetul spre capul ei.

Adella a încuviinţat din cap.

— Doar că are simboluri în jurul ei.

— Dexan, am spus eu. A fost Dexan.

Rosie şi-a dat ochii peste cap de parcă afirmaţia mea era mult prea evidentă ca să mai fie rostită cu voce tare.

În următoarele minute, Ferius a scos şi restul poveştii de la Adella, iar Yerek intervenea în discuţie din când în când ca să se asigure că nu uitam faptul că el fusese victima. Dexan, deghizat în doctorul Soredan, spusese că procedura era periculoasă şi costisitoare. La început, el nu specificase cât de mult va costa, însă după ce Adella calculase cam câţi bani ar putea obţine din vânzarea bunurilor de valoare pe care le avea şi din împrumuturile de la familia ei, în ziua următoare Soredan îi spusese un preţ care se apropia de suma calculată de ea. După câteva zile, ei au reuşit să strângă suma de bani, iar Soredan a

efectuat „procedura”, care mie mi s-a părut că semăna cu o vrajă folosită într-un ritual. În dimineaţa următoare, Yerek era vindecat.

— Acum trăim vremuri grele. Am fost nevoiţi să ne vindem prăvălia, iar eu lucrez ca spălătoreasă pentru oamenii bogaţi din oraş, dar a meritat, a spus tânăra, trăgându-l mai aproape pe Yerek. A meritat fiecare bănuţ.

— Mă bucur că s-a vindecat, a spus Ferius, cu voce calmă, deşi ştiam că era la fel de furioasă ca mine. Ea s-a lăsat în genunchi şi l-a privit cu atenţie pe Yerek. Mda. Mi se pare a fi un copil normal. Deşi cam ciudat.

— Tu vorbeşti? a chicotit entuziasmat Yerek, întinzându-şi mâna ca să-i atingă cârlionţii albi de pe frunte ai părului altminteri roşu al lui Ferius.

Adella a arătat cu mâna spre casă.

— Credeţi că… Am rugat-o pe prietena ta să ne aducă aici, deoarece am auzit că mai sunt şi alţii care suferă de aceeaşi boală. M-am gândit că poate ar vrea să audă din gura mea că există speranţă. Poate îl vor găsi pe doctorul Soredan şi…

— Cred că l-au găsit, a spus Ferius, aruncând o privire în spate, la casă, dar nu cred că este momentul potrivit pentru o vizită.

Adella a încuviinţat din cap ca şi când ar fi înţeles.

— Atunci, noi vom pleca, dar prietena ta ştie unde să ne găsească dacă o vom putea ajuta cu ceva.

Tânăra l-a luat în braţe pe Yerek şi l-a aşezat pe capra căruţei, apoi a urcat şi ea şi a luat

hăţurile în mâini. Ne-a salutat scurt cu mâna, înainte să lovească crupa calului cu ele.

Acesta s-a urnit încet din loc, întorcând căruţa şi luând-o de-a lungul străzii.

— Este interesant cum apare boala, iar câteva zile mai târziu apare şi leacul, a spus Ferius.

— N-a spus Dexan că Beren a trimis pe cineva care să-l aducă cu forţa? Nu s-a înfiinţat de bunăvoie la uşa lor.

— Devine mai viclean, atâta tot. Ea a arătat cu capul spre căruţa trasă de cal, care se îndepărta de noi. Dacă va face la nesfârşit aceeaşi înşelătorie, în scurt timp cineva îşi va da seama. În schimb, plăteşte câţiva oameni ca să răspândească veştile prin oraş despre existenţa unui vrăjitor care poate vindeca întunecimea. Cineva ca Beren, cu bani şi legături, nu va aştepta cu mâinile în sân.

— Prin urmare, Dexan aşteaptă să fie găsit.

Ea a dat afirmativ din cap.

— Câştigi mai mulţi bani atunci când nu cedezi atât de uşor. Am aruncat o privire în spate, la casa Seneirei.

— Dar de ce nu l-a vindecat pe Tyne? De ce l-a lăsat să moară?

— Poate că boala băiatului s-a răspândit prea repede, a răspuns Ferius. În vocea ei s-a simţit agitaţia când a adăugat: Oare este posibil ca moartea băiatului să îl determine pe tatăl îndurerat să plătească şi mai mult ca să îşi salveze fiica? Ea s-a întors cu faţa spre Rosie, iar eu am observat că Ferius nu era furioasă doar din cauza lui Dexan. Bănuiesc că asta e tot, nu?

Rosie a dat aprobator din cap. Abia atunci i-am observat calul înşeuat în apropiere şi rucsacul din spate.

— Staţi aşa! am spus eu. Ce se întâmplă?

— Nu există nicio molimă, a răspuns ea. Indiferent ce intrigi se ţes, indiferent ce tragedii se vor mai abate asupra acestor oameni, nu este vorba despre molimă.

— Şi pleci aşa, pur şi simplu?

— Da.

— Doar nu vorbeşti serios! Îi vei lăsa de izbelişte pe Seneira şi pe tatăl ei? Pe ceilalţi puşti de la Academie? Ei…

— Indiferent ce li se întâmplă, îi priveşte pe ei, nu e problema lumii întregi. Un Argosi…

— Nu, a avertizat-o Ferius. El nu va înţelege.

— Ce să înţeleagă? am întrebat-o eu. Că Argosilor nu le pasă decât atunci când „lumea întreagă” este pe punctul de a se prăbuşi?

— Nu este aşa, puştiule.

— Îl menajezi, a spus Rosie. Apoi s-a întors cu faţa la mine, fără să trădeze nici urmă de remuşcare. Calea tunetului nu înseamnă să nimiceşti sursa supărării sau a suferinţei. Un Argosi trebuie să aleagă cu grijă în ce chestiuni să intervină. A proceda altfel înseamnă a aduce şi mai multă suferinţă.

Exista o oarecare logică în spusele ei: Argosi nu cutreierau lumea înfăptuind fapte bune. Ei căutau evenimente care puteau schimba cursul istoriei pentru întreaga lume. Iar molima putea face acest lucru. O conspiraţie ca să îi răneşti pe

câţiva adolescenţi şi pe familiile acestora sau să desfiinţezi Academia nu ar fi putut.

— Şi tu eşti de aceeaşi părere? am întrebat-o pe Ferius.

— „Calea margaretelor sălbatice” n-a văzut lumea aşa cum am văzut-o noi, ceilalţi, a răspuns Rosie. Ea are… tendinţa să intervină.

— Chiar aşa este, a spus Ferius.

Cele două femei s-au privit îndelung. N-am observat ostilitate, nici măcar dezamăgire în privirile lor, doar o oarecare îndoială ciudată, ca şi când, în ciuda atâtor ani de când se cunoşteau, nu reuşeau să înţeleagă modul de gândire al celeilalte.

În cele din urmă, Rosie şi-a pus un picior în scăriţă şi a încălecat pe cal.

— Rămas-bun, Kellen din neamul Jan’Tep, mi-a spus ea. Sper ca, într-o bună zi, să găseşti o cale care să ţi se potrivească.

Am privit-o cum dă pinteni calului care a pornit la trap, îndepărtându-se pe drum.

— Acum nu-mi mai pare atât de rău, a spus Reichis, care încă era cocoţat pe umărul meu.

— Rău? Pentru ce?

— I-am furat din lucruri. Cred că s-a aşteptat să-l muştruluiesc, deoarece s-a grăbit să adauge: Nu multe. Doar câteva monede, un elefant sculptat în miniatură care mi s-a părut mişto, ah, şi borcănelul acela cu buruiana slăbiciunii pe care îl purta mereu asupra ei. Nu se ştie niciodată când ne vor fi de folos.

— Ce tot trăncăneşte acolo? m-a întrebat

Ferius.

Eu i-am tradus şi cred că ea a simţit faptul că nu mă simţeam deloc vinovat că îl pârâsem.

— N-are rost s-o urăşti, a spus Ferius.

— Zău? De ce nu?

Ea a oftat.

— Pentru că ura nu duce nicăieri. Pentru că nu este vina lui Rosie. Pentru că s-ar putea să aibă dreptate în cele din urmă. Ferius s-a întors şi a luat-o spre casă. Dar, mai mult, pentru că eu o urăsc îndeajuns pentru amândoi.

40
Sărutul

În noaptea aceea am fost trezit de un plânset ce se auzea de dincolo de uşa camerei mele, atât de încet, încât, la început, mi s-a părut că visasem. În cele din urmă, m-am dezmeticit şi am ştiut că imaginaţia nu îmi juca feste. L-am dat cu grijă la o parte pe Reichis ca să pot coborî din pat, apoi mi-am luat pe mine cămaşa şi pantalonii. Când am deschis uşa, am găsit-o pe Seneira ghemuită acolo, cu braţele înfăşurate în jurul genunchilor.

— Seneira?

— Îmi cer iertare! a zis ea, cu vocea plină de durere. Mă doare atât de tare acum.

Eu m-am lăsat în genunchi lângă ea.

— Semnele?

Ea a dat afirmativ din cap. Deşi era semiîntuneric, vedeam cum liniile negre i se roteau pe sub pielea din jurul ochiului.

— Nu ştiam ce să fac, a zis ea plângând. Am venit să-ţi cer ajutorul, dar n-am putut nici să bat la uşă, nici să plec. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. De ce ni s-au întâmplat toate astea, Kellen? De ce i-au omorât pe Tyne şi pe Revian? Ce-am făcut ca să…

— Nu este vina ta, i-am spus, simţind un val de furie.

Am încercat să mă liniştesc. Furia îmi înrăutăţea convulsiile, iar acest lucru nu avea cum să o ajute pe Seneira. „Dar voi veni după tine, Dexan, şi-am să te fac să vorbeşti.”

— Auzi vocile? am întrebat-o pe un ton mai calm.

Ea a dat din nou afirmativ din cap.

— Sunt atât de zgomotoase, Kellen. Râd de mine. Parcă… parcă mă rănesc. Le simt, ca şi când ar avea nişte degete cu care îmi zgârie creierii. Ea şi-a strâns degetele atât de tare, încât am fost nevoit să i le desfac ca să nu îşi înfigă unghiile în palme. Fă-le să tacă, te rog, Kellen!

— Nu ştiu cum, i-am zis, simţindu-mă mai inutil ca niciodată.

— Te rog!

— Îmi pare rău, Seneira! Îmi pare atât de rău, dar nu pot face nimic…

— Sărut-o! a zis Reichis.

M-am întors şi l-am văzut şezând în fund, în spatele meu, cu ochii strălucindu-i în semiîntuneric.

— Nu acum! am ţipat eu la el.

— Vorbesc serios de data asta, Kellen. Indiferent ce i se întâmplă, trebuie să rupi legătura,

trebuie să-l alungi pe cel care scotoceşte în mintea ei, înainte…

— Ce ştii tu despre magie? l-am întrebat. Nimic. Nu eşti decât o afurisită de pisică-veveriţă. Nu ştii decât să omori şi să furi şi…

— Ascultă-mă! a mârâit Reichis, ridicându-se în patru labe. Le simt *mirosul* pe ea, ascultă-mă! Semnele din jurul ochiului ei sunt de vină. Se folosesc de ele ca să ajungă la ea, se hrănesc cu nefericirea şi cu teama ei. Trebuie s-o scoţi din starea asta.

— N-am de gând s-o…

M-am oprit la timp.

— Ce zice? m-a întrebat Seneira, vârându-şi degetele în păr.

— Nimic. E un idiot. Încearcă să te linişteşti!

— Nu pot, a spus ea, legănându-se înainte şi înapoi. Te rog, dacă poţi face ceva… vreo vrajă sau vreun truc… Vreau să se oprească!

I-am aruncat o privire lui Reichis. Ştiam că vorbea serios, pentru că, pentru prima oară, nu ameninţa să se răzbune pe mine pentru că îl insultasem. I-am spus şovăind ce mă sfătuise el.

— Este…? Este un fel de… Nu, n-ai glumi în legătură cu asta. Tu nu eşti aşa. Ea s-a îndoit ca şi când crizele s-ar fi înrăutăţit. Oh, zei ai pământului şi ai aerului…

Dintr-odată, ea şi-a întins ambele mâini şi mi-a luat capul, trăgându-mă mai aproape până când buzele noastre s-au lipit, prea tare şi prea repede pentru un sărut senzual, prea chinuit pentru a fi orice altceva în afară de nevoie urgentă.

M-am lăsat în voia sărutului, încercând să rezist şi să îi ofer şi cea mai mică urmă de consolare împotriva bolii care o lovea. Îi simţeam muşchii feţei încordaţi şi fălcile încleştate. Era un mod ciudat de a experimenta ceea ce era, de fapt, doar al doilea sărut adevărat din viaţa mea.

Încet, foarte încet, presiunea s-a mai atenuat, iar tremuratul a încetat. Am încercat să mă retrag, ca s-o întreb dacă durerea se estompase şi dacă vocile dispăruseră. Seneira nu s-a mişcat însă, ci a continuat să îmi ţină capul între mâinile ei, în timp ce eu îi cuprindeam mijlocul cu braţele.

L-am auzit pe Reichis cum se îndepărtează şi ne lasă singuri.

Seneira m-a privit, iar eu am văzut cum semnele din jurul ochiului ei se opriseră din rotit, iar încreţiturile de pe frunte i se neteziseră. Dar am mai citit ceva pe faţa ei, ceva ce ştiam că se oglindea şi pe a mea. Ne-am sărutat din nou, de astă dată dintr-un motiv complet diferit de primul.

Ceea ce începuse din disperare şi angoasă se transformase în ceva nou. Vreme de câteva ore am stat împreună pe coridor, uneori sărutându-ne, alteori vorbind despre oamenii pe care îi pierduse ea şi ce însemnaseră aceştia pentru ea. Uneori stăteam îmbrăţişaţi, legaţi de acele semne ciudate şi negre pe care le aveam în jurul ochilor, de durere, de tristeţe şi de nevoia disperată de a găsi ceva cu care să le înlocuim.

Împreună.

41
Stăpânul vrăjitor

Dimineaţa următoare, în camera mea, Ferius şi cu mine discutam în contradictoriu despre cum să ne ocupăm de Dexan, în timp ce Seneira încerca să ţină pasul cu noi. Discuţia nu decurgea prea bine.

— Puştiule, nu putem să împărţim pumni în stânga şi-n dreapta! Trebuie să ne gândim bine. Aşteaptă până când vom…

— Nu avem timp! am strigat eu, ceea ce s-a dovedit a fi o idee neinspirată, având în vedere faptul că tocmai îmi umpleam săculeţele cu pudră pentru vraja mea – iar asta nu era o sarcină pe care să o tratezi cu neglijenţă. Dexan mi-a spus că va pleca diseară, aşa că trebuie să punem mâna pe el acum, înainte să îşi dea seama că l-am deconspirat şi să-şi ia din nou tălpăşiţa.

— Şi cum vom da de urma lui? a întrebat Seneira.

— Chiar aşa, puştiule, a spus Ferius. Oraşul acesta este suficient de mare, încât…

Mi-am întins mâna dreaptă, cu palma în sus. Chiar şi acum mai simţeam zvâcnind amuleta pe care reuşise să mi-o vâre pe sub piele.

— Mi-a cerut să fiu partenerul lui, ai uitat? Asta ne va duce direct la el.

— Şi-apoi? a întrebat Ferius, arătând spre pungulițele mele. Vrei să faci o magie mai puternică decât a lui? El face treaba asta de mai mult timp decât tine, Kellen.

— Aşa este, dar am o surpriză pentru el.

M-am întors spre Seneira.

— Ai o pereche de mănuşi care să mi se potrivească? am întrebat-o. Poate are tatăl tău sau…

Ea a încuviinţat din cap şi a ieşit din cameră.

— Ce se întâmplă, puştiule? m-a întrebat Ferius.

Drept răspuns, m-am apropiat la săculeţul de catifea unde Reichis îşi ţinea comorile furate.

— Hei! a strigat pisica-veveriţă, nevenindu-i a crede că îi scotoceam printre lucruri.

— Am nevoie de asta, am spus, scoţând la iveală borcănelul cu buruiana slăbiciunii pe care îl furase de la Rosie. N-am de gând să-l las pe Dexan să facă vreo vrajă.

Odată ce s-a întunecat, Ferius, Reichis şi cu mine am luat-o în direcţia în care zvâcnea amuleta implantată sub pielea palmei mele. Aceasta ne-a dus spre un drum şerpuitor care străbătea oraşul şi ducea într-o zonă unde existau puţine felinare sau alte surse de lumină pe stradă. Acolo, într-o clădire ce părea a fi abandonată, l-am găsit pe Dexan, care se pregătea să părăsească oraşul.

— M-ai minţit, i-am spus când l-am confruntat.

— Serios? În legătură cu ce, puştiule?

— În legătură cu tot.

Fără să-l avertizez, i-am tras un pumn în faţă. În mod normal, nu îmi place să lovesc cu pumnul, având în vedere faptul că îţi poţi răni mâinile, iar mie îmi erau de folos ca să fac formele somatice, însă era foarte furios şi-apoi, îmi luasem măsuri de precauţie.

Dexan şi-a frecat obrazul.

— Pe bune, puştiule? Recurgi la pugilism ca un bătăuş?

— Se pare că cele Şapte Nisipuri îmi priesc. Apropo, ar trebui să-ţi ştergi chestia aia de pe faţă la un moment dat.

El şi-a dus o mână la obraz, apoi şi-a aţintit privirea asupra mănuşilor mele.

— Fir-ar să fie, puştiule, ce te-a apucat să pocneşti un vrăjitor ca tine cu mănuşi mânjite cu buruiana slăbiciunii? Eşti nemilos.

Mi-am scos mănuşile şi mi-am vârât mâinile în săculeţele de la curea.

— Vei dezlega ceea ce le-ai făcut Seneirei şi celorlalţi, Dexan.

— Cu dragă inimă, puştiule, dar cred că toţi clienţii mei nu vor fi prea încântaţi.

— Şi cine sunt aceştia? l-a întrebat Ferius.

Dexan a scuturat din cap.

— Îmi pare rău, dar nu pot să spun.

— Ba eu cred că poţi, am zis, luând câte un vârf de pudră în fiecare mână, pentru că altminteri vei simţi ceea ce a simţit Revian înainte să explodeze într-o minge de foc.

Dexan şi-a ridicat mâinile în aer.

— Bine, puştiule. Ai câştigat. Apoi pe buze i-a înflorit un zâmbet. Ah, stai, n-ai câştigat!

El a făcut un mic gest cu primele două degete de la fiecare mână şi a rostit o incantaţie din trei silabe pe care am recunoscut-o ca fiind o formă mai puternică a vrăjii de suflare pe care o foloseam şi eu. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este

că Ferius, Reichis şi cu mine am zburat prin aer, ne-am izbit cu spatele de peretele clădirii şi am căzut pe jos.

— Să nu te simţi prost, puştiule! Ai pus la punct un plan destul de bun, având în vedere circumstanţele. Buruiana aceea cu care ţi-ai uns articulaţiile degetelor, înainte să-mi tragi un pumn în faţă, a fost o idee de-a dreptul inspirată.

El şi-a şters obrazul cu mâna. Nu numai că urmele verzi lăsate de buruiană s-au şters, dar odată cu ele s-a dezlipit şi o pojghiţă de ceară transparentă.

— Te-ai dat pe faţă cu pastă de *mesdet* ca să te protejezi de efectele buruienii… dar de unde ai ştiut că…

El a ridicat din umeri.

— Hai să spunem că şi eu am o minte ascuţită.

M-am ridicat în picioare, iar Reichis a sărit pe umărul meu. Dintr-odată, a început să adulmece aerul.

— Ceva e în neregulă aici, Kellen. Ticălosul ăsta nu este singur.

Dexan a zâmbit.

— Simte mirosul, nu-i aşa? Ce creatură deşteaptă! Cred că ţi-e de ajutor când dai de bucluc. Desigur, am şi eu un prieten apropiat.

El a atins brăţara de onix de la mână şi, brusc, din adâncul umbrei de la capătul celălalt al încăperii, s-a apropiat de noi târşâindu-şi picioarele o creatură cu piele solzoasă şi fălci lungi şi puternice. Mi-a luat câteva secunde să-mi dau seama ce era, având în vedere că mai văzusem

aşa ceva doar în cărţi. Desigur, în cărţi nu păreau atât de uriaşe.

— La naiba! a spus Ferius, ridicându-se în picioare şi scoţându-şi pachetul de cărţi de oţel. Individul ăsta are un crocodil?!

42
Crocodilul

Dexan a făcut un pas spre noi. Crocodilul, simţind că urmau momente de violenţă, a trosnit nerăbdător din fălci. Reichis, care stătea cocoţat pe umărul meu, a mârâit la celălalt animal, însă nu era acea întărâtare obişnuită a lui nerăbdătoare, aproape veselă. Mârâitul lui era acum piţigăiat, panicat. Pisica-veveriţă era înspăimântată.

— Cum ai ştiut? l-am întrebat, încercând să trag de timp şi privind în jurul meu prin încăpere, căutând cu disperare ceva cu care să-i distrag atenţia ca s-o putem lua la sănătoasa.

Dexan mi-a zâmbit fals şi a clătinat cu tristeţe din cap.

— A treia regulă a unui vrăjitor, puştiule: să nu îngădui iubirii să te prostească.

— Minţi! am spus, simţind o mâncărime în vârfurile degetelor să iau din pudre. Seneira niciodată…

— Îţi distrage atenţia, puştiule! m-a avertizat Ferius. Ea desfăcuse ca pe un evantai o jumătate de duzină de cărţi de joc de oţel cu mâna dreaptă. Încetează să-i mai faci jocul!

Însă eu nu puteam renunţa. Gândul că Seneira

ne-ar fi putut trăda, că ar fi putut lucra cu Dexan… „Nu, asta vrea el să crezi”.

— Întunecimea asta falsă, am spus eu, încercând să gândesc în timp ce vorbeam. Tu poţi vedea ce văd victimele, poţi auzi ce aud ele. De aceea apar atacurile: tu eşti cel care le declanşează, ca să îi poţi folosi pe cei afectaţi pe post de spioni.

Dexan a oftat.

— Vezi, puştiule? *Tocmai* de aceea ar trebui să lucrezi cu mine. Eşti rapid; te prinzi repede. Am face o echipă straşnică.

Furia şi indignarea mi se ridicau din stomac, provocându-mi o stare de greaţă.

— Tu eşti vocea pe care o aude Seneira. Tu eşti cel care îi şopteşte toate acele lucruri îngrozitoare.

— Nici chiar aşa. Sigur, m-am amuzat o vreme. Fata este o făptură atât de făţarnică; nu m-am putut abţine să nu mă joc puţin cu ea când şi când. Dar asta a fost doar la început, înainte să o dau în stăpânirea clienţilor mei. Acum ei vorbesc cu ea, Kellen, şi, crede-mă, n-ai vrea să te pui cu ei.

— Cu cine? l-am întrebat eu. Pentru cine lucrezi?

— A patra regulă, Kellen: să nu-l dai niciodată în vileag pe client!

Fără să mai rostească un cuvânt, el a atins brăţara de onix de la mână şi a rostit în şoaptă o incantaţie din două silabe. Dintr-odată, bestia a năvălit spre noi, cu fălcile căscate. Ţipătul lui Reichis mi-a răsunat în urechea dreaptă tocmai în

momentul în care am scos pudra din săculeţe şi am azvârlit-o în aer.

— *Carath,* am rostit eu, făcând formele somatice.

Focul a explodat în faţa mea şi era atât de fierbinte, încât aproape că îmi ardea obrajii. Reichis a ţipat şi a sărit de pe umărul meu pe pământ, rostogolindu-se pe covor ca să stingă flacăra care îi cuprinsese o parte din blană. Abia atunci mi-am dat seama ce se întâmplase: vraja mea eşuase. Mi-am coborât privirea la palma mâinii drepte, unde pulsa acum un petic roşu de piele, în formă de cerc.

— Îmi pare rău, puştiule! mi-a zis Dexan. Se pare că amuleta pe care ţi-am implantat-o sub piele face mai mult decât să te conducă în direcţia în care vreau eu. Te împiedică să foloseşti magia dacă nu vreau eu.

Am sărit în spate, ferindu-mă cu disperare de muşcătura crocodilului când acesta s-a apropiat greoi de mine. În câteva secunde mă aflam într-un colţ şi priveam neajutorat cum bestia îşi răsucea capul şi îşi deschidea gura, ca să mă poată apuca de picior. O carte de joc din oţel a zburat prin aer, înfigându-se parţial în solzii creaturii doar pentru o clipă, înainte să cadă *pe jos.* Crocodilul s-a întors, distras pentru o secundă, apoi m-a atacat din nou.

— Mori, reptilă împuţită! a mârâit Reichis, grija pentru mine învingându-i temporar teama de crocodil şi simţul autoapărării.

— Reichis, nu!

Pisica-veveriţă a aterizat pe spatele animalului

şi a început să-l zgârie cu ghearele, dar în zadar. Pielea bestiei era prea groasă. Brusc, crocodilul s-a prăbuşit, rostogolindu-se pe Reichis, care a ţipat de durere şi de mirare că se trezise pe jos, unde era cel mai vulnerabil. Alte două cărţi de joc au nimerit bestia, însă niciuna nu l-a rănit.

— Ah, la naiba! am auzit-o pe Ferius spunând.

Tocmai când crocodilul a dat să-l muşte pe Reichis, Ferius a lăsat să-i cadă din mână pachetul de cărţi şi a sărit pe spatele animalului, acoperindu-l cu corpul şi încolăcindu-şi mâinile şi picioarele în jurul pielii lui groase ca o armură ca să împiedice creatura să ajungă la ea cu fălcile. Crocodilul s-a rostogolit de câteva ori din instinct, încercând să se descotorosească de ea ca să o poată ataca apoi cu colţii. Ferius a rămas agăţată de ea şi a strigat:

— Urăsc luptele de corp. Crocodilii!

Am fugit la ea şi am cules de pe jos cât de multe cărţi de joc am putut, având grijă să nu îmi tai degetele. Nu ştiu cum reuşea Ferius să le ţină în mână cu atâta lejeritate fără să se taie, însă era o abilitate pe care eu nu o dobândisem.

— Lasă crocodilul în seama mea! a strigat ea, chinuindu-se să rămână agăţată de animal în timp ce Reichis ţopăia de colo-colo, cu partea din spate a corpului ridicată şi şuierând ca un nebun, în timp ce căuta un loc moale unde să muşte sau să zgârie. Ocupă-te de Dexan!

Am azvârlit una dintre cărţile de joc spre vrăjitor, deşi mă îndoiam că aceasta va atinge ţinta. De bună seamă, acesta îşi pusese un scut.

Însă acesta nu era prea rezistent, iar cartea de joc nu a ricoşat din el ci, mai degrabă, a plutit în aer, înainte să cadă pe jos.

— Ar fi mai bine să renunţi, puştiule! mi-a zis el. N-o să mai treacă mult şi femeia Argosi şi pisica-veveriţă vor fi morţi amândoi şi va fi doar din vina ta.

Am mai azvârlit două cărţi de joc spre el şi din nou acestea au părut că plutesc o clipă în aer, înainte să cadă pe pământ. Scutul lui era slab. Dacă aş reuşi să-i distrag atenţia suficient de mult timp, poate acesta se va destrăma. Mi-am vârât mâna în săculeţe şi am aruncat un pic din fiecare pudră spre el. Flacăra care a rezultat din explozie mi-a ars vârfurile degetelor, însă Dexan a tresărit şi, pentru o secundă, am fost convins că scutul lui căzuse. Am auzit-o pe Ferius gemând de durere, însă nu mi-am pierdut concentrarea şi am azvârlit următoarea carte de joc, simţind un scurt moment de victorie când aceasta s-a împlântat în coapsa lui Dexan. El a ţipat, însă nu a fost singurul.

Am aruncat o privire în dreapta mea şi am văzut-o pe Ferius prăbuşită pe pământ, ţinându-se de braţul care îi sângera în locul unde crocodilul îşi înfipsese colţii, însă creatura nu era atentă la ea, deoarece, chiar în acel moment, îl apucase cu fălcile pe Reichis. Pisica-veveriţă îmi striga numele fără încetare.

— Aşa! a spus Dexan, cu o voce încordată, căci îşi smulgea cartea de joc din coapsă. Am presimţit asta.

— Te rog, l-am implorat eu, fără să-mi iau ochii

de la fălcile crocodilului care-l ţineau pe Reichis neajutorat în strânsoarea lor.

Dacă ar fi strâns mai tare, pisica-veveriţă ar fi fost strivită. M-am holbat la crocodil, întrebându-mă de ce nu îşi terminase treaba, şi, pentru prima oară, am văzut semnele negre ce se roteau în jurul ochilor lui. Indiferent ce magie făcuse Dexan pe victimele sale, acum o folosea ca să controleze crocodilul.

Reichis a scâncit şi l-am văzut zgâindu-se la mine, cu ochii mari de groază, implorându-mă să îl salvez.

— Lasă-ne să plecăm! l-am implorat pe Dexan.

— Să vă las să plecaţi? Pentru prima oară, siguranţa de sine a dispărut din ochii lui Dexan, fiind înlocuită de o indignare incontrolabilă. Ţi-am oferit şansa să devii partenerul meu, Kellen. *Partenerul* meu!

El s-a apropiat cu paşi hotărâţi de mine, cu degetele strânse de parcă ar fi avut de gând să mă sugrume. Înainte să ajungă lângă mine, Ferius şi-a vârât mâna în vestă şi a scos tubul de metal, lung de douăzeci de centimetri, cu celelalte trei segmente înăuntru, l-a scuturat ca să se desfacă de tot şi l-a lovit pe Dexan în bărbie.

— La naiba! a ţipat el.

Ferius şi-a întins braţul ca să-l lovească din nou, însă Dexan şi-a mişcat degetele, iar crocodilul şi-a mai închis puţin fălcile. Reichis a ţipat din nou, iar eu am văzut cum sângele i se scurge prin blană. A tăcut, apoi a leşinat de durere sau de teamă.

— Încetează! M-am lăsat în genunchi în faţa lui Dexan. Te implor… Spune-mi ce trebuie să fac!

Dexan a zâmbit din nou, însă era un zâmbet mai răutăcios decât cel cu care eram eu obişnuit.

— Ei bine, mai întâi de toate…

El s-a aplecat şi a lovit-o pe Ferius peste faţă. Deoarece ea stătea pe jos, nu avea cum să îi pareze lovitura ca să-i risipească forţa. Capul i-a căzut, într-un gest incontrolabil, pe spate, iar ochii îi păreau înceţoşaţi, confuzi, dar până şi eu îmi puteam da seama că ea se pregătea să contraatace.

— Încearcă şi pisica-veveriţă va muri! a avertizat-o Dexan.

Ferius a strâns furioasă din dinţi, apoi a încuviinţat din cap. Dexan i-a zâmbit.

— Aşa, m-ai întrebat ce poţi face ca să-l salvezi pe animal? El s-a lăsat în genunchi, astfel încât să ajungă faţă în faţă cu Ferius. Ei bine, este simplu. Să nu te mişti!

Eu nu înţelegeam ce voia să spună, însă Ferius, da. Ea a încuviinţat din nou din cap.

Dexan şi-a strâns pumnul şi a lovit-o atât de tare, încât articulaţiile degetelor i s-au mânjit de sânge.

— Uau, cred că doare, a spus el, apoi a zâmbit când i-a mai tras un pumn.

După al treilea pumn, ea nu mai reuşea să îşi concentreze privirea la el. Când el a lovit-o pentru a patra oară, capul ei s-a legănat ca la un beţiv, iar gura i-a rămas deschisă.

— Încetează! am strigat eu.

— Aproape am terminat, a spus Dexan, pregătindu-se să o lovească din nou.

De data aceasta, când a lovit-o, ea nu s-a mai mişcat deloc.

— Ticălosule! am ţipat eu. De ce faci asta?

El s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de mine, privindu-mă de parcă aş fi fost un copil care îl dezamăgise.

— Ţi-am mai spus, Kellen: lumea este neîndurătoare cu oameni ca noi. Crezi că *ţie*-ţi merge rău? Eu sunt fugar de zece ani. Vânători de recompense, urmăritori de vrăji, magi războinici… toţi au fost pe urmele mele. A oftat dezgustat. Furi şi tu nişte cărţi sfinte şi, gata, eşti proscris.

— Dar… Eu credeam că eşti vânat pentru că eşti întunecat, aşa ca mine.

Dexan a râs şi şi-a dus o mână la cicatricele din jurul ochiului. Şi-a împuns obrazul cu degetul mare şi cu cel arătător şi a desprins ceea ce părea a fi o bucată de piele cicatrizată. Dedesubt, pielea îi era netedă şi fină.

— Înşelătoria dă roade mai bune dacă oamenii cred că mai întâi m-am vindecat pe mine, mi-a explicat el.

— Dar dacă n-a fost decât o metodă de a face bani, de ce i-ai ucis pe Revian şi pe Tyne? De ce…

— Am fost prins, înţelegi? a strigat Dexan. El s-a calmat înainte să continue: Am fost prins, Kellen. Cei care încercau să-mi dea de urmă s-au săturat ca eu să le tot scap printre degete, aşa că au angajat pe cineva cu adevărat talentat care să-mi ia urma. El a clătinat din nou din cap. M-ar fi

omorât pe loc, fără proces, fără nimic. Prin urmare, le-am spus despre descoperirea mea, despre cum reuşeam să îi fac pe oameni să creadă că sufereau de întunecime. Ba chiar m-am lăudat cât de mult mă amuz atunci când mă folosesc de victime ca să le spionez familiile ca să aflu cât de mulţi bani le pot cere pentru leac.

Fusese o mutare idioată – până şi eu ştiam asta. Pentru prima oară, Dexan nu mi s-a mai părut a fi un escroc isteţ. Acum îl vedeam ca pe un impostor, nu prea deştept, dar care ştia câteva vrăji înşelătoare şi avea voinţa de a face orice pentru a supravieţui.

— Ai încheiat un târg.

— Nu te uita aşa la mine, puşti nerecunoscător! V-aş fi putut omorî pe tine, pe femeia Argosi *şi* pe animalul tău de companie în ziua în care v-am cunoscut. Nu sunt un om rău, dar trebuie să mă întorc în clanul meu, trebuie să fiu din nou aproape de o oază ca să mă pot conecta la magia neamului nostru. Magii care m-au prins mi-au spus că îmi pot anula exilul. Voi fi liber să mă întorc acasă, să plec din văgăuna asta.

— Şi-atunci, ce mai cauţi aici? Dacă le-ai spus secretul, nu pot…

— Lucrurile nu funcţionează aşa, puştiule. Mi-a luat un timp să mă conectez la… ei bine, ţi-aş spune, dar asta ar însemna să încalc regula a doua. El s-a apropiat de mine şi şi-a strâns pumnul. N-am nimic personal cu tine, puştiule. Din punctul meu de vedere, violenţa este un act barbar, însă clienţilor mei le place să transmită un mesaj.

N-a fost nevoie decât să mă lovească o singură dată ca să nu mă mai pot ridica de jos.

43
Viermii

Când m-am dezmeticit, am văzut că Ferius şi cu mine şedeam pe nişte scaune de lemn, cu mâinile legate la spate. Vesta ei şi cureaua mea de care erau prinse săculeţele cu pudră zăceau pe jos, câţiva metri mai încolo. Mă dureau degetele şi mi-am dat seama că îmi erau legate laolaltă, astfel încât să nu pot face forme somatice cu ele. Exista o rază de speranţă: Dexan nu îşi dăduse seama că eu nu puteam provoca niciun rău fără puterile mele. Poate că, dacă reuşeam să mă eliberez, puteam să îl duc cu zăhărelul.

„Dacă voi scăpa vreodată de-aici, trebuie să învăţ cum să joc la cacealma.”

Pe masa din faţa noastră am văzut câteva instrumente din metal, însă privirea mea a fost atrasă de un cuţit ascuţit.

— Am încercat să-ţi spun, puştiule, a zis Dexan, întinzându-se şi luând de pe un raft o cutie din sticlă albastră, cu fire argintii de-a lungul suprafeţei.

— Îţi aminteşti prima regulă a vrăjitorului?

„Să nu te amesteci niciodată în treaba altui vrăjitor.”

— Vorbeşti ca un fanfaron? l-am întrebat.

El a chicotit.

— Isteţ. Şi curajos. El s-a întors şi mi-a zâmbit.

Barem tu ştii cum să laşi impresia asta, aşa te apropii de realitate, corect?

Mi-am plimbat privirea prin încăpere, sperând să găsesc ceva, orice, care să ne ajute. Reichis zăcea în continuare inconştient şi avea urme de sânge în părţile laterale ale corpului şi pe coapse, de la muşcătura crocodilului. Creatura uriaşă se târa încoace şi-ncolo în fundul încăperii ca o santinelă care aştepta atacul următor. Aş fi vrut să omor animalul pentru ceea ce făcuse, dar întunecimea rotitoare din ochii lui îmi spunea că nu avea de ales. Era ca un sclav care asculta poruncile lui Dexan. Încă un motiv pentru care trebuia să găsesc o cale să termin cu el.

— Sunt curios, a spus el, aşezând cutia de sticlă pe masă. Cum ţi-ai dat seama că nu este vorba despre întunecime?

— Revian, am răspuns eu. Când m-am întors să îi văd trupul după ce a murit, semnele dispăruseră. Nu mai rămăsese decât o grămăjoară de cenuşă neagră lângă capul lui. Întunecimea este impregnată în piele, prin urmare nu putea să se şteargă aşa.

Explicaţia mea părea să îl impresioneze.

— Vezi? Cum ziceam: isteţ.

El şi-a ridicat mâna şi am văzut că ţinea un obiect în ea, lung cam de vreo cincisprezece centimetri, care lucea. M-am ferit din instinct, aşteptându-mă să văd vreo armă. În schimb, el ţinea în mână o pereche mică de cleşti argintii.

— Ai avut dreptate în privinţa infecţiei. Nu este vorba despre întunecime, dar nu este nici vreun

blestem. Este ceva mult mai… ingenios.

În timp ce îl urmăream cu privirea, el a pus perechea de cleşti jos şi, cu mare grijă, de parcă ar fi urmat un ritual, a deschis cutia de sticlă albastră ca să-mi arate ce se afla înăuntru. La început, mi s-a părut că era un soi de ulei gros şi negru, care se unduia ca şi când cutia ar fi fost zgâlţâită, apoi am început să discern fire individuale care se roteau, independent unul de celălalt. Erau cu zecile.

— Sunt un soi de gălbează; vierme plat, de fapt, mi-a explicat Dexan. Am descoperit o colonie într-o vizuină săpată într-o bucată de rocă vulcanică la câţiva kilometri depărtare spre nord, aproape de munţi. El şi-a ţuguiat buzele, dezgustat. Sunt nişte târâturi greţoase, zău. Când le-am văzut prima oară, acum vreo doi ani, a fost cât pe ce să le stârpesc de pe faţa pământului.

— Şi de ce n-ai făcut-o? l-am întrebat.

Repulsia la vederea acelui ghem de viermi ameninţa să îmi provoace greaţă.

— În urmă cu câţiva ani am descoperit o carte, un volum vechi Jan’Tep pe care l-am primit de la un bărbat care a murit nu departe de aici. În carte se pomenea despre o amuletă de care nu mai auzisem până atunci. La început, nu i-am dat atenţie, asta până când am văzut o imagine cu creatura de care era nevoie pentru ritual. Dexan a luat cleştii şi i-a vârât în cutia de sticlă ca să scoată unul dintre viermii care se zvârcoleau. El l-a bălăbănit în faţa mea. În carte erau denumiţi *obandiria neheris,* dar eu îi numesc simplu viermi de obsidian. Sunt urâţi, nu-i aşa?

Dintr-odată, el a folosit cleştii ca să aşeze viermele pe masă, iar cu cealaltă mână a ridicat un cuţit în aer. Când a tăiat creatura în două, o pâclă subţire de ceaţă neagră a umplut aerul dintre noi.

— Încearcă să nu o inhalezi dacă se poate, m-a avertizat el. Te vei simţi foarte rău pentru câteva ore.

— Ce…? Ce rost au toate astea?

— Ai tăiat vreun vierme în două când erai copil? m-a întrebat el. Sunt nişte creaturi ciudate. Unii dintre ei nu mor – se transformă pur şi simplu în *doi* viermi. Prietenul meu, *obandiria neheris,* aici de faţă, face un lucru şi mai grozav. Ambele jumătăţi rămân… ei bine, conectate cumva. Chiar dacă le desparte sute de kilometri, ele continuă să facă parte una din cealaltă. El a ridicat cleştii cu care ţinea o jumătate de vierme. Primul pas este să îl pui pe micuţul acesta în onix. El a ridicat în aer o brăţară din mărgele negre, precum cea pe care o folosise ca să controleze crocodilul. Şi-acum, priveşte aici, Kellen! Acesta este primul lucru ciudat la viermi.

El a atins foarte încet viermele de brăţară. În timp ce eu priveam îngrozit şi fascinat, viermele a început să pătrundă în piatră, centimetru cu centimetru, până când s-a făcut nevăzut.

— Cum…? Cum este posibil? am întrebat eu.

Dexan a dat din umeri.

— Cine ştie, puştiule? Minereurile din unele părţi de pe acest continent le fac să se comporte ciudat pe unele făpturi.

El a arătat cu capul spre locul unde Reichis

zăcea pe jos.

— Uită-te la prietenul tău! Crezi că este un comportament firesc?

— Ai de gând să ne iei bani pentru această mică demonstraţie zoologică? l-a întrebat Ferius, încă ameţită.

Clipea des, iar eu ştiam că încerca să-şi limpezească ochii ca să poată găsi o cale de scăpare.

— Hei, te-ai trezit! a spus Dexan. Minunat! El a folosit cleştii pentru a lua cealaltă jumătate de vierme. Şi-acum, Kellen, pentru că eşti atât de isteţ, ghiceşti ce vom face cu jumătatea aceasta?

„Oh, strămoşi!” mi-am zis, fără să-mi iau ochii de la chestia aia oribilă, care atârna zvârcolindu-se de cleşti. „Vă rog, nu-l lăsaţi să-mi facă asta.” Sunt aproape sigur că am ţipat în momentul acela.

Dexan a izbucnit în râs.

— Haide, puştiule, nu fi aşa! Îţi aminteşti prima regulă a vrăjitorilor? Niciodată, dar niciodată să nu te amesteci în treaba altui vrăjitor. Şi-apoi, din câte am auzit, tatăl tău are şanse mari să ajungă prinţul clanului tău. El s-a întors spre Ferius şi a pornit spre ea, ţinând în continuare viermele în cleşti. Pe de altă parte, femeia asta Argosi, care este ca un junghi în coastă, ei bine, neamul vostru nu prea are prieteni, nu-i aşa, scumpo?

Ferius a făcut ochii mari, însă şi-a revenit repede şi şi-a păstrat calmul, aşa cum îi era obiceiul.

— Crezi că aceasta este cea mai bună tactică? l-a întrebat ea. Pentru că s-ar putea să ratezi o

ocazie.

O mai văzusem pe Ferius ieşind de multe ori din bucluc cu ajutorul vorbelor, sau, adesea, convingându-şi adversarii, tot prin vorbe, să se pună ei înşişi într-o poziţie în care ea să aibă un avantaj asupra lor. Dexan părea de neclintit.

— Să nu începi cu pălăvrăgelile tale, Argosi! Crezi că te voi lăsa să mă vrăjeşti? El şi-a întins mâna liberă şi a strâns-o de falcă, tare. Ar trebui să ştii că, de fapt, nu sunt om rău. Nu ucid oameni decât dacă n-am de ales. Sunt doar un tip care ştie câteva vrăji şi are câţiva aşi în mânecă şi care încearcă să supravieţuiască aşa cum poate.

Zicând acestea, el a aşezat viermele pe pielea de sub ochiul ei drept.

Ferius a încercat să-şi scuture capul, însă Dexan o ţinea ferm de falcă. La început, nu s-a întâmplat nimic – viermele părea să se târască în jurul ochiului ei. Apoi, brusc, un capăt al viermelui i-a pătruns în piele, iar Ferius Parfax a început să ţipe, ca şi când făptura de obsidian i-ar fi pătruns până în suflet.

Ea a ţipat vreme îndelungată.

Nu ştiu cât timp a continuat astfel. Eu strigam la Dexan, implorându-l să se oprească, să scoată viermele. Ba chiar l-am ameninţat, deşi fără niciun rezultat. Cred că a făcut ceva ca să mă lase inconştient, deoarece, atunci când m-am trezit, ne aflam afară, iar mâinile ne erau dezlegate. Ferius se împleticea de colo-colo, incapabilă să-şi menţină echilibrul.

— Va fi aşa câteva ore, mi-a spus Dexan, care

stătea în picioare lângă mine. Va părea beată, apoi se va instala febra. Nu te obosi să o calmezi; nu vei face decât să înrăutăţeşti situaţia. Mai bine lasă lucrurile să-şi urmeze cursul firesc.

— Şi-apoi ce se va întâmpla? l-am întrebat.

— Va fi a mea.

M-am întors şi am încercat să îl lovesc, însă nu ştiu dacă el a fost mai rapid sau eu am fost prea neîndemânatic, deoarece am ratat de departe. El mi-a tras o palmă zdravănă.

— Ascultă-mă bine, puştiule, pentru că aşa vor sta lucrurile de acum înainte. Vei face *ce* îţi voi spune eu, *când* îţi voi spune eu şi *cum* îţi voi spune eu. Vrei să ştii ce se va întâmpla dacă nu mă vei asculta?

Fără să mai aştepte răspunsul meu, el şi-a ridicat braţul şi şi-a mângâiat brăţara de onix. Viermele dinăuntru s-a zvârcolit de parcă ar fi înotat în piatra neagră. Ferius a ţipat din nou, întorcându-se spre mine, cu ochii goi, iar eu am văzut cum creatura care îi pătrunsese în faţă începe să i se rotească pe sub piele.

— Încetează! am strigat eu, lansându-mă spre Dexan.

El s-a ferit, iar eu m-am izbit cu faţa de pământ.

După câteva secunde, el şi-a luat mâna de la brăţară, iar ţipetele au încetat.

— Pot face asta oricând am chef, Kellen, de oriunde. Pot folosi magia de mătase ca să-i trimit vise care o vor îngrozi atât de tare, încât se va simţi ca şi când cineva i-ar fi tăiat bucăţi din creier.

Pot face şi alte lucruri – lucruri oribile. Lucruri pe care nu vreau să le facă decât dacă mă vei obliga, dacă mă vei sfida. El şi-a întins mâna şi m-a apucat de guler înainte să mă ridice brusc în picioare. Sau poate, dacă vă veţi comporta amândoi frumos un an sau doi, voi fi băiat de treabă şi voi folosi unul dintre ritualurile pe care le-am inventat ca să distrug viermii şi s-o eliberez. El m-a scuturat. Ne-am înţeles, Kellen din Casa Ke?

Ferius ar fi profitat de distanţa mică dintre noi ca să-l trântească la pământ. Ar fi spus ceva inteligent ca să scape din această situaţie imposibilă. În schimb, eu am spus:

— Da. Ne-am înţeles.

— Prea bine. El a scos o foaie de hârtie împăturită şi mi-a vârât-o în buzunarul din faţă al cămăşii mele. Spune-i lui Beren că aceasta este ultima ofertă a clientului meu.

Fără să mai scoată un cuvânt, el s-a întors şi s-a îndepărtat cu spatele la mine, fără să se teamă câtuşi de puţin că l-am putea ataca, deoarece *nu avea* niciun motiv să se teamă de mine.

Dexan câştigase.

Era învingătorul suprem.

CALEA PIETREI

Calea Argosi este calea pietrei.

Piatra nici nu se îndoaie, nici nu se leagănă, ci mai degrabă rămâne neclintită, preferând să se sfarme în mii de bucăţi decât să se lase modelată de voinţa altuia. Asemenea pietrei, Argosi nu se abat de la calea lor. Chiar dacă uneori şerpuieşte în moduri neobişnuite, calea nu poate fi strămutată. Tocmai de aceea, un Argosi care îşi cunoaşte calea dinainte, nu renunţă niciodată.

44
Calea laşilor

Îmi târşâiam picioarele pe drum ca un beţiv pe jumătate mort, simţind că fiecare pas pe care îl făceam ar putea fi ultimul şi chinuindu-mă în tot acest timp s-o ţin pe Ferius pe picioare. Era mai grea decât părea sau poate eram eu mai slăbit decât credeam.

— Ce-i cu tine, puştiule? a bolborosit ea, abia reuşind să vorbească coerent. Ăsta nu-i dansul ce te-am învăţat eu.

Simţeam căldura pe care o emana în valuri, febra care o mistuia, sudoarea care îi uda hainele. Mă opream şi mă rezemam de fiecare copac ca să-mi trag răsuflarea. Oh, strămoşi! Ea arăta atât de… greşit, cumva. Vedeam viermele negru sub pielea ei înroşită, alunecând şi târându-se în jurul ochiului ei drept în timp ce un capăt al lui se înfigea şi mai adânc în creierul ei, punând stăpânire pe el. Dexan

mi-a spus că ai lui „clienţi” îi vorbiseră despre o vrajă prin care putea ascunde semnele, însă el a ales să nu o folosească pe Ferius. El *voia* ca noi să le vedem, voia ca ea să ştie de existenţa lor. Fără să se mulţumească doar cu faptul că o infectase, el se asigurase că toată lumea va afla ce făcuse. Dexan o însemnase.

Simţeam aerul rece pe pielea goală. Îmi dădusem jos cămaşa ca să o pot folosi pe post de marsupiu ca să-l car pe Reichis. Bietul animal era în continuare inconştient şi zăcea moale printre încreţiturile cămăşii mele. Firicelele de sânge i se scurgeau din răni.

În depărtare, cerul începea să se schimbe. Întunericul lăsa locul unei dâre galben-portocalii de-a lungul orizontului. Eram atât de obosit, încât abia mă abţineam să nu-i scap pe Ferius şi pe Reichis şi să mă întind pe jos, lângă ei, cu speranţa că se va întâmpla ceva care să ne pună capăt la toţi. Îi dezamăgisem pe amândoi, dezamăgisem pe toată lumea, iar gândul acestei poveri era mai mult decât puteam îndura. Nu ştiu ce m-a făcut să nu mă poticnesc pe drumul care ducea spre casa Seneirei; poate sentimentul că ei aveau dreptul să afle cât de rău o dădusem în bară, să mă scuipe în faţă şi să mă izgonească.

Înainte să ajungem la uşa casei ei, Seneira a ieşit în fugă, împreună cu tatăl ei.

— Kellen! a exclamat ea, venind în fugă la mine ca să mă ajute s-o sprijin pe Ferius.

— Să intrăm în casă! a spus tatăl ei, cuprinzându-mă cu un braţ pe după umeri.

Cumva, faptul că s-a oferit să mă ajute a făcut să mi se înmoaie picioarele. El m-a sprijinit, prinzând cu o mână bileţelul care era cât pe ce să-mi cadă din buzunarul cămăşii.

— Este în regulă, fiule, te-am prins, mi-a zis Beren, deşi i se citea încordarea pe faţă în timp ce îmi ţinea greutatea.

Seneira a luat cu grijă marsupiul improvizat în care se afla Reichis.

— Mi se pare că respiră destul de normal. Mă voi ocupa eu de el. Mă voi ocupa de toţi.

Erau atât de preocupaţi să ne poarte de grijă, încât nici măcar nu au întrebat ce se întâmplase, dacă ne ţinuserăm promisiunea sau dacă năruisem orice speranţă ca familia lor să supravieţuiască.

Cred că acest lucru m-a doborât.

Seneira şi tatăl ei ne-au dus pe toţi trei într-o cameră de oaspeţi şi au întins-o pe Ferius pe pat, apoi ne-au îngrijit rănile. Au fost nevoiţi să îi lege mâinile de stâlpii patului, deoarece ea încerca să îşi scoată ochiul, iar Beren îşi făcea griji că ar putea rămâne oarbă.

— Trebuie s-o împiedicăm să îşi ducă mâna la ochi, a spus el, privind cu atenţie semnele negre. Viermele despre care ne-ai povestit pare să pătrundă şi mai adânc în carnea ei atunci când se freacă la ochi. Mă tem sincer că această făptură mârşavă ar putea-o omorî dacă ea va continua astfel.

El a ieşit din cameră, apoi a revenit după un minut cu un borcănel ce conţinea un lichid limpede.

— Este un sedativ de la spital, mi-a explicat el, turnând o lingură într-un pahar mare de apă. O va ajuta să doarmă.

— Mulţumesc, am spus. Mulţumesc pentru tot.

El mi-a mângâiat obrazul cu mâna. Era un gest ciudat, ca un gest instinctual de afecţiune pe care Beren îl făcuse probabil de nenumărate ori faţă de Tyne. Acum fiul lui nu mai era, iar obrajii îi erau roşii şi umezi de la atâtea lacrimi care, probabil, nu vor mai seca niciodată.

Încercam să găsesc nişte cuvinte de consolare când el şi-a luat mâna şi mi-a zâmbit obosit.

— Te vei face bine! mi-a spus, apoi s-a dus la Reichis, pe care Seneira îl întinsese pe pat lângă Ferius, şi l-a mângâiat cu blândeţe. Este un micuţ tare curajos, nu-i aşa?

„Cel mai curajos dintre toţi”, aş fi spus eu dacă nu mi-ar fi fost teamă că voi începe să plâng din nou.

— Kellen? a zis Beren, ridicându-se din nou în picioare.

Eu m-am uitat la el.

— Da, domnule?

Mi-a făcut semn să îl urmez.

— Poate ar trebui să stăm de vorbă, noi doi.

Ne-am aşezat la masa din bucătărie. Beren mi-a oferit ceva de băut, dar eu am refuzat. El a încuviinţat din cap de parcă asta ar fi însemnat ceva pentru el.

— Am găsit ceva în buzunarul cămăşii tale, mi-a zis, ţinând în mână bucata de hârtie împăturită.

Uitasem că Dexan o pusese acolo. „Ultima lor

ofertă.”

— Ce scrie?

— Nimic.

Mi-am ridicat privirea la el.

— Cum adică?

Pe faţa lui Beren au apărut mai multe încreţituri decât înainte.

— A conţinut un mesaj pentru mine. Vor ca Academia să rămână deschisă, eu să-mi ţin gura şi să-mi continuu munca.

— Dar de ce este atât de important pentru ei? Ce au de câştigat?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă în clipa asta, a răspuns Beren, mototolind hârtia şi aruncând-o pe masă. Mai scrie că tu şi prietena ta Argosi trebuie să părăsiţi de îndată aceste ţinuturi.

— Mă mir că le pasă în vreun fel de ce facem noi. Nu e ca şi când aş reprezenta vreo ameninţare pentru ei.

Privirea lui Beren a devenit aspră şi, pentru o clipă, suferinţa îngrozitoare a fost înlocuită de determinare.

— Nu te bosumfla, fiule! Asta fac băieţandrii. De la tine mă aştept la mai mult în momentul acesta. Dintr-un anume motiv, ei vor să vă vadă plecaţi.

Eu am dat din cap. Venise şi acest moment, aşadar.

— Aveţi dreptate. Voi pleca în seara aceasta, de îndată ce o voi putea transporta pe Ferius. Aş putea… Aş putea să-mi iau rămas-bun de la Seneira?

El a dat negativ din cap.

— Nu, Kellen, nu poţi.

Bănuiesc că trebuia să mă aştept la asta. Apoi, el m-a luat prin surprindere.

— Trebuie să o luaţi pe Seneira cu voi.

— Cu noi? De ce?

— Pentru că n-am de gând să ţin Academia deschisă, Kellen. Am început deja pregătirile ca să o închid. Studenţii vor pleca de îndată ce voi reuşi să fac aranjamentele pentru întoarcerea lor în ţările natale. Câţiva profesori vor dori să rămână, însă aceasta este alegerea lor. Însă copiii se vor întoarce acasă înainte ca acest Dexan şi cei care l-au angajat să îl mai poată răni pe vreunul dintre ei.

— Dar vor…

Beren m-a întrerupt.

— Voi înfrunta consecinţele când va veni vremea. Fiica mea însă… are nevoie de o nouă şansă în viaţă. Chiar dacă va ajunge suficient de departe de aici, astfel încât duşmanii noştri să nu poată ajunge la ea prin chestia aia din ochi… ei bine, oamenii vor crede în continuare că este întunecată. Atunci va fi nevoită să fugă, să se ascundă, să găsească un alt loc.

Să fugă, să se ascundă, să găsească un alt loc, la nesfârşit. După felul în care vorbea, mi-am dat seama că el habar nu avea cum va fi viaţa pentru Seneira. Apoi s-a întins şi mi-a luat mâna.

— Tu poţi s-o ajuţi să facă asta… Nu, s-a corectat el, voi doi vă veţi ajuta reciproc. Ea ţine la tine, Kellen. Într-o bună zi, ar putea chiar să se îndrăgostească de tine.

— Ea nu…

— Ştiu că-ţi cer mult, fiule. Ştiu că îţi cer să alegi un drum în viaţă la care nu ai nici măcar o zi la dispoziţie să te gândeşti, dar nu pot să fac mai mult decât să te rog.

El încerca să se stăpânească, însă eu vedeam cum îi tremură falca de jos. Următoarele cuvinte le-a rostit în şoaptă.

— Mi-au luat fiul, Kellen. Nu-i lăsa să-mi ia şi fiica!

Mi se părea ciudat… greşit… ca acest bărbat influent şi important să îmi vorbească de parcă ar fi fost un cerşetor care îmi cerea câţiva bănuţi. Şi mai rău, propunerea lui mi se părea imposibilă.

— Seneira nu vă va părăsi, domnule! Nu din câte am observat eu.

El a inspirat adânc, apoi a chicotit.

— Este încăpăţânată, asta-i sigur. Acel râset amar s-a risipit de îndată ce a început. Am vorbit deja cu ea, Kellen. Du-te la ea! Te aşteaptă.

Am găsit-o pe Seneira în camera ei, cu o valiză mică deschisă pe pat. Privea cu atenţie o bluză din lână aspră, înainte să o pună înăuntru.

— Este prea mult? m-a întrebat ea.

Vocea ei era indiferentă. Nu trăda nici supărare, nici tristeţe, nici alte emoţii pe care să le recunosc, de parcă îşi pierduse orice urmă de sentimente.

— Prea mult ce?

Ea a arătat cu degetul spre valiză.

— Am văzut oameni călătorind cu mai multe valize, dar ştiu că pentru noi va fi diferit.

— Seneira, tatăl tău trebuie să cadă la o înţelegere cu Dexan, cu clienţii lui, să găsească un mijloc prin care…

— Nu va cerşi, chiar dacă asta ar însemna să rişte viaţa celorlalţi copii. Tata va face ceea ce va crede de cuviinţă, ca oamenii să fie în siguranţă. Ea a închis capacul valizei. Noi doi trebuie să facem la fel.

— Nu înţeleg.

Ea s-a întors cu faţa la mine, iar pe chipul ei se citea determinarea.

— Chiar tu ai spus-o: Dexan nu este decât un slugarnic care lucrează pentru altcineva. Nu cred că vor risca să îl omoare pe tata, chiar dacă el *va închide* Academia, nu atât timp cât vor găsi alte metode ca să se folosească de el. Tatăl meu este deştept şi puternic; a construit cel mai mare centru de învăţământ într-un oraş uitat de lume, într-o ţară ignorată de toţi. Ceva s-a schimbat în expresia de pe faţa lui. Dar dacă eu voi rămâne aici, el nu va avea nicio şansă. Nu atâta timp cât cineva s-ar putea folosi de mine aşa cum s-a folosit de bietul Revian… aşa cum s-a folosit de Tyne. De aceea, trebuie să plec de aici cât mai departe, astfel încât vrăjile lor să nu ajungă până la mine.

Eu stăteam şi mă holbam la ea şi, dintr-odată, am simţit că îmi lipseau curajul şi determinarea din ochii ei, inteligenţa care i se citea pe buze, compasiunea pe care o arăta tuturor celor din jurul ei. Însă, în ciuda tuturor acestor lucruri care dispăruseră, paloarea pielii ei mi-a atras cel mai mult atenţia. Ea nu fusese niciodată nevoită să

petreacă zile în şir sub soarele dogoritor. Avea degetele fine pentru că viaţa ei însemna studiu, nu muncă fizică. Într-un fel, Seneira semăna cu mine, cel de acum câteva luni, care nu pierduse totul şi învăţase să trăiască aproape cu nimic.

— Nu este cum crezi tu, i-am spus. Viaţa unui exilat, a unui proscris nu este plină de farmec sau de exotism. Este îngrozitoare. Aproape toate zilele sunt plictisitoare şi obositoare, cu excepţia celor în care o iei la fugă, îngrozit că de data asta îţi vei pierde viaţa. Oamenii nu îi agreează pe hoinari, nici măcar aici, în ţinuturile de hotar, şi, din câte am aflat de la Ferius, lucrurile stau şi mai rău în alte locuri. Nu este o viaţă pe care să ţi-o doreşti, Seneira. Ai petrecut doar câteva zile pe drum şi atunci supravegheată de Rosie. Imaginează-ţi o astfel de viaţă zi de zi, an de an.

Ea a ascultat cu calm tânguielile mele despre ororile vieţii de hoinar, apoi a spus:

— Sunt convins că îmi spui adevărul, Kellen, dar ştii ce cred?

— Ce?

Ea mi-a luat mâinile într-ale ei, apoi, ca şi când s-ar fi zbătut cu disperare să iasă la suprafaţă de pe fundul unui lac adânc şi întunecat, ea m-a sărutat îndelung.

— Cred că viaţa nu poate fi atât de rea câtă vreme ai pe cineva alături.

45
Rachiu

Seneira nu a avut nevoie de prea mult timp ca să-şi facă bagajele. Când eşti mereu pe drumuri, nu poţi să-ţi iei prea multe lucruri cu tine. Am fi putut pleca chiar atunci dacă Ferius nu s-ar fi aflat în chinurile febrei cauzate de acel vierme de obsidian.

— Salut, Kellen! a zis ea, cu ochii pe jumătate deschişi, atunci când am intrat în camera ei. Ai venit să mă salvezi? Trăgea de legători. N-ai vrea să mă scapi de astea ca să pot bea ceva? Mi-e o sete de mor.

— Te-am legat ca să nu-ţi faci rău singură.

— Ce copil prost eşti! De ce aş vrea să-mi fac rău singură când sunt atâţia oameni care încearcă să facă treaba asta în locul meu? Scapă-mă de legătorile astea!

— Ar trebui să mai dormi. Să-ţi îngădui…

— Să-mi îngădui ce, puştiule? Să mă obişnuiesc cu târâtorul ăsta de sub pielea ochiului drept? Ea a tras din nou de legători. Desfă-le, Kellen! N-am de gând să-mi scot ochiul. Încă am nevoie de el.

Neputând să o refuz, am făcut ce mi-a cerut. După ce am terminat, ea s-a ridicat în şezut, ameţită.

— În regulă. Unde-mi sunt ghetele?

— Ferius, vreau să vorbesc cu tine. Vreau să-ţi spun care este planul.

Ea a afişat un zâmbet care mie mi s-a părut cam infatuat.

— Planul? Sigur, puştiule, povesteşte-mi totul despre planul tău!

I-am povestit, explicându-i care era intenţia lui Beren şi ce urma să facem noi, ceilalţi, în noaptea aceea.

— Mi se pare practic, a spus ea. Bine gândit. Este un plan excelent. Unde-mi sunt ghetele, puştiule?

Mi s-a părut ceva ciudat la tonul ei.

— Ferius, vei veni cu noi. Tu, eu, Seneira şi Reichis vom pleca în noaptea asta, înainte…

— Nu, Kellen, acesta este planul *tău,* nu al meu. Tu şi fata – şi-a coborât privirea la Reichis, care dormea în continuare ghemuit pe pat – şi pisica-veveriţă, dacă va vrea, veţi pleca de aici cât veţi putea de repede. Eu? Pe cartea mea de dans a apărut numele unui individ pe care am de gând să-l fac să dispară odată pentru totdeauna.

— Ai înnebunit? Dexan te va omorî! M-am apropiat cu paşi mari de o comodă şi-am scos o oglindă dintr-un sertar, pe care am ridicat-o în faţa ei. Vezi chestia aia din jurul ochiului tău? O poate folosi ca să-ţi facă rău. Dacă brăţările alea conţin vrăji de transfer de sânge sau de atragere a fierului, atunci va şti când te vei afla prin apropiere. Nu vei apuca să te apropii nici măcar cincisprezece metri de el până îţi va face felul.

Ea s-a uitat în oglindă şi şi-a aranjat părul.

— S-ar putea să fie cum zici. Probabil că ar merita să pui rămăşag dacă ai găsi pe cineva suficient de prost încât să accepte pariul.

Ea nu mă asculta. Ferius îşi relua acel obicei

stupid de a se preface că totul era o glumă proastă şi că va putea să îl păcălească pe Dexan să renunţe doar din cuvinte.

— Vino cu noi! am implorat-o eu. Noi patru vom supravieţui dacă…

Ea s-a ridicat de pe pat, vizibil ameţită, deşi nu m-a lăsat să o ajut.

— Puştiule, de luni întregi încerc să te învăţ ce înseamnă să fii Argosi. Nu este un set de trucuri sau abilităţi, nu este nici măcar o filosofie. Este o cale, Kellen. Asta înseamnă să fii Argosi: să-ţi găseşti propriul drum şi să nu te abaţi de la el. Şi-a îmbrăcat vesta neagră de piele şi şi-a luat plosca din metal. Iar drumul *meu* trece drept prin ticălosul acela.

— Nu face asta! am implorat-o cu lacrimi în ochi.

Mda, poate că exageram, dar trebuia să par convingător.

M-a privit înclinându-şi capul într-o parte, apoi şi-a întins mâna şi mi-a ciufulit părul.

— Eşti un puşti amuzant uneori, ştii asta? A desfăcut capacul ploştii şi a băut cu nesaţ. În regulă, ar fi bine ca tu şi fata să porniţi la drum, Kellen! Pe mine mă aşteaptă un dans periculos.

— Voi n-aveţi de gând să tăceţi odată? a mârâit Reichis. Încerc să mor.

— Se simte bine? m-a întrebat Ferius.

Eu am încuviinţat din cap.

— Seneira i-a îngrijit rănile. A spus că nu sunt atât de grave încât să-l afecteze prea tare.

— Asta este bine.

Ea a mai luat o înghiţitură din ploscă, înainte să-i pună capacul şi s-o vâre în buzunarul interior al vestei.

— Nimic nu te poate opri să mergi după el, nu-i aşa?

Ea a zâmbit.

— Nimic, puştiule. Nimeni şi, dacă mă respecţi câtuşi de puţin, vei înţelege că… Ea părea confuză şi s-a aşezat cu greu pe pat. Oh… cine a făcut camera asta să se învârtă?

— Cred că e din cauza febrei, am răspuns eu.

Ferius şi-a aruncat privirea la noptieră şi la fiola cu sedativ din care lipseau două linguri.

— La naiba, Kellen! Mi-ai pus sedativ în rachiu?

Eu am dat din cap afirmativ.

— Asta-i… Asta-i de-a dreptul…

A căzut pe spate, iar eu am prins-o la timp ca să o întorc, astfel încât să ajungă cu capul pe pernă. Ochii i se închideau deja când a zis în şoaptă:

— Eşti cel mai rău ucenic pe care l-am avut vreodată.

Reichis s-a ridicat şi s-a scuturat, apoi a început să îşi inspecteze rănile.

— Şi-acum, ce facem? O aruncăm pe Argosi în căruţă şi-o luăm la sănătoasa?

Asta îmi doream. În acel moment, gândul de a pleca de acolo, de a începe o viaţă nouă alături de Seneira mă atrăgea precum magia de fier. Însă ce fel de om aş fi fost, ce fel de viaţă i-aş fi putut oferi Seneirei dacă mi-aş fi dezamăgit prietenii?

— Am terminat cu fuga, am răspuns eu. Ferius

are dreptate: un Argosi nu renunţă niciodată.

— Nici pisicile-veveriţă, dar am crezut…

Am arătat cu degetul spre semnele negre din jurul ochiului ei.

— Nu încape nicio îndoială că, dacă Ferius se va apropia de Dexan, el va afla acest lucru, prin legătura lui cu viermele. O va ucide înainte ca ea să apuce să azvârle măcar o carte de joc spre el.

Reichis s-a holbat la mine, apoi s-a scuturat din nou, iar blana lui s-a transformat din gri cu dungi argintii în neagră cu urme de roşu.

— Aşadar, tu şi cu mine vom…?

Eu am încuviinţat din cap.

— Da. Tu şi cu mine, partenere.

El părea că încearcă să se hotărască dacă să mă însoţească sau să mă lase baltă şi să meargă să-şi găsească alt partener care *nu* se afla în situaţii de viaţă şi de moarte din cinci în cinci minute. Nu l-aş fi condamnat; nimic din ceea ce se întâmpla nu era din vina lui. După ce l-am privit preţ de un minut, nu am mai putut suporta. Gândul de a face asta fără el aproape că mă descumpănea.

— Ei bine? l-am întrebat eu, într-un final. Ce alegi?

El s-a aşezat pe labele din spate şi şi-a privit rănile de pe partea laterală a corpului, apoi şi-a ridicat ochii la mine.

— De data asta, chiar îl voi ucide pe afurisitul ăla de crocodil!

46
Magia şoaptelor

Reichis şi cu mine ne-am croit drum până la marginea oraşului şi ne-am întors în acea pădure mlăştinoasă şi luxuriantă care nu ar fi avut cum să se dezvolte într-un climat atât de secetos. Mă obişnuisem atât de tare cu deşertul nesfârşit din cele Şapte Nisipuri, încât frunzişul des, care simţeam că mă sufocă, mi se părea ciudat de ameninţător.

— Te-ai întors să vorbeşti cu spiritele mele, vrăjitorule?

Am privit în jurul meu, încercând în zadar să îmi dau seama de unde se auzea vocea.

— Am nevoie de ajutorul tău, Mama Şoaptelor. Am nevoia de magia ta.

Ea a ieşit de după un copac. Era o fată, o copilă, care nu avea motive să pară atât de relaxată în acest loc straniu şi respingător. Când a scuturat din cap, a fost cât pe ce să-i cadă jobenul zdrenţuit.

— Vrăjitorule, ţi-am mai spus că Mama Şoaptelor nu are puteri magice. Ea le şopteşte spiritelor, iar ele o ascultă uneori.

Reichis a cârâit pe umărul meu.

— Cineva trebuie să îi spună Mamei Şoaptelor că vorbeşte ca o doamnă bătrână.

Fata şi-a înclinat capul într-o parte, apoi a râs.

— În cazul acesta, cineva ar trebui să-i spună pisicii-veveriţă că vorbeşte ca un golan fără dinţi.

— Înţelegi ce spune?

Nu mai cunoscusem pe nimeni, în afară de Văduva Mag, care să înţeleagă mârâielile şi cârtelile lui Reichis.

— Ţi-am mai spus că eu nu fac magie, băiete. Însă spiritele îmi spun tot felul de lucruri.

M-am apropiat şi am îngenuncheat în faţa ei, luându-i una din mâinile mici într-a mea. Habar nu aveam dacă astfel voi putea intra în graţiile ei sau dacă, dimpotrivă, îmi voi găsi moartea, însă mi s-a părut că acest gest era oarecum necesar.

— Trebuie să îl opresc pe bărbatul care se află în spatele molimei întunecimii, însă el stă ascuns undeva şi nu-l pot găsi. Oare m-ar putea ajuta spiritele tale să-i dau de urmă?

Ea şi-a retras mâna.

— Spiritele nu aparţin nimănui, ele sunt libere. Dacă vrei să te ajute, trebuie să înveţi să le rogi frumos.

— Îmi poţi arăta?

— Nu ştiu. Dintr-odată, ea s-a răsucit, iar vocea ei a devenit un strigăt. Există vreun spirit pe-aici care vrea să stea de vorbă cu acest vrăjitor? Nu-i unul rău, cred, doar idiot câteodată.

Nu era cea mai fericită descriere a virtuţilor mele.

— Ei bine? a strigat ea din nou. Am întrebat dacă vreunul dintre spirite se îndură de acest băiat. Poate să-i arate o cale mai bună în această lume rea?

— Am putea…

Ea m-a întrerupt fluturându-şi mâna şi aruncându-mi o privire aspră, aşa că am tăcut. Cu

braţele întinse ca spiţele unei morişti de vânt, ea a continuat să se rotească, ba fluierând, ba şoptind în noapte.

— Ah, ah, ah, a spus ea într-un final, înclinându-şi capul. Aud unul acum. Da, da. Este un spirit puternic. Curajos. Cam nesăbuit însă – ea şi-a deschis ochii şi mi-a aruncat o privire – dar poate că este de aşteptat.

— Ăăă… mulţumesc?

Ea a venit mai aproape.

— Şi-acum, trebuie să te învăţăm cum să le vorbeşti, nu? Trebuie să îţi arătăm cum să le şopteşti, şopteşti, şopteşti. Ea m-a apucat de antebraţ şi s-a uitat la una dintre benzile mele. Poţi să faci puţină magie de suflare, vrăjitorule?

— Da, puţină.

— Asta-i bine. Asta-i chiar bine. Spiritul acesta este un *sasutzei:* un spirit de vânt. Preferă cel mai mult magia de suflare – mai mult decât celelalte feluri dezgustătoare de magie cu care vă jucaţi voi, Jan’Tepii. Fata şi-a ridicat privirea la mine şi a strâns din ochi. Dar trebuie să înveţi să şopteşti corect, înţelegi? Nu sunt doar cuvinte. Oricine poate rosti cuvinte. Noi rostim şoapte. Este un lucru complet diferit. Crezi că eşti în stare de asta?

Cum puteam răspunde la o întrebare pe care abia dacă o înţelegeam? Aveam senzaţia că răspunsul meu era important, atât pentru ea, cât şi pentru acest spirit *sasutzei.*

— Prietena mea suferă, am spus eu. Mai sunt şi alţi oameni care suferă. Cred… cred că se întâmplă ceva rău, iar eu trebuie să aflu ce este ca să pot

să-i pun capăt.

Mama Şoaptelor a ridicat din umeri.

— Şi ce înseamnă asta pentru mine?

— Înseamnă că voi face tot va fi necesar ca să îmi ajut prietena, aşa că nu-mi mai irosi timpul şi învaţă-mă afurisita aia de vrajă.

Ea a făcut ochii mari o clipă, apoi fata care îşi zicea „Mama Şoaptelor” şi-a lăsat capul pe spate şi a râs spre cer.

— Oh, spiritele te vor plăcea, vrăjitorule! Cred că vei ajunge să şopteşti foarte bine.

Cu tot misticismul ei, Mama Şoaptelor avea dreptate într-o privinţă: magia şoaptelor nu semăna deloc cu incantaţiile Jan’Tep pe care le ştiam eu. Vraja – dacă o puteam numi astfel – nu era alcătuită din cuvinte sau silabe, ci din mişcări subtile, aproape imposibile, de suflare ale gurii, care treceau printre buze. Uneori trebuia să fluieri printre dinţii din faţă.

— Nu faci bine! mi-a spus ea.

— Cum aşa? Încerc să fac întocmai cum mi-ai arătat.

Ea a scuturat nerăbdătoare din cap.

— Aşa face un idiot. Nu mai încerca să fii precum ceilalţi. Şoapta trebuie să vină dinlăuntrul tău, din nevoia ta, din promisiunea că vei face ceea ce ai zis că vei face. Ea m-a ameninţat cu degetul. Spiritelor nu le plac mincinoşii, aşa că nu mai încerca să le minţi dându-te drept eu.

Bine, cuvintele ei păreau să aibă logică.

De fapt, chiar nu aveau.

— Spune-i pur şi simplu, mi-a zis Mama

Şoaptelor, cu o voce mai blândă. Spune-i *sasutzei* ce vrei. Aceasta este vraja.

— Vreau să ştiu unde se află viermii de obsidian, am rostit eu în noapte. Trebuie să văd de unde provin.

Fata m-a plesnit peste braţ surprinzător de tare.

— Nu cu cuvinte, cu şoapte.

— Dar ai spus…

— „Eu am spus, tu ai spus”… Nu mai *spune!* Spiritelor nu le place zgomotul. De aceea vin aici, unde este linişte, unde nu sunt oameni. Ele n-au nevoie să le vorbeşti, doar să le *şopteşti!*

Dacă ar fi trebuit doar *să şoptesc* cuvintele, ar fi fost simplu, însă nu era, iar eu am descoperit acest lucru când ea m-a plesnit din nou.

— Nu faci decât să vorbeşti încet.

În cele din urmă, am încercat altceva. Am încercat să *mă gândesc* la nevoia mea – fără s-o transform în mintea mea în cuvinte sau chiar imagini, ci doar la nevoia însăşi, la dorinţa simplă de a înţelege viermii de obsidian, de a-i putea vedea. În timp ce făceam asta, mi-am dat seama că respiram diferit şi am început să şoptesc *fără* să formulez cuvinte. Dorinţa mea vorbea de la sine.

— Ah, te descurci bine! a spus Mama Şoaptelor. Te descurci foarte bine, vrăjitorule.

Reichis a mârâit.

— Se petrece ceva. Ce se întâmplă?

— Taci, stimată pisică-veveriţă! Spiritele n-au treabă cu tine.

— Eu nu mă simt diferit, am spus eu, însă,

dintr-odată, am simţit o mâncărime în ochiul drept, cel *neafectat* de întunecime.

La început, nu am simţit cine ştie ce; era ca o adiere care îmi mângâia ochiul, apoi senzaţia a devenit mai intensă, până când am avut impresia că cineva topea gheaţă pe globul meu ocular.

— Ce mi se întâmplă?

— Ai cerut să *vezi,* iar acum *sasutzei* încearcă să îţi arate.

Am clipit furios, încercând să scap de acea senzaţie, apoi durerea a dispărut brusc şi am văzut din nou verdele-cenuşiu al copacilor şi firele de iarbă, doar că… am mai văzut ceva: un fir subţire şi negru, precum cel al unei pânze de păianjen, care licărea în aer dinaintea mea. Acesta venea de undeva de departe, dinspre răsărit, de undeva din oraş şi se îndrepta prin aer către apus, până când se pierdea în depărtare.

— Ce văd? am întrebat eu.

— Ai vrut să iei calea viermilor negri, aşa că *sasutzei* îţi arată firul care leagă cele două jumătăţi.

— Deci pot… pot să-i iau urma să văd unde duce?

— Poate, a răspuns Mama Şoaptelor, dar poate ar trebui să nu cauţi atât de aproape.

— Ce vrei să spui?

— Priveşte în jurul tău, vrăjitorule! Priveşte în jur!

Am privit şi mi-am dat seama că nu exista doar un singur fir negru. Erau cu zecile, peste tot, treceau prin noi, pe deasupra noastră…

— Cum a reuşit Dexan să implanteze atât de mulţi viermi în victimele lui? Se va crea panică!

Pe faţa tânără a Mamei Şoaptelor s-a aşternut o umbră.

— Cei care se află în spatele acestei mârşăvii sunt prea deştepţi. M-a lovit uşor cu degetul pe tâmplă. Vă lasă să vedeţi una sau două victime ca să vă facă pe tine şi pe femeia Argosi să credeţi că ştiţi ce se întâmplă, dar îşi folosesc magia mârşavă ca să îi ascundă pe ceilalţi infestaţi, astfel încât să nu vă daţi seama până unde s-a răspândit lucrarea lor diabolică.

Aşadar, nu era vorba doar de şantaj sau chiar de răzbunare. Indiferent ce se întâmpla, clienţii lui Dexan aveau planuri mult mai măreţe.

— Trebuie să plec, am spus eu. Trebuie să urmez aceste fire ca să găsesc vinovatul.

— Atunci, pleacă! mi-a zis ea. Acum eşti însoţit de un spirit. Mama Şoaptelor a chicotit când mi-a atins prima dată obrazul stâng, apoi pe cel drept. Acum ai întunecimea într-un ochi şi pe *sasutzei* în celălalt!

Reichis mi-a mirosit faţa. I-am împins botul.

— Cât timp va sta cu mine *sasutzei?* am întrebat.

Nu mă simţeam confortabil să ştiu că un spirit ciudat îşi făcuse culcuş în ochiul meu. Aveam şi aşa destule necazuri cu acele viziuni tulburătoare.

— Oh, va rămâne cu tine atâta vreme cât îi vei păstra interesul viu, băiete! Şopteşte-i din când în când şi poate îţi va arăta ce alţii nu pot vedea. Dar ai grijă să nu-i ceri lucruri greşite, vrăjitorule!

Uneori, *sasutzei* se înfurie foarte tare.

Minunat, singurul lucru care îmi lipsea era să am în ochi un spirit furios.

— Du-te! mi-a spus ea, împingându-mă cu mânuţele. Întoarce-te în lumea ta gălăgioasă şi la necazurile tale zgomotoase! Du-te şi fii un erou! Ea a privit în jurul ei de parcă ar fi căutat ceva. Sau poate un om mort. Nu-mi dădeam seama care din ele.

47
Firele

— Ce căutăm aici? m-a întrebat Reichis când am ajuns în faţa turnului înalt al Academiei.

Am avut nevoie de şapte ore ca să urmez firele afară din inima pădurii şi până în oraş, ca, în cele din urmă, să ajung aici. De cele mai multe ori nici măcar nu vedeam firele, însă dacă mă opream în loc şi îmi rosteam în şoaptă dorinţa, spiritul *sasutzei* din ochiul meu drept mi le arăta pentru o fracţiune de secundă. Am numărat mai mult de o duzină de fire negre şi diafane care duceau spre locul acesta.

— Ce treabă ar putea avea clienţii lui Dexan cu Academia? m-am întrebat eu cu voce tare.

Reichis s-a căţărat pe piciorul meu, apoi a sărit ca să se cocoţeze pe umărul meu.

— Poate vor să o închidă. Şi totuşi, de ce nu l-au omorât pe Beren în loc să-şi irosească timpul infestând câţiva puşti prostuţi?

— Cei care vin să studieze aici nu sunt prostuţi,

am spus eu pe un ton oarecum defensiv, gândindu-mă la Cressia, Lindy, Toller şi la ceilalţi. Sunt isteţi şi ambiţioşi. Provin din unele dintre cele mai…

Reichis m-a împuns cu laba în obraz.

— Ce e? Ce e?

Fusesem pe punctul de a spune că studenţii de aici proveneau din cele mai bune familii de pe continent, însă acest lucru nu era întru totul adevărat; ceea ce aveau familiile lor în comun era faptul că acestea erau bogate şi influente. Curteni Daromani, clerici Berabesqi, negustori Gitabriani… „Pe toţi strămoşii! Am înţeles greşit: firele nu duc la Academie, ci *pleacă* de aici.”

Când a sunat clopotul, sunetul a izbucnit din interiorul turnului impozant. În curând, sute de studenţi vor năvăli din clădire şi se vor îndrepta spre locurile unde studenţii îşi petrec timpul după cursuri. Unii dintre ei aveau îngropaţi în ochi acei viermi de obsidian fără ca măcar să ştie, atribuind simptomele pe care le simţeau unei febre trecătoare, inconştient de creatura pe care o găzduiau.

Bietul Beren! Construise acest loc ca semn al speranţei şi al păcii – un loc unde copiii din toate colţurile continentului puteau să vină nu doar să studieze materiile alese, dar să înveţe şi despre cele Şapte Nisipuri şi despre localnicii săi, să descopere lucruri în comun cu aceştia şi, poate, într-o bună zi, când se vor întoarce în ţările lor, să îi sprijine să-şi obţină suveranitatea. Însă cel pentru care lucra Dexan voia ca studenţii să ia şi altceva cu ei când se vor întoarce acasă.

— Tyne spunea că ori de câte ori avea o criză, cineva îl asculta, dar eu cred că, de fapt, voia să spună că cineva asculta *prin* el.

— Să înţeleg că Dexan poate folosi viermii ca să spioneze familiile victimelor în propriile lor case? Reichis a fluierat printre dinţi. Poţi face multe cu aceste informaţii.

Eu am încuviinţat din cap.

— Mai rău. Îţi aminteşti cum l-au folosit pe Revian pe post de ancoră? I-au făcut acele vrăji de ambră, deşi toată casa era protejată cu scuturi din cupru şi argint.

— Deci acei copii ai căror viermi sunt ascunşi de vraja lui Dexan... când se vor întoarce în ţările lor...

— Vor deveni spionii propriului neam. Poate chiar asasini.

Reichis a mârâit prelung.

— Şi-atunci, ce facem?

— Brăţara, cea pe care a făcut-o Dexan atunci când a implantat viermele în Ferius. Cred că mai are şi altele, câte una pentru fiecare victimă. Dacă vom reuşi să îi descoperim ascunzătoarea adevărată, i-am putea lua brăţările şi să le distrugem, astfel încât să nu mai poată folosi viermii.

— Bine, a spus Reichis. Până acum a fost suficient de isteţ, încât să îşi ascundă bârlogul de noi.

Mi-am amplificat din nou dorinţa şi am început să-i şoptesc spiritului *sasutzei* din ochiul meu drept, implorându-l să mă îndrume. Iată ce

ajunsesem în viaţă: să mă rog de propriul ochi să mă ajute şi nici măcar *asta* nu mi se părea ciudat. Firele viermilor de obsidian au apărut din nou în faţa mea, însă vedeam multe dintre ele strălucind puternic, toate ducând în aceeaşi direcţie.

— Cred că i-am dat de urmă.

— Perfect, acum nu mai trebuie decât să trecem cumva de un crocodil ca să-l înfruntăm pe un individ care ne-a cotonogit atât de rău, încât singurul motiv pentru care nu suntem morţi acum este pentru că nu s-a obosit să ne omoare.

Eu am dat negativ din cap.

— Ultima dată, am procedat greşit. Am încercat să-l înving cu magia, însă este mult mai puternic decât mine.

— Şi-atunci?

I-am zâmbit pisicii-veveriţă.

— Ce-ai zice dacă am da o mică spargere?

*

Am urmat firele negre şi strălucitoare pe care spiritul *sasutzei* ni le dezvăluise până am ajuns la un labirint de peşteri din dealurile aflate în afara oraşului. Totul avea logică, acum că mă aflam acolo: probabil că în acele peşteri descoperise el onixul de care avea nevoie pentru brăţări. Probabil că acolo se aflau şi multe zăcăminte de fier, lucru care i-ar fi împiedicat pe urmăritorii de vrăji să-i dea de urmă acolo. Şi totuşi, din moment ce aceştia îi dăduseră deja de urmă, nu mai avea importanţă cât de bine stătea ascuns.

Reichis şi cu mine ne-am strecurat pe cărăruie şi am înconjurat peşterile care duceau în bârlogul lui Dexan, până când am fost siguri că descoperiserăm toate intrările şi ieşirile.

— Pregătit, partenere? l-am întrebat, înainte să intrăm.

El a sărit pe umărul meu.

— Ştii, Kellen, sunt aproape convins că vom muri în încercarea de a o salva pe Ferius şi pe câţiva străini, deşi prognosticurile nu sunt deloc îmbucurătoare.

— Da? Şi ce dacă?

Am simţit ceva ciudat şi blănos atingându-mi obrazul. Reichis – *Reichis* – mă mângâia.

— Încep să cred că eşti un puşti de treabă.

48
Jaful

— Mai am puţin, a spus Reichis, învârtind cu grijă rotiţele încuietorii.

— Ai mai spus asta. De şase ori.

El mi-a aruncat o privire peste umăr din locul unde şedea, pe labele din spate, ca să poată ajunge la încuietoarea uşii din spate a bârlogului lui Dexan.

— *Chiar* vrei s-o luăm de la capăt?

— Îmi cer scuze! am răspuns eu.

Reichis şi-a reluat munca. Eu aşezasem pe pământ, în jurul nostru, un fir de cupru care să contracareze orice vrăji de avertizare care ar fi putut fi inscripţionate pe încuietoare. Mă gândeam

că, atâta timp cât exista cercul din jurul nostru, vraja nu va putea ajunge la Dexan.

În cele din urmă, Reichis a deschis încuietoarea şi am lăsat-o în cercul format de firul de cupru.

Odată uşa deschisă, eu am dat să intru când am simţit că Reichis mă trăgea de un crac al pantalonilor.

— Ce-i? l-am întrebat.

El a arătat cu laba spre pământ, chiar lângă intrare. La început, nu am văzut nimic, însă când m-am lăsat în genunchi ca să ajung la înălţimea pisicii-veveriţă, abia am reuşit să discern sârma subţire care bloca intrarea.

— Fir declanşator, mi-a explicat Reichis, sărind peste el şi pătrunzând în spaţiul întunecat de dincolo. După câteva secunde, a strigat: Hei, Kellen, ar trebui să vezi asta! E o capcană inteligentă. De fapt, există şase sârme diferite care străbat solul şi, dacă vei călca pe vreuna dintre ele, o mică pârghie va declanşa un scripete legat de…

— Le poţi dezactiva?

Tăcere.

— Sigur, dar nu vrei să afli cum funcţionează mecanismul? Este destul de interesant felul în care lama îţi va reteza căpăţâna.

— Poate data viitoare, am spus eu.

— Tu pierzi.

După câteva minute, am auzit un zgomot asurzitor care era cât pe ce să-mi provoace un infarct.

— Reichis?

— Ce e? m-a întrebat el, scoţându-şi capul pe

uşă.

— Ce-a fost asta?

— O namilă de lamă de oţel, lungă de doi metri şi jumătate, care s-a prăbuşit pe pământ. Ce-ai crezut că e?

L-am urmat înăuntru, bâjbâind prin întuneric până când am dat peste un glob de sticlă fosforescent care atârna lângă unul dintre pereţi. Mi-am concentrat voinţa asupra lui şi, după o secundă sau două, am reuşit să obţin o amărâtă de lumină, folositoare totuşi.

— Frumos loc! a spus Reichis.

Nu glumea. Ceea ce ar fi trebuit să fie o peşteră umedă şi întunecată s-a dovedit a fi o încăpere generoasă şi elegantă, cu pardoseală de marmură lustruită şi pereţi ce semănau cu cei ai unui sanctuar Jan’Tep. Vitrine mari erau aşezate în diferite locuri din încăpere, pline cu cărţi, amulete şi câteva artefacte interesante. O uşă de pe un perete ducea în baie. Fireşte că Reichis a fost de îndată atras de cadă.

— Ia *uită-te* la chestia asta! E uriaşă! El a început să se joace cu robinetul montat într-o parte. Are şi apă curentă. A sărit de pe marginea căzii şi a mers de-a lungul unei conducte de cupru care ducea la o sobiţă pe lemne. Hei, Kellen, n-ai vrea s-aprinzi lemnele?

— Vorbeşti serios? Suntem în toiul unei spargeri, Reichis, iar tu vrei să faci baie?

Pisica-veveriţă a început să miroasă prin încăpere.

— Nu, dacă nu voi găsi nişte fursecuri.

— Haide! i-am spus. Hai să găsim brăţările de onix pe care le foloseşte să controleze viermii. După aceea, îţi promit că îţi voi cumpăra toate fursecurile din lume.

— Ne-am înţeles, a spus Reichis, apoi a adăugat mai încet: Fraiere!

În timp ce scotoceam prin încăperea generoasă, cu toate curiozităţile şi mobilele ei, încercam să înţeleg cum Dexan – cineva de la care mă aşteptam să fie mereu pe drumuri – îşi crease ceva atât de… trainic.

— Ai găsit ceva? l-am întrebat pe Reichis.

El mi-a aruncat o privire de pe una dintre vitrinele de sticlă, unde stătea cocoţat.

— Avem multe chestii de verificat, Kellen. Ce-ar fi s-o întrebi pe făptura aia din ochiul tău?

Eu am scuturat din cap. Încercasem deja de câteva ori de când ajunseserăm aici, dar *sasutzei* nu îmi răspunsese. Poate că unele dintre scuturile lui Dexan interferau cumva cu ea. Mi-am frecat ochiul drept şi nu am simţit nimic. Probabil că îi cerusem ajutorul de prea multe ori pe drum încoace, încât spiritul se plictisise şi mă lăsase baltă.

— Ce-ar fi să încerci una din vrăjile Jan’Tep?

Mi-a venit să râd.

— Când m-ai văzut tu reuşind să fac o vrajă de căutare?

Reichis a început să scotocească din nou prin sertare, mormăind:

— Pot visa, nu?

Am continuat să scotocim timp de o oră,

întorcând pe dos palatul lui Dexan, când, dintr-odată, globul de sticlă pe care îl foloseam ca să luminez încăperea s-a stins.

— Hei, puţină lumină aici? a spus Reichis.

Din nefericire, nu am reuşit să reaprind globul de sticlă. Şi, mai rău, eram aproape sigur că ştiam şi de ce. Mi-am coborât privirea la stigmatul roşu din palmă şi simţeam o înţepătură, semn că Dexan îl folosea ca să îmi blocheze puterile magice.

— Ţi-am spus că efectul amuletei va dispărea de la sine peste câteva zile, a spus Dexan, pătrunzând în încăpere. Dacă ai fi aşteptat până atunci, poate ai fi avut noroc.

Am dat să îmi vâr mâinile după pudra din săculeţele de la curea, dar m-am oprit atunci când senzaţia de arsură din palmă s-a înteţit.

— Of, doar n-ai de gând să începi iar cu astea, nu? m-a întrebat Dexan. A oftat teatral. Ştii, este greu de crezut dar, după toate problemele pe care mi le-ai făcut, mi-e greu să te urăsc, Kellen.

— Ce drăguţ! a cârâit Reichis, căţărându-se pe o altă vitrină, astfel încât să ajungă la înălţimea potrivită ca să poată aluneca de acolo şi să atace. Spune-i că sentimentul nu este reciproc.

— Din nefericire, a continuat Dexan, nu te pot lăsa să încalci la nesfârşit prima regulă.

Mi-am băgat mâna în buzunar şi am scos câteva dintre cărţile de joc din oţel ale lui Ferius. Măcar pe *acestea* Dexan nu le putea controla.

— Ar fi trebuit să accepţi să fii ucenicul meu atunci când ţi-am oferit ocazia, Kellen, a spus Dexan.

A făcut o formă somatică simplă cu mâna dreaptă şi, de data asta, am observat strălucirea slabă a brăţării de onix din jurul încheieturii lui. Am auzit ţăcănitul unor gheare groase de la patru labe scurte pe pardoseala de marmură, însoţit de foşnetul unei cozi grele care era târâtă pe jos.

— Minunat! a spus Reichis. L-a adus şi pe afurisitul ăla de crocodil.

49
Lupta

— Ştii care este problema ta, puştiule? a spus Dexan, apropiindu-se, cu crocodilul uriaş venind greoi în spatele lui.

— Sincronizarea proastă?

El a dat negativ din cap.

— Autoamăgirea.

— Cum ţi-ai dat seama?

El a făcut cu mâna forma somatică pentru acele de fulger pe care îl văzusem folosindu-le pe magul din casa lui Revian. Habar nu aveam cum era să fii lovit de ele, dar nici nu îmi doream. El simţea că eram stingher.

— Continui să te amăgeşti că poţi fi altceva în afară de vrăjitor, Kellen, însă asta eşti. Asta suntem amândoi! Nişte exilaţi. Nişte proscrişi. N-avem decât frânturi de magie şi o minte sclipitoare, atâta tot. Atunci când uiţi, atunci când te amăgeşti că poţi să devii Argosi sau că te poţi îndrăgosti de o fată bogată şi să te muţi cu ea şi cu tăticul ei, pierzi singurul avantaj pe care îl ai.

— Şi care ar fi acesta?

— Să ştii cum funcţionează, de fapt, lumea.

El a mai făcut un pas, descriind în continuare forma somatică cu mâna, iar brăţara de onix de la încheietura mâinii a strălucit din nou. Crocodilul şi-a deschis gura şi a lăsat să îi scape un şuierat care m-a făcut să mă înfior.

În timp ce urcaserăm dealul, Reichis şi cu mine am discutat despre cum să înfruntăm bestia. Am găsit două variante, însă niciuna din ele nu părea prea promiţătoare. În cele din urmă, Reichis a fost cel care a ales una din ele.

Eu m-am retras repede.

— Te înşeli, Dexan. Oi fi un proscris ca tine, dar nu sunt doar atât.

El a clătinat dezgustat din cap.

— Uită-te la tine! Îţi bate moartea la uşă, dar tu refuzi în continuare să accepţi faptul că asta – el şi-a desfăcut braţele ca să arate împrejurimile – asta este cea mai bună viaţă la care tu sau eu putem spera. Nişte bănuţi, un loc plăcut, poate puţină linişte, măcar până când ai noştri ne vor da de urmă şi ne vor priva de toate acestea.

— Este o viaţă destul de singuratică, am spus eu, retrăgându-mă.

— Aceasta este viaţa unui vrăjitor, Kellen. Oamenii fie vor să ne omoare, fie vor să se folosească de noi ca de nişte instrumente. Fata aceea pe care o placi? Chiar dacă vei *putea* să o vindeci, nu va face decât să te lase în urmă. Ce motive ar avea cineva ca ea să fie cu un vrăjitor proscris, blestemat cu întunecime? Iar femeia aia?

Ferius? Ea este *Argosi,* Kellen. Ei sunt nişte singuratici, fiecare dintre ei. Sigur, te va lăsa să o însoţeşti o vreme, însă „calea” pe care o urmează? Ei bine, o va duce în locuri unde tu n-ai vrea să mergi, iar când va veni acest moment, ea va ieşi din viaţa ta şi n-ai s-o mai vezi niciodată. Dexan a chicotit. La naiba, puştiule! Nici măcar nu ai spiritul ocrotitor potrivit. Doar o pisică-veveriţă care, probabil, fură tot ce atinge cu labele.

— Te cred şi eu, a cârâit Reichis.

Dintr-odată, ceva mic şi strălucitor a zburat prin aer spre Dexan, scoţând un clinchet ascuţit atunci când s-a izbit de fruntea lui. Era clopoţelul amuletei pe care noi încercaserăm să o cumpărăm.

Această diversiune a fost suficientă ca eu să apuc să azvârl una dintre cărţile de oţel. Ochisem spre gâtul lui Dexan, ceea ce a fost o idee proastă, având în vedere că nu era o ţintă mare. Cu toate acestea, cartea de joc i-a tăiat obrazul, iar el a scos un ţipăt, apoi a trimis crocodilul spre mine.

Pe măsură ce creatura avansa, eu mă retrăgeam cu spatele, pregătindu-mă pentru ceea ce Reichis numise „manevra limbii însângerate”. Când crocodilul şi-a deschis fălcile, eu i-am azvârlit în gură una dintre cărţile de oţel ale lui Ferius. Prima şi-a ratat ţinta, lovindu-se cu un clinchet de colţii bestiei şi căzând pe pământ, însă eu am azvârlit-o pe a doua, care i-a intrat în gură. Creatura a muşcat din instinct şi a scos un urlet atunci când marginile de oţel i-au tăiat carnea moale din gură.

Dexan s-a lăsat distras doar pentru o clipă,

apoi a creat cu degetele forma somatică pentru vraja acelor de fulger. Şi-a deschis gura ca să rostească incantaţia, iar eu am ştiut că mă aflam la doar câteva silabe depărtare de un sfârşit destul de neplăcut.

Reichis a sărit de pe vitrină şi şi-a întins labele, astfel încât membranele blănoase dintre ele să îi obstrucţioneze vederea lui Dexan. Pisica-veveriţă şi-a încolăcit labele în jurul feţei lui Dexan, înfigându-şi ghearele în el ca să nu cadă.

Crocodilul îşi deschidea şi îşi închidea fălcile, încercând să scape de cartea de joc. Nu aveam prea mult timp la dispoziţie înainte ca bestia să renunţe la această încercare şi să îşi îndrepte din nou atenţia asupra mea, însă, între timp, am trecut în fugă pe lângă el şi mi-am luat avânt ca să sar pe Dexan.

— Acum, Reichis! am strigat eu.

Pisica-veveriţă şi-a luat zborul tocmai în momentul în care eu l-am trântit pe Dexan la pământ. Simţeam o oarecare satisfacţie că, pentru prima oară, eu eram atacatorul, şi nu cel care încasa bătaie de fiecare dată. Însă Dexan era cu un cap mai înalt decât mine şi cu vreo douăzeci de kilograme mai greu. În câteva secunde, el a reuşit să mă arunce prin aer, iar eu am aterizat greoi, izbindu-mă de una dintre vitrine. Aceasta a căzut pe jos, iar uşile de sticlă s-au făcut ţăndări.

— Ingrat idiot ce eşti! a izbucnit el, ridicându-se în picioare. Crezi că dacă sunt vrăjitor nu ştiu să mă lupt?

Eu m-am ridicat cu greu în picioare.

— Oh, sunt convins că ştii cum să te iei la trântă, dar eu sunt dansator mai nou, i-am spus.

Mi-am întins mâna şi i-am arătat ce îi furasem.

Dexan şi-a privit încheietura mâinii şi a văzut că nu mai avea brăţara de onix cu care controla crocodilul. A dat să mă înşface, însă eu m-am ferit şi am ajuns în partea cealaltă a lui. I-am azvârlit brăţara lui Reichis, care a sărit în aer şi a prins-o cu dinţii. Crocodilul, înnebunit de confuzie şi furie, eliberat acum de sub controlul lui Dexan, a venit după noi toţi.

— Eşti sigur de asta, Reichis? l-am întrebat din nou, pregătindu-mă să azvârl o altă carte de joc în gura crocodilului.

Mă îndoiam că se va lăsa păcălit a doua oară.

— Lasă-l pe mâna mea! a mârâit Reichis, sărind pe capul crocodilului şi înfigându-şi ghearele în pielea solzoasă a acestuia.

Pisicilor-veveriţă nu le place să piardă o luptă, iar Reichis are o înclinaţie aparte spre actele de răzbunare. Când crocodilul a început să se zvârcolească pentru a scăpa de musafirul nepoftit, Reichis a sărit de pe el. Crocodilul a încercat să-l înşface cu dinţii, iar în momentul acela, Reichis a azvârlit brăţara în gura bestiei.

După ce a sfărâmat brăţara cu fălcile-i masive şi puternice, crocodilul a încetat brusc să se mai zvârcolească. Semnele rotitoare din ochii lui s-au oprit şi, pentru prima oară, bestia s-a uitat la noi cu o privire clară. Nu ştiam la ce să mă aştept în acel moment, dacă animalul va muri sau dacă va rămâne la fel de sălbatic. După teoria lui Reichis,

iar eu speram să fie adevărată, bestia, odată eliberată de magia care o controla, îşi va îndrepta atenţia asupra celui care o făcuse să sufere atâta vreme.

Pentru prima oară, am avut noroc.

Crocodilul a început să se târască pe pardoseala de marmură spre Dexan, care fugea cu spatele în timp ce scotocea disperat în buzunar după ceva. Brusc, el a scos ceva ce semăna cu o figurină de sticlă pe care a strivit-o cu mâna, făcând o grimasă când cioburile de sticlă i-au tăiat palma. Crocodilul s-a prăbuşit la pământ. Sângele a început să îi curgă din ochi şi din gură.

— Asta-i diferenţa dintre tine şi mine, Kellen, a spus Dexan, ştergându-şi cioburile subţiri de sticlă din palmă. Amândoi suntem vrăjitori, amândoi suntem vicleni, însă eu fac asta de mai mult timp decât tine. Crezi că nu am pregătit ceva în caz că voi pierde controlul asupra bestiei?

El şi-a ridicat ambele mâini şi firicele de fulger albastru au ieşit din degetele lui.

— Mai există o deosebire între noi, Dexan: eu am...

N-am apucat să-mi termin fraza, pentru că, în acel moment, Dexan s-a prăbuşit ca un bolovan, inconştient. Ferius, cu Seneira alături, stătea deasupra lui, strângându-şi încet tubul de metal extensibil.

— Oh, îmi pare rău, puştiule! a zis ea. Voiai să spui ceva?

— Mda.

M-am lăsat în genunchi, astfel încât Reichis să

se poată cățăra pe brațul meu până pe umăr, apoi m-am apropiat de Ferius și de Seneira.

— Voiam să spun că diferența dintre mine și Dexan este aceea că eu am prieteni.

Ferius a rânjit în felul ei caracteristic.

— Prieteni, ai? Și-atunci, de ce-ai plecat fără noi?

— Pentru că nu m-ai fi lăsat să fac cum aș fi vrut eu.

— Te cred și eu. Știam că vei ajunge în situația asta.

Eu am încuviințat din cap.

— Așa cum și eu știam că vei veni după mine.

50
Sfârșitul viermilor

Nu ne-a luat mult timp ca să găsim o sârmă de cupru cu care să îl legăm pe Dexan. Am avut grijă să i-o înfășor în jurul degetelor întocmai cum procedase și el cu mine, astfel încât să nu poată face nicio formă somatică.

— Nu vei găsi niciodată brățările, puștiule, nici dacă le vei căuta aici o sută de ani. Ar fi bine să începi să te comporți frumos cu mine, altminteri negocierile ar putea dura timp îndelungat.

Când i-am văzut rânjetul încrezut, mi-am dorit din toată ființa să îl pocnesc și, deși am încercat să îi șoptesc spiritului care trăia acum în ochiul meu drept, *sasutzei* nu mi-a răspuns.

— Ce vrei? l-am întrebat pe Dexan.

— Stai, a intervenit Reichis, cățărându-se pe

umărul meu. Lasă-mă să încerc ceva.

— Ce?

— Ascultă şi fă ce-ţi spun!

El mi-a explicat care era planul lui şi, deşi nu înţelegeam cum avea să ne ajute, în lipsa unei idei mai bune, i-am urmat instrucţiunile. M-am lăsat în genunchi, l-am apucat pe Dexan de guler şi i-am zâmbit.

— Eşti un fraier! Ştii asta, Dexan, nu-i aşa? Chiar crezi că ne-am fi riscat vieţile venind aici dacă nu am fi ştiut *exact* unde ai ascuns brăţările? Le-am luat chiar înainte să ajungi tu. Sincer, sunt surprins că ai ascuns ceva atât de valoros într-un loc atât de evident.

În ochii lui a apărut o umbră de îngrijorare, dar apoi a izbucnit în râs.

— Îmi pare rău să-ţi spun, puştiule, dar habar n-ai să joci la cacealma.

— Are dreptate, a cârâit Reichis. Nu te pricepi deloc. El a sărit de pe umărul meu şi a luat-o la fugă de-a lungul covorului şi s-a căţărat pe peretele din spate. Pe de altă parte, nici imbecilul ăsta n-are o faţă de poker mai bună decât a ta.

— Ce se întâmplă? a întrebat Seneira.

— Magia pisicii-veveriţă, a răspuns Reichis, apoi m-a pus să traduc şi restul în timp ce el s-a căţărat în grabă pe nişte rafturi şi a început să cerceteze cu ghearele peretele din piatră dură din spatele lor.

— Când i-am spus lui Dexan că ştiam deja unde îşi ascunsese brăţările, şi-a dus ochii spre ascunzătoare.

— M-am uitat la el, dar nu l-am văzut mişcându-şi ochii, a spus ea.

Nici eu nu văzusem, în afară de o mică licărire, însă se părea că Reichis se pricepea mai bine la astfel de lucruri decât noi.

— Aici! a exclamat el, entuziasmat.

Ferius a continuat să îl lege pe Dexan, iar Seneira şi cu mine ne-am dus la peretele din spate, unde se afla Reichis. În colţul din stânga, sus, exista o denivelare în piatră deloc diferită de celelalte părţi ale peretelui din câte îmi dădeam eu seama, însă când am atins-o cu mâna, am simţit piatra fină ca o bucată de mătase. Bucata de material a cedat, iar eu mi-am strecurat mâna pe lângă ea şi am dat peste o cutie de lemn de mărimea unei cărţi vechi. Când mi-am scos mâna, bucata de material s-a aşezat la loc, contopindu-se, cumva, cu peretele. În cutie erau cel puţin două duzini de brăţări de onix, fiecare conţinând câte o târâtoare: celelalte jumătăţi de viermi de obsidian, legate prin magie de cele inserate în ochii ţintelor lui Dexan. Fiecare brăţară avea inscripţionat pe margine numele victimei.

Am început să scotocesc printre ele şi, nu după mult timp, am găsit-o pe cea cu numele lui Ferius pe ea.

— Poftim, i-am spus, întinzându-i brăţara chiar în momentul în care Seneira mi-a luat cutia din mâini şi a început s-o caute pe a sa.

De obicei, Ferius este greu de citit. Afişează o expresie calmă pe faţă indiferent dacă este furioasă, fericită sau speriată. Însă în acel moment,

am citit furia pe faţa ei – furie cum nu mai văzusem la nimeni niciodată. Atunci am înţeles, în sfârşit, care este cel mai important lucru de ştiut despre Ferius Parfax: nu există lucru mai important pentru ea pe lumea asta sau pe cealaltă decât libertatea. *Aceasta* este calea margaretelor sălbatice.

Fără să scoată un cuvânt, ea a luat brăţara şi a aruncat-o pe jos. A strivit-o cu călcâiul ghetei, făcând-o bucăţi în timp ce ţipa de durere. Vedeam viermele zvârcolindu-se pe sub pielea de sub ochiul ei, tremurând, sfărâmându-se în mii de particule negre, asemenea firelor de nisip. În cele din urmă, Ferius s-a oprit, iar ceea ce a mai rămas din vierme a început să îi curgă din ochi precum sângele dintr-o rană. Ea s-a şters furioasă, hotărâtă să înlăture şi ultima urmă. După ce a terminat, ea şi-a întors privirea spre Dexan. Cred că ar fi fost în stare să îl omoare pe loc, în ciuda jurămintelor Argosi, dacă Seneira nu ar fi ţipat brusc.

— N-o găsesc! N-o… Unde-i a mea?

Ea continua să scotocească în cutie, încercând cu disperare să găsească brăţara inscripţionată cu numele ei.

— Îmi pare rău, micuţo, i-a spus Dexan. Mai că părea sincer. Au trimis după ea, acum trei zile, un şoim, dacă îţi vine să crezi. Am primit poruncă să leg brăţara în jurul piciorului lui şi, de îndată ce am făcut asta, pasărea a zburat înapoi la stăpânul său.

— De ce? De ce eu?

— Le place de tine, fetiţo. Eşti fiica unui ambasador influent, iar într-o bună zi vei deveni şi

tu ambasadoare. Te-au ales pe tine şi pe alţii câţiva pentru că sunteţi… cazuri speciale. Cred că le vei fi extrem de folositoare.

Seneira s-a uitat la mine îngrozită şi disperată, aşteptând să li se spună că problema se va rezolva. M-am apropiat de Dexan, care şedea pe pământ.

— Trebuie să existe o altă cale. Ai mai spus-o şi înainte, ba chiar te-ai lăudat că ştii ritualuri care distrug viermii. „Ritualuri”, la plural, nu doar unul.

— Cred că m-ai înţeles greşit, puştiule. Nu poţi face nimic fără brăţară.

Nu *poţi* face nimic? De ce a spus aşa? De ce nu a spus „nu *pot* face nimic”?

Reichis a venit la noi şi l-a mirosit pe Dexan.

— Minte! L-a mirosit din nou, apoi a mârâit. Ascunde ceva.

Nu ştiu cum îşi putea da seama, dar având în vedere faptul că era singura speranţă pe care o aveam, am îngenuncheat ca să ajung faţă în faţă cu Dexan.

— Pisica-veveriţă crede că ne ascunzi ceva.

— Atunci, n-ar trebui să te bazezi pe un animal prost ca să gândească în locul tău.

Reichis a mârâit şi s-a zbârlit.

— Lasă-mă cinci minute singur cu el, Kellen!

I-am aruncat lui Dexan cea mai ameninţătoare privire de care eram capabil, ceea ce nu era, probabil, cine ştie ce.

— Poate că ai dreptate. Poate că Reichis nu simte nimic în afară de putoarea unui bărbat care a transformat copiii oamenilor în spioni şi sclavi. M-

am ridicat în picioare. Aşa că, îmi cer scuze anticipat dacă se va dovedi că s-a înşelat. Mi-am coborât privirea la Reichis, care afişa deja acel rânjet înspăimântător şi sălbatic. Mereu spui că ai poftă să mănânci ochi. Acum ai ocazia.

Pisica-veveriţă s-a apropiat pe furiş de Dexan, de parcă ar fi fost un şoarece pe punctul de a fi înhăţat, apoi a început să se caţăre pe piciorul lui, mârâind în tot acest timp. Vrăjitorul a încercat să se descotorosească de el, însă Reichis şi-a înfipt ghearele în piciorul lui şi a continuat să se caţăre. Ferius m-a privit în ochi. Ieşise din starea de şoc, iar eu îmi dădeam seama că îmi spunea că nu ne va permite să îl chinuim pe Dexan. Din fericire, chiar şi fără să scoată ochii cuiva, Reichis se pricepe de minune să joace teatru atunci când vrea. Abia apucase să îi lingă un ochi, când Dexan a început să ţipe, cerşind îndurare.

— Bine, bine. Îţi voi spune! Ia-l de pe mine!

— Ar fi mai bine să-l lăsăm să vorbească, Reichis.

Pisica-veveriţă şi-a ridicat privirea la mine.

— N-are nevoie de ambii ochi ca să ne spună cum se face, nu?

Dexan a început să bolborosească.

— Ar mai fi ceva, o altă cale să scapi de viermi, însă este periculos. Şi vreau să facem un târg mai întâi.

— Ce fel de târg? a întrebat Ferius.

— Să îmi daţi drumul. Mă lăsaţi să plec de aici şi să iau cu mine trei brăţări drept asigurare. Lumea e rea şi s-ar putea să am nevoie de o

favoare de la o persoană influentă într-o bună zi.

Ferius şi-a pus un picior pe pieptul lui.

— Băiete, nu vei mai silui niciodată un copil. O vindeci pe fată şi te vom lăsa să-ţi vezi de viaţa ta mizeră atâta vreme cât pământul te va mai răbda. Asta este cea mai bună ofertă pe care o vei primi.

Dexan a dat să zâmbească, apoi a văzut felul în care Ferius se uita la el. Există un lucru pe care îl poate face – nu ştiu ce este, pentru că nu ţine de magie, dar nu este nici firesc – însă are o privire pe care nu o poate egala nimeni.

— Bine, a spus el şi s-a uitat la mine. Dar ţine-o departe de mine pe nebuna asta şi pe afurisitul ăla de animal. Şi-a mutat privirea la Seneira. Te va durea.

— Nu-mi pasă! a spus ea, tremurând de furie şi de teamă. Vreau să scoţi chestia asta din mine.

— Ştii cum funcţionează sigilarea benzilor Jan’Tep? m-a întrebat Dexan.

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Mi se întorcea stomacul pe dos doar când mă gândeam la ce-mi făcuseră părinţii mei. Am dat din cap afirmativ.

— Ei bine, seamănă oarecum. Este un lucru complicat şi este nevoie de o vrajă de suflare care să conducă curgerea cernelii, astfel încât pacientul să nu moară pe parcurs. El a arătat cu capul spre legători. Ar fi bine să mi le scoateţi înainte să-mi amorţească.

Am dat să-i desfac legătorile, când Seneira a spus:

— Nu. Ne-am întors cu toţii privirile spre ea. Ai

spus că e nevoie de vrăji? Atunci, vreau să facă asta Kellen. Ea şi-a întins mâna şi mi-a atins benzile tatuate de pe antebraţ. Poţi face magie de suflare, corect?

Era singura magie pe care o puteam face, însă situaţia aceasta era diferită.

— Seneira, nu am făcut niciodată procedura despre care vorbeşte el. A folosi cerneala din benzi este o treabă periculoasă. S-ar putea să te orbesc sau mai rău!

— Nu-mi pasă! Nu-l voi lăsa să pună mâna pe mine, nu şi dacă am de ales. Ea m-a luat de mână. Te rog, Kellen! Am încredere în tine că nu-mi vei face rău.

Minunat! Dacă aş fi avut şi eu încredere în mine!

51
Procedura

Seneira şi cu mine stăteam faţă în faţă printre dărâmăturile din bârlogul lui Dexan. Eu aşezasem o măsuţă între noi cu instrumentele necesare. Două feluri de cerneală metalică bolboroseau şi fierbeau în nişte recipiente mici de sticlă deasupra a două mangaluri, ale căror flăcări pâlpâiau în culori de roşu şi albastru.

— Eşti pregătită? am întrebat-o.

Ea a dat afirmativ din cap.

— Sunt pregătită.

Deşi Seneira reuşea să alunge tremuratul din vocea ei, în ochi i se citea frica. O va durea, iar ea

ştia asta.

L-am pus pe Dexan să îmi expună de trei ori fiecare etapă a procedurii, astfel încât să mă asigur că nu va schimba nici cel mai mic detaliu din relatarea sa. Ferius îl supraveghea îndeaproape în vreme ce Reichis, care se încolăcise în jurul gâtului lui Dexan, îi cârâia ameninţări în ureche. Deşi habar nu avea ce zicea, Ferius se prefăcea a întări fiecare cuvânt al lui. În mare parte, ea ghicea ce spunea el. Cred că, uneori, el este foarte previzibil.

Am băgat primul ac în recipientul în care se afla cupru lichefiat. Dexan nu minţise atunci când spusese că procedura era asemănătoare cu cea pe care o folosiseră părinţii mei atunci când îmi sigilaseră benzile, când ba strângeam din pumni furios, ba tremuram necontrolat. Partea critică era vraja de suflare pe care aveam s-o folosesc ca să conduc cernelile atunci când acestea vor pătrunde în pielea din jurul ochiului ei. Odată ce acul va intra în pielea ei, va trebui să introduc metalul topit în vierme şi să îl omor fără să-i ard carnea Seneirei… sau să o orbesc pe viaţă. Fie reuşeam să fac asta, fie ar fi rămas pentru totdeauna sub controlul persoanei care se afla în spatele acestei afaceri urâte.

Când am apropiat primul ac de ochiul ei, Seneira s-a lăsat pe spate.

— Stai, Kellen! Opreşte-te!

Am crezut că o cuprinsese panica şi că nu mai era sigură dacă voia să treacă prin această procedură, însă a fost vorba despre ceva complet diferit.

— Kellen, îi simt pe magii care deţin cealaltă jumătate a viermelui! Încearcă să vorbească prin mine.

— Încearcă să-i opreşti! i-am zis. Nu va dura mult, crede-mă!

— Nu. Îi voi lăsa să vorbească. Poate ceva din ce vor zice ne va ajuta să aflăm cine sunt.

Văzusem cum era atunci când ei pătrundeau în mintea Seneirei. Durerea chinuitoare pe care o citisem pe faţa ei fusese prea mult pentru mine.

— Nu îşi vor dezvălui identitatea, Seneira! Este doar…

Ea a scuturat din cap.

— Nu-mi pasă! Poate că ai dreptate, poate că nu vom afla nimic, dar vreau s-o fac.

— De ce?

Seneira mi-a luat mâna şi m-a făcut să aşez acul la loc pe tavă.

— Pentru că vreau să le transmiţi un mesaj din partea mea.

— Bună, Kellen!

Vocea era a Seneirei, însă intonaţia şi felul în care îşi mişca buzele aparţineau altcuiva.

Eu nu am răspuns, ci doar i-am privit cu atenţie faţa, urmărind fiecare mişcare a buzelor, fiecare ridicare imperceptibilă a sprâncenelor sau fiecare zâmbet subtil apărut în colţul gurii.

— Ei, haide, a spus ea. Nu mai face pe copilul tăcut şi bosumflat! Trebuie să ai câteva întrebări.

— Nu am.

— Serios? Mă îndoiesc.

Eu am râs, în parte pentru a-mi ascunde starea

de disconfort pe care o aveam văzând cum era folosită Seneira.

— Ştiu că nu îmi vei spune cine eşti şi ştiu ce urmează să spui.

Seneira a mijit ochii.

— Spune-ne!

— Vreţi să-mi faceţi o ofertă. Am arătat cu capul spre locul în care Dexan stătea legat. Precum cea pe care i-aţi făcut-o lui.

Un zâmbet a înflorit pe buzele Seneirei.

— Oh, mai mult decât atât! Este adevărat că i-am fi îngăduit lui Dexan să intre într-una dintre oaze, să îşi reînnoiască legătura cu adevărata sursă a magiei Jan'Tep, însă ţie îţi vom oferi mult mai mult!

— Graţierea, am spus, deoarece mă aşteptasem la asta. N-o să mai puneţi o recompensă pe capul meu.

— Şansa de a creşte fără teama de a fi vânat, de a te întoarce acasă. Libertate în schimbul captivităţii. Linişte, în loc de teamă. Seneira s-a aplecat în faţă, doar puţin. Viaţa în schimbul morţii.

Am luat în considerare fiecare cuvânt rostit şi, în cele din urmă, am spus:

— Mulţumesc.

Seneira şi-a înclinat capul într-o parte.

— Ah, dar nu te grăbi. Mai întâi, trebuie să faci ceva pentru noi. Vei înceta să te mai amesteci în treburile noastre. Vei pleca din acest loc fără să dezvălui ce ţi-a arătat prin vraja ei vrăjitoarea aia mică din mlaştină despre cei pe care îi controlăm şi îl vei omorî pe vrăjitorul Dexan, ca să nu poată

spune ce ştie.

Ultima parte era tentantă, dar…

— Nu prea cred.

Pe faţa ei se citea furia.

— Să nu încerci să negociezi cu noi, copile! Ai…

— Nu, voi nu înţelegeţi. Nu v-am mulţumit pentru oferta pe care mi-aţi făcut-o, ci pentru indiciul pe care mi l-aţi oferit referitor la identitatea voastră.

— Oh?

Eu am încuviinţat din cap.

— Ştiam deja că doar magii de rang superior pot face vrăjile de care a fost nevoie aici şi doar cineva extrem de influent ar fi putut strânge laolaltă atât de mulţi vânători de recompensă ca să te ajute să dai de urma lui Dexan. Doar maeştri magi au această putere şi autoritate. Apoi mi-aţi dat indiciul de care aveam nevoie: mi-aţi spus că mă puteam *întoarce acasă.*

— Te îndoieşti de noi?

— Dimpotrivă, totul are logică. Ideea este că niciun clan Jan’Tep nu poate face o ofertă în numele altui clan, aşa se explică şi de ce accentul vostru este atât de apropiat de al meu. M-am aplecat în faţă şi am privit fix în ochii Seneirei, care erau, de fapt, cei ai duşmanilor noştri. Sunteţi maeştri magi din clanul meu.

Înainte să primesc un răspuns, mi-am şi imaginat feţele lor. Ra’meth, dacă mai era în viaţă, Te’oreth, An’atria, Ven’asp. Speram ca Osia’phest să nu fie implicat. Îl plăcusem întotdeauna pe

bătrân. Am ridicat cutiuţa în care se aflau celelalte brăţări de onix. Apoi am luat un ciocan mic pe care îl găsisem printre lucrurile lui Dexan şi am sfărâmat brăţările în mii de bucăţi.

Seneirei i-a încremenit faţa, făcând ochii mari de furie. Şi-a întins mâinile ca să mă apuce de gât, însă ea era tot acolo, iar voinţa ei era mult prea intensă ca să îi lase.

— O vom omorî pe fată chiar sub privirea ta! a spus vocea, schimbându-şi timbrul care a devenit mai gros, iar cuvintele au răsunat în încăpere. Vom trimite magie de ambră prin ea, iar aceasta te va omorî şi pe tine, şi pe cei care se află cu tine.

O strălucire a apărut în ochii ei, roşie şi aprinsă, cu dâre de un albastru-deschis, ca şi când fulgere se strângeau în interiorul unei mingi de foc. Mă temeam că îi provocasem prea mult pe duşmanii noştri, însă magia s-a stins, iar Seneira, scăldată în broboane de sudoare, a spus:

— Nu cred.

Era incredibilă prin felul în care se împotrivea lor doar prin voinţă, prin felul în care nu accepta să fie o ancoră pentru vrăjile lor. Eu ştiam că nu va reuşi să reziste prea mult, prin urmare le-am transmis mesajul ei.

— Staţi departe de cete Şapte Nisipuri, maeştri magi! S-ar putea să fie un loc mult mai periculos decât credeţi voi.

Strălucirea s-a stins complet şi, pentru o clipă, am crezut că au plecat, însă vocea a spus:

— Există un iad special pentru cei care îşi trădează neamul, Kellen din Casa Ke. Îi faci de

ruşine pe toţi cei care te-au iubit.

Mă gândeam la ultima ameninţare. Ceva în legătură cu ea nu-mi dădea pace – era ca şi când nu puteam înţelege nişte cuvinte scrise sau nu mă puteam scărpina în locul unde aveam o mâncărime.

— N-am vrut să fac vreun rău neamului meu, am spus, apoi am privit acele semne negre şi rotitoare din ochii Seneirei care, cumva, făceau legătura cu duşmanii mei aflaţi la mii de kilometri depărtare. În cele din urmă, voi afla cine sunteţi şi vă voi omorî pe toţi.

Seneira şi-a deschis gura ca să vorbească, apoi şi-a strâns pumnii.

— Nu, cred că asta am vrut să auzim de la tine.

Ea a clipit, apoi s-a uitat la mine. Erau din nou verzi şi plini de lacrimi.

— Fă-o, Kellen! Scoate atrocitatea asta din mine!

Am înmuiat acul în cuprul topit şi, timp de o oră, am făcut ceea ce trebuia să fac; procedura era grea şi periculoasă şi abia puteam îndura ţipetele ei de durere când viermele i se răsucea şi i se târa pe sub piele. Mă chinuiam din răsputeri să fac vraja şi nu am ezitat nici măcar o dată. Curajul ei m-a ajutat să să-mi ţin mâna fermă şi să mă concentrez.

După ce am terminat, rămăşiţele viermelui, ca firele de cenuşă neagră, i s-au rostogolit pe obraz odată cu lacrimile. Ea le-a şters cu mâneca. A tăcut un timp, apoi, în cele din urmă, a spus:

— Îţi mulţumesc, Kellen.

Ar fi trebuit să mă simt uşurat că ea era în siguranţă şi recunoscător pentru că lucrurile ar fi putut decurge mult mai prost. În schimb, am simţit cum mă cuprinde furia. Neamul meu – propriul meu neam – făcuse asta şi o făcea în continuare celor ale căror brăţări se aflau în continuare în posesia lor. Toate ca să aducă o nouă formă de întunecime – moştenirea cea mai întunecată a neamului meu – în viaţa unor oameni nevinovaţi. Am început să simt o fierbinţeală în semnele negre din jurul ochiului meu care o egala pe cea din piept. Ochiul meu stâng a început să clipească incontrolabil şi, de fiecare dată când o făcea, aveam o viziune – cu foc, cu distrugere. Crimă şi haos, iar eu nimicindu-mi duşmanii, arzându-i de vii, săvârşind omor.

— Este în regulă, a spus Seneira, vocea ei auzindu-se mai aproape decât mă aşteptasem.

Eu stăteam în picioare, iar ea lângă mine, cu capul rezemat pe umărul meu şi ţinându-mă strâns, de parcă s-ar fi temut să nu mă sufle vântul.

— N-ar trebui să stai lângă mine acum.

Ea părea îngrijorată.

— De ce?

— Pentru că sufăr de întunecime. De adevărata întunecime, nu de chestia aia pe care au introdus-o în voi. Există… există ceva înspăimântător înlăuntrul meu care aşteaptă să iasă la iveală şi nu ştiu cât voi mai reuşi să rezist. Nu sunt cine crezi că sunt.

Seneira mi-a atins obrazul cu mâna. Eu am

tresărit, însă ea a continuat să traseze cu degetul liniile şerpuitoare şi negre din jurul ochiului meu.

— Poate nu eşti nici cine crezi *tu* că eşti, Kellen. Ea şi-a luat mâna. Însă ştiu un singur lucru despre tine.

— Care anume?

Ea m-a sărutat pe obraz.

— Eşti o persoană mult mai bună decât crezi.

Nu ştiam cum să răspund. Niciodată nu ştiu.

Seneira m-a mai îmbrăţişat o dată, apoi mi-a spus:

— Să mergem! Tata trebuie să îşi fi dat seama că lipsim şi îşi face griji acum.

— Nu pot să plec, am răspuns eu, simţindu-mă epuizat aşa cum mă simţeam de fiecare dată după ce aveam o criză. Trebuie să mai caut ca să mă asigur că Dexan nu mai are ascunse brăţări de onix pe-aici.

— În regulă, dar după aceea vei veni la mine acasă, a spus ea. Nu îi refuza tatălui meu ocazia să îţi mulţumească.

Neştiind ce să răspund, am dat aprobator din cap.

Ferius, Reichis şi cu mine am petrecut următoarele ore scotocind printre lucrurile lui Dexan, spre disperarea lui. Ferius a găsit jurnalul pe care îl ţinea acesta, în care se aflau nume şi detalii privind familiile victimelor lui, alături de adnotări despre unii dintre ei, care se refereau la faptul că brăţările se aflau în prezent în posesia clienţilor lui.

— Vor pune mâna pe tine, ştii asta, mi-a spus

el când ne pregăteam să plecăm. Habar nu ai cum este lumea, Kellen.

— Nu te lăudai, oare, că eşti un vrăjitor de succes? l-a întrebat Ferius, chicotind.

Dexan a scuipat.

— Ce viaţă e asta?! Fugi dintr-un oraş într-altul, sperând să nu te omoare în somn vreun vânător de recompense. Scormoneşti prin praf căutând ceva – orice – care să îţi ofere un avantaj data viitoare când va trebui să lupţi. Oamenii nu au încredere în tine, iar tu nu poţi avea încredere în ei. El şi-a ridicat privirea la mine. Crede-mă, puştiule, vei ajunge să regreţi faptul că nu ai acceptat oferta pe care ţi-au făcut-o! Magii ăia, indiferent cine-or fi, te vor omorî. El a tras de legători. Asta dacă nu-ţi voi veni eu de hac mai întâi.

Am trecut pe lângă el şi m-am aplecat să-i iau de pe jos pălăria cu simbolurile de cupru şi argint incrustate pe banda din jurul ei.

— Ce faci cu aia? a vrut el să ştie.

Mi-am pus-o pe cap şi am simţit că îmi alunecă puţin mai jos, pe frunte. Îmi era prea mare şi, probabil, arătam caraghios cu ea pe cap, însă nu îmi păsa.

— Se numeşte „Calea apei”, Dexan. Ai încercat să mă omori, aşa că am dreptul să-ţi iau pălăria.

52
Oferta

În seara aceea ne-am întors acasă la Seneira şi, după nenumărate explicaţii şi o cină care l-a

făcut pe Reichis să îşi exprime complimentele printre râgâituri, aşteptându-se ca eu să le transmit mai departe bucătarului, în casă s-a aşternut tăcerea. Seneira şi tatăl ei păreau hotărâţi să pară curajoşi în faţa lui Ferius şi a mea, însă puteai vedea tristeţea adusă de moartea lui Tyne de fiecare dată când se priveau unul pe celălalt.

— Ei bine, a spus Ferius, surprinzându-mi privirea, s-a făcut târziu, iar puştiul are nevoie de somnul de frumuseţe, aşa că ar fi mai bine…

— De fapt, a întrerupt-o Beren, punându-şi mâinile pe masă, speram să schimb două vorbe cu Kellen în biroul meu.

Nu aveam niciun motiv să îl refuz. Seneira îmi spusese că *nimeni* nu intra în biroul tatălui ei, aşadar m-am gândit că această conversaţie era o onoare. Sau, poate, un premiu de consolare.

— Sunt chestii drăguţe pe-aici, a cârâit încet Reichis, în timp ce admira colecţia de sculpturi şi de artefacte care ornau rafturile de stejar negru. Chestii *tare* drăguţe.

Îi spusesem să rămână afară, însă el nu prea accepta ordinele.

— Nu mai saliva! i-am spus, trăgându-i cu blândeţe un şut în fund.

Beren s-a aşezat într-un fotoliu căptuşit din încăpere şi mi-a făcut semn să mă aşez şi eu.

— Eşti un tânăr remarcabil, Kellen din neamul Jan’Tep.

— Kellen Argos, l-am corectat eu, deşi nici această titulatură nu mi se părea potrivită, însă nu voiam să fiu confundat cu unul dintre magii ale

căror intrigi nemiloase aduseseră cele Şapte Nisipuri în pragul ruinei.

Beren a încuviinţat din cap.

— Desigur, desigur.

El şi-a întins mâna spre o măsuţă şi a luat o sticlă de cristal, apoi a turnat conţinutul de culoarea chihlimbarului închis în două pahare şi mi-a întins şi mie unul.

— *Pazione,* a spus el, de parcă acest cuvânt ar fi trebuit să-mi inspire veneraţie.

Am luat o înghiţitură. Trebuie să vă spun că m-am îmbătat o singură dată în viaţă, chiar înainte să mă înfăţişez dinaintea maeştrilor magi din clanul meu în aşteptarea deciziei lor, însă aceasta era, poate, cea mai grozavă licoare pe care o gustasem vreodată. Aroma era un amestec de piersică şi de mirodenie care îţi dădea o senzaţie de arsură, apoi de răceală, apoi din nou de arsură pe limbă înainte să simţi o căldură plăcută la înghiţire.

Reichis, care stătea cocoţat pe spătarul fotoliului, s-a uitat peste umărul meu şi a mirosit paharul, apoi a spus:

— Dă-mi şi mie!

Gândul de a îngădui unei pisici-veveriţă să bea din paharul meu mi se părea un gest necivilizat – ca să nu mai zic neigienic – dar, la naiba, micul poznaş fusese cât pe ce să fie devorat de un crocodil cu câteva ore în urmă. Am ridicat paharul, şovăind. El şi-a vârât o labă în băutură, apoi şi-a lins-o.

— Oh, ce bună e, a spus el, apoi şi-a scuturat blana, înainte ca aceasta să prindă o nuanţă mai

închisă de chihlimbar, asemănătoare cu cea a băuturii din pahar.

El şi-a vârât laba în băutură încă de trei ori înainte să îi iau paharul. Nu se cădea ca Reichis să se îmbete în prezenţa unui aristocrat.

În ciuda faptului că mi se părea dezgustător să beau după o pisică-veveriţă, am luat o a doua înghiţitură. A fost chiar mai gustoasă decât prima.

Beren trebuie să-mi fi observat mirarea.

— Este din colecţia mea, a spus el, apoi a luat o înghiţitură zdravănă, înainte să aşeze paharul pe braţul fotoliului. Sunt aproape convins că este cel mai scump lucru pe care l-am cumpărat vreodată, după Academie, desigur.

— Ce se va întâmpla cu Academia? l-am întrebat.

El a oftat obosit.

— Nu ştiu, Kellen. Nici nu îţi poţi imagina cât de costisitor este să o ţin deschisă. Banii necesari pentru a-i convinge pe cei mai buni profesori şi maeştri să vină să trăiască în ţinuturile de hotar, emisarii pe care trebuie să îi trimitem ca să convingă familiile influente din Darome, Berabesq, Gitabria, ba chiar din neamul Jan’Tep din când în când… Uneori este copleşitor. El s-a lăsat pe spătarul fotoliului, părând brusc epuizat. Mai mult de-atât, investim mult timp şi efort ca să o menţinem plină de viaţă şi să îi convingem pe ai noştri că nu reprezintă o ameninţare pentru stilul lor de viaţă. Încercăm să oferim tuturor o siguranţă. El mi-a surprins privirea. Ne-ai putea ajuta în această privinţă, să ştii.

— Eu?

— Nu te mira. Eşti inteligent şi descurcăreţ. Eşti mult mai puternic decât pari sau decât ai crede. M-aş simţi mult mai bine să redeschid Academia, ştiind că vei face şi tu parte din ea, Kellen.

Nu ştiu de ce, dar nu reuşeam să surprind înţelesul cuvintelor lui. Nu eram beat şi eram aproape sigur că băutura nu era otrăvită, însă oferta lui mă băga în ceaţă.

— Vei fi student, mi-a explicat el, observând fără îndoială expresia nedumerită de pe faţa mea. Şi-a ridicat o mână. Nu vei plăti taxă de şcolarizare. Ai plătit deja. Ai putea deveni strateg militar sau inventator sau filosof, dacă asta vei vrea. Ţi-aş fi recunoscător pentru ajutor.

Mă vedeam străbătând coridoarele de marmură ale Academiei. Mă imaginam intrând în acele săli de clasă poleite şi ocupând în tăcere un loc printre acei studenţi cu minţi sclipitoare de vârsta mea, care veniseră din toate colţurile continentului. Savanţi respectaţi stăteau în faţa noastră, împărtăşindu-şi înţelepciunea şi cunoştinţele remarcabile, apoi stăteau deoparte, amuzaţi, în timp ce noi, conducătorii de mâine, dezbăteam întrebările profund filosofice. Simţeam că invenţiile şi dispozitivele ar fi fost un subiect la care m-aş fi priceput, însă filosofia era o disciplină care mă fascina. De fapt, arta magiei era numită în trecut „filosofia naturii”.

Un singur lucru îl înveţi repede în ţinuturile de hotar: nimic nu este gratuit.

— Aţi pomenit ceva despre a oferi siguranţă oamenilor. Asta înseamnă că doriţi ca eu să fiu un soi de paznic?

— Nimic atât de formal. Eu cred că doar prezenţa ta acolo va oferi o oarecare siguranţă. El i-a zâmbit trist lui Reichis. Prezenţa ta şi a acestei pisici-veveriţă deosebite, asta dacă o vei putea ţine departe de băutură.

Mi-am întors capul şi abia atunci am observat că Reichis continuase să îşi vâre pe furiş laba în paharul meu.

— Am gustat, doar. Nu e ca şi când aş fi băut-o pe toată, a bolborosit el, privindu-mă cu nişte ochi sticloşi.

Beren a tuşit politicos ca să-mi atragă atenţia.

— Ceea ce îţi cer, Kellen, este să pot apela la tine din când în când, dacă mi se va părea că se întâmplă ceva nefiresc în Academie – ceva ce tu, cu mintea ta ageră, ai putea investiga mai bine decât mine.

— Cum rămâne cu Ferius? l-am întrebat.

Pe chipul lui Beren a apărut o expresie ciudat de compătimitoare.

— Argosi sunt rătăcitori, Kellen. Nu rămân în acelaşi loc prea mult timp. Cred că ştii asta şi mai cred că ţi-ai dat deja seama că viaţa înseamnă mai mult decât să urmezi la voia întâmplării o cale.

Am mai luat o gură din băutura de culoarea chihlimbarului. Încă o dată m-am simţit copleşit de acea cascadă de simţuri, urmate de acea senzaţie de calm şi căldură care era exact opusul celei de a dormi pe pământul rece şi tare, întrebându-te când

vei fi atacat din nou de vânătorii de recompense.

Oferta lui Beren era mai tentantă decât şi-ar fi putut imagina el. Să mă simt în siguranţă, să am un acoperiş deasupra capului, să nu trăiesc mereu cu teamă. Adevărul fie spus, viaţa de proscris nu îmi prea pria; îmi plăcea confortul şi siguranţa şi cunoaşterea lucrurilor care aveau logică.

— Aş vrea să te rog ceva, a spus Beren, simţind că înclinam să-i accept oferta.

— Ce anume?

— Seneira.

Cuvântul m-a luat prin surprindere.

— Nu înţeleg.

— Eu cred că înţelegi, Kellen.

El s-a îndreptat în fotoliu, părând că s-ar fi pregătit pentru o luptă.

— Ea… Seneira este loială convingerilor sale. Odată ce se hotărăşte asupra unui lucru… El continua să ezite, ceea ce mi se părea ciudat, deoarece eram convins că plănuise această conversaţie dinainte. Ea l-a iubit pe Revian, ştii, l-a iubit teribil de mult încă din copilărie. Familiile noastre s-au înţeles ca ei să se căsătorească anul viitor şi chiar dacă s-a dovedit că şi el… şi el o iubea, nu cred că ar fi fost vreodată aşa cum…

— Încearcă să spună că puştiul prefera băieţii, a spus Reichis, vârându-şi din nou laba în băutura mea.

— Mda, mi-am dat seama.

Beren trebuie să fi crezut că îi răspundeam lui.

— Revian a fost un tânăr excepţional. Aş fi fost mândru dacă ar fi fost fiul meu, dar nu ginere; ar fi

fost o căsătorie neîmplinită. Mama Seneirei şi cu mine, înainte ca ea să moară… Atunci când trăieşti o mare iubire, care îţi schimbă viaţa, ei bine, nu-ţi poţi imagina o altă viaţă pentru copiii tăi.

Nu ştiam cum să îi răspund, însă Beren a continuat:

— Pentru fiica mea, însă, cuvântul este mai puternic decât orice oţel. Ar fi făcut pasul acesta. El mi-a surprins privirea. Tot aşa cum nu a renunţat la tine, deşi ea nu suferă de întunecime, dar tu, da, şi chiar dacă asta ar însemna să-i schimbi viitorul. El s-a aplecat în fotoliu şi m-a privit drept în ochi. Însă aici, la Academie, vei fi în siguranţă, Kellen. Te vom proteja tot aşa cum ne-ai protejat şi tu pe noi. Îţi ofer o viaţă bună, fiule, însă va trebui să o laşi pe Seneira să-şi urmeze destinul.

Reichis a lăsat să-i scape un mârâit. Pentru o clipă m-am întrebat de ce, apoi mi-am dat seama că îmi simţea emoţiile. Îmi venea să-i arunc băutura în faţă lui Beren, să strig la el şi să-i spun să-şi vâre undeva oferta. Poate chiar aş fi făcut-o, doar că în ochii lui nu se citea nici urmă de răutate, nu părea să mă judece.

El s-a ridicat din fotoliu. Am făcut şi eu la fel.

— Gândeşte-te la oferta mea în noaptea asta! Autorităţile locale vor să organizeze o paradă în cinstea ta mâine-dimineaţă, ca să-şi exprime recunoştinţa pentru ceea ce ai făcut pentru noi. El mi-a strâns mâna. Indiferent ce vei hotărî, Kellen, mă simt extrem de onorat că te-am cunoscut.

Atunci am făcut un gest atât de stupid, atât de stânjenitor, încât cred că trebuie să fi izvorât dintr-

o disperare pe care nici măcar nu o conştientizasem până atunci: l-am îmbrăţişat.

Fără nici cea mai mică ezitare, Beren m-a îmbrăţişat şi el, de parcă ar fi fost ceva complet normal, de parcă ne-am fi cunoscut de-o viaţă. Asta m-a făcut să mă simt şi mai rău. Beren nu era vreun patriarh autoritar. Era părinte, un tată care îşi pierduse fiul cu doar câteva zile în urmă, care nu voia să-i taie avântul fiicei lui, ci doar să se asigure că aceasta era liberă să-şi găsească drumul spre fericire.

Mi-aş fi dorit şi eu să am un astfel de tată.

53
Calea

Plănuisem să iau o decizie în legătură cu viaţa mea şi cu Academia în dimineaţa următoare, după petrecerea sau parada pe care nobilii din partea locului o organizaseră pentru mine. Jan’Tepii nu ţin parade, însă Ferius zice că astfel de gesturi măreţe îi fac pe oameni să se simtă bine. Reichis credea că era o ocazie nemaipomenită să-i buzunărească pe câţiva oameni bogaţi. Eu? Eu nu-mi doream decât să dorm pe săturate într-un pat cu aşternuturi de mătase şi o pernă adevărată.

Confortul nu este pentru oricine, însă pe mine cu siguranţă nu mă deranjează.

Eram pe punctul de a adormi, când am simţit o mână pe braţ. Pentru o clipă, am crezut că era Seneira, însă, înainte să-mi dau seama ce simţeam, am auzit acel accent enervant şi

tărăgănat din ţinuturile de hotar:

— Trezeşte-te şi străluceşte, puştiule! A sosit vremea să „vamosey” de-aici. Mă cheamă drumul.

— „Vamosey” nu este un cuvânt, Ferius, am bombănit eu, scuturându-mă ca să scap de mâna ei şi întorcându-mă ca să-mi afund şi mai tare capul în pernă. Nimeni nu „străluceşte” în toiul nopţii, iar drumul nu te cheamă. Doarme, la fel ca noi, ceilalţi.

Deşi încercam să aţipesc la loc, aşteptam să-mi dea un răspuns inteligent cum îi stătea în obicei. Văzând că nu primesc niciunul, m-am ridicat în capul oaselor şi m-am frecat la ochi. Când mi i-am deschis din nou, ea nu mai era.

— Ce s-a întâmplat? a bombănit Reichis, care stătea alungit lângă mine pe pat, cu labele întinse de parcă ar fi visat că fugărea un şoim în zbor.

Eu nu am răspuns, deoarece mi-am dat seama brusc că, în ultimele săptămâni, îi vorbisem destul de urât lui Ferius; îi dădusem toate motivele să îşi ia rămas-bun de la mine. Acum, că lămuriserăm lucrurile în ceea ce privea molima întunecimii, poate că era pregătită să se elibereze de mine, iar acesta fusese modul ei de a-şi lua rămas-bun. Nu spusese că sosise vremea ca *noi* să „vamosey” – indiferent ce-o fi însemnat „vamosey”. Se referise doar la *ea.*

Am sărit din pat, dându-l la o parte pe Reichis, care a început să şuiere, sărind brusc în poziţie de atac, cu labele din faţă întinse şi cu ochii căscaţi, deşi somnoroşi.

— Cine-i acolo? Cine îndrăzneşte să tulbure

somnul adânc al unei pisici-veveriţă? Arată-te, căci oricum eşti un om mort!

— Linişteşte-te! i-am spus, trăgându-mi în grabă pe mine cămaşa şi pantalonii. Şi ia-ţi lucrurile!

„Lucrurile” lui Reichis constau în sacul cu obiecte strălucitoare furate, care, din câte am observat eu, era considerabil mai umflat, decât în momentul venirii noastre aici.

— Plecăm? m-a întrebat el, privind cu jind patul. Apoi şi-a ridicat privirea la mine, iar eu am văzut în ochii lui că înţelegea. Sau doar ne luăm rămas-bun de la Ferius?

— Eu... Mi-am îndesat şi eu cele câteva lucruri în rucsac şi mi l-am aruncat pe umăr, înainte să-mi încalţ ghetele şi să-mi îndes pe cap pălăria lui Dexan. Nu ştiu, dar haide!

El şi-a apucat cu dinţii săculeţul de catifea şi a sărit pe umărul meu.

Am străbătut în fugă coridorul şi am luat-o spre scări cât am putut de repede, străduindu-mă din răsputeri să nu-i trezesc pe ceilalţi. Când am trecut pe lângă camera Seneirei, m-am oprit o clipă, întrebându-mă dacă n-ar trebui să mă strecor înăuntru şi s-o trezesc cu blândeţe ca să-i spun ceva.

— Straniu, m-a avertizat Reichis.

Bănuiesc că avea dreptate.

După ce am coborât scările şi am ieşit pe uşa din spate, am găsit-o pe Ferius stând rezemată de calul ei, cu braţele încrucişate la piept. Din ţigara ei de trestie se ridica o dâră de fum spre cerul

înstelat.

— Chiar aveai de gând să pleci fără mine? am întrebat-o.

Ea nu mi-a răspuns, doar a arătat cu capul spre grajd, unde un alt cal era înşeuat şi gata de plecare.

Reichis s-a apropiat agale şi a sărit pe spinarea calului, pregătindu-se să îşi ocupe locul preferat în partea din faţă a şeii şi avertizându-l printre dinţi pe bietul animal, spunându-i că ar face bine să nu îl hurduce.

Eu am ezitat şi am aruncat o privire peste umăr la casa mare şi albă a Seneirei, gândindu-mă la promisiunea de mâncare bună şi preamărire pe care le-ar fi adus dimineaţa. Şi mai important, mă atrăgea oferta tatălui ei referitoare la o viaţă în cadrul Academiei. Aş fi avut un acoperiş deasupra capului, şansa de a studia şi un scop care m-ar fi făcut să mă simt mai nobil: Kellen, apărătorul Academiei. Fie, voi găsi o altă denumire, altădată!

Ferius ce avea de oferit? Drumuri lungi şi şerpuitoare şi misticismul întortocheat al ţinuturilor de hotar; o viaţă grea şi un viitor nesigur; nicio promisiune referitoare la ce voi fi sau ce voi deveni. Alegerea ar fi trebuit să fie una uşoară şi, cu toate acestea, nu era. Poate pentru că Ferius îmi salvase viaţa de nenumărate ori sau pentru că începeam să-i înţeleg lecţiile caraghioase despre dans, muzică şi fandoseală. Dar cel mai mult, nu voiam să-mi iau rămas-bun, deoarece, nebună cum era, Ferius Parfax era cea mai ciudată şi mai îndrăzneaţă persoană din câte cunoscusem

vreodată şi dacă rămâneam în urmă, eram mai convins ca niciodată că nu voi mai cunoaşte vreodată pe cineva ca ea.

Ca şi când mi-ar fi simţit nehotărârea, Ferius şi-a aruncat ţigara pe jos, a stins-o cu călcâiul, apoi a încălecat pe cal. Eu m-am apropiat de al meu şi m-am holbat la el.

— Ei? l-am întrebat pe Reichis. Crezi c-ar trebui s-o urmăm în iad?

— Chiar nu îmi pasă, a bolborosit el, cuibărindu-şi capul între încreţiturile membranelor sale subţiri şi blănoase dintre labele din faţă şi cele din spate. Vreau să dorm.

Ferius se pusese deja în mişcare, aşa că mi-am pus piciorul în scăriţă şi m-am săltat în şa.

Când am ajuns-o din urmă pe drumul ce ieşea din oraş, am întrebat-o:

— De ce trebuie să plecăm în toiul nopţii? Oamenii aceia voiau să organizeze o paradă în cinstea noastră sau ceva de genul.

Ea a continuat să privească în faţă.

— Serios? Şi cum ar fi fost?

— Nu ştiu, am bombănit eu. Nimeni n-a mai organizat o paradă în cinstea mea până acum. Cred că am fi aclamaţi şi lăudaţi de o mulţime de oameni. Tatăl Seneirei mi-a spus că celor care fac fapte bune pentru Academie li se înmânează o placă sau o sculptură comemorativă.

Pe buzele ei a înflorit un rânjet.

— După cum îmi spui tu… pare şi mai plictisitor decât credeam.

— Cum rămâne cu Seneira? Nu ne-am luat

rămas-bun unul de la celălalt!

Părea a fi un contraargument verosimil. De ce ai pleca înainte să lămureşti lucrurile cu cineva la care ţii?

— Care au fost ultimele cuvinte pe care ţi le-a spus? m-a întrebat Ferius.

Am căzut pe gânduri o clipă.

— Cred că mi-a spus: „Eşti o persoană mai bună decât crezi”.

— Da. Puştiule, mie mi se pare că sunt nişte cuvinte de despărţire destul de bune.

Acest adevăr simplu m-a învăluit precum o noapte rece, în care te simţi singur. Seneira avea toată viaţa înaintea ei; o aştepta un viitor plin de oameni de calitate şi importanţi, de misiuni diplomatice şi acorduri comerciale vitale. Va apărea cineva în viaţa ei care nu va fi un proscris rătăcitor Jan’Tep, cu o recompensă pusă pe capul lui şi cu un blestem pe ochiul stâng. Cineva alături de care să se bucure de o viaţă normală. Cineva diferit de mine.

Seneira *îşi luase* rămas-bun.

— Şi-apoi, a continuat Ferius, chiar vrei să cari în desagi o afurisită de placă comemorativă până în Gitabria?

— Gitabria? Mă simţeam inconfortabil doar rostind cuvântul. Era un loc periculos. Acolo mergem?

— Acolo merg *eu,* puştiule! În jurnalul lui Dexan scria că majoritatea studenţilor de la Academie care s-au întors acasă cu afurisiţii ăia de viermi în ochi proveneau de acolo. Puştii aceia

trebuie vindecaţi înainte ca aceia care au celelalte jumătăţi să le folosească în trucurile lor magice. Ar fi bine să pun capăt acestor copilării înainte să devină o problemă. În cele din urmă, ea s-a întors spre mine. Ai chef să dezlănţui iadul cu mine?

Trucuri. Copilării. Problemă. Ea făcea să pară totul a fi nimic mai mult decât o gâlceavă între copii, când, de fapt, situaţia era mult mai gravă: un consorţiu între cei mai periculoşi magi Jan’Tep care aveau un plan ce putea afecta întreg continentul şi mijloacele să îi nimicească pe toţi cei care le stăteau în cale.

Ferius continua să mă privească, deşi caii noştri înaintau liniştiţi la pas pe drumul prăfuit, aşteptând un răspuns.

— Ei bine, puştiule? Te-ai hotărât ce vrei să te faci când vei fi mare?

În spatele acestor cuvinte superficiale se afla întrebarea care nu îmi dădea pace încă de când fugisem din ţinuturile Jan’Tep. Nu îmi doream decât să scap de oamenii care îmi voiau moartea, să găsesc un loc unde să mă simt în siguranţă şi o cale pe care să o pot urma fără să mai îmi fie teamă. Mai mult decât orice, îmi doream să mi se spună cine eram şi ce voi deveni. Când mi-am coborât privirea, am fost surprins când l-am văzut pe Reichis privindu-mă cu ochi mari, aşteptând.

— Toată viaţa mea mi-am dorit să fiu mag Jan’Tep, la fel ca mama şi tata, am răspuns eu. Să-mi petrec zilele învăţând şi creând vrăji noi împreună cu semenii mei, poate chiar să devin maestru mag într-o bună zi. Visul acesta s-a

destrămat demult, nu-i aşa?

— Cred că da, a spus Ferius.

— Şi, probabil, nu voi fi niciun Argosi sadea aşa ca tine, nu?

— Asta depinde de tine… Ea a ezitat o clipă, apoi a spus. Dar cred că nu.

— Dexan a fost singurul vrăjitor pe care l-am cunoscut, iar el s-a dovedit a fi un mincinos şi un hoţ.

— Hei! a mârâit Reichis. Nu insulta mincinoşii şi hoţii!

Calul şi-a scuturat capul, fiind cât pe ce să-l azvârle pe Reichis, care a început să-i cârâie la ureche nişte ameninţări destul de neplăcute. Brusc, calul s-a dat în spate, însă eu am apucat să mă ţin bine în şa. Reichis însă s-a rostogolit pe pământ, iar calul s-a oprit şi a aşteptat liniştit ca pisica-veveriţă să îşi reia locul. Din câte îmi dădeam seama, erau stabilite anumite reguli.

Privirea mi-a fost atrasă de nisip, unde cuarţul era atât de curat, încât în el se reflecta cerul nopţii de deasupra noastră ca o hartă uriaşă de stele; un număr infinit de lumini, fiecare dintre ele era o călăuză spre o altă destinaţie şi niciuna dintre ele nu îmi cerea să o urmez în detrimentul celorlalte.

— Cred că o parte din mine va fi întotdeauna Jan’Tep, am spus eu într-un final, chiar dacă ei nu vor să fie parte din mine. Am simţit cum apăsarea din piept începea să se ridice. Cred că o parte din mine va fi şi Argosi. Altminteri, cum voi reuşi să ţin pasul cu lecţiile de dans?

Ferius a zâmbit şi şi-a adus calul mai aproape

de al meu.

— O să scot şi un muzician bunicel din tine. Ea a desfăcut cureaua chitarei pe care o purta pe spate şi mi-a dat-o mie. Haide, puştiule, cântă-ne ceva înălţător!

Eu mă zgâiam la chitară.

— Cum? Nu m-ai învăţat să cânt la ea.

— Asta pentru că speram să te descurci singur.

Am lăsat hăţurile din mâini şi am zdrăngănit câteva corzi, aşa cum o văzusem făcând pe Ferius. Sunetul care a rezultat a fost destul de îngrozitor, însă eu nu m-am lăsat bătut.

— Cred că voi rămâne şi vrăjitor, având în vedere că oamenii se încăpăţânează să mă omoare.

Ea a încuviinţat din cap.

— Mi se pare corect.

Eram pe punctul să încerc să cânt din nou la chitară, când am simţit o bătaie uşoară pe genunchi. Mi-am coborât privirea la Reichis, a cărui expresie mă avertiza clar că voi da de bucluc.

— Mda, am concluzionat eu. Probabil că va trebui să învăţ cum să fiu şi pisică-veveriţă.

— Te cred şi eu, a spus el, ghemuindu-se ca să se pregătească de somn. Dacă voi lăsa lucrurile în seama voastră, idioţilor, ne vom risca vieţile în continuare şi n-o să ne alegem cu nimic.

— Ce spune? m-a întrebat Ferius.

După ce i-am tradus, ea a spus:

— Ei bine, nu chiar cu nimic. Kellen s-a ales cu o pălărie nouă.

Reichis şi-a deschis un ochi şi s-a uitat la mine,

apoi şi l-a închis la loc.

— Presupun că *este* o pălărie mişto.

Am călărit încet, dar fără oprire toată noaptea, cu stelele deasupra noastră şi cu nisipul strălucitor sub picioare. Eu zdrăngăneam corzile chitarei în timp ce cântam pe rând – chiar şi Reichis. Inventam cântece absurde despre aventurile noastre, uneori încurajându-ne unul pe celălalt, alteori, ca atunci când Ferius a cântat în şoaptă o baladă pentru Reichis – despre un tânăr pe care nu îl cunoşteam, dar a cărui moarte mi-a provocat durere în suflet – am plâns, aproape ca şi când aş fi fost o fiinţă umană modestă. De cele mai multe ori însă, râdeam de încercările noastre, deoarece, dacă stăteam să ne gândim mai bine, noi trei trebuie să fi fost cea mai ciudată adunătură de nebuni care străbătuse ţinutul celor Şapte Nisipuri. La un moment dat, în timpul acelei nopţi lungi de cântece, râsete şi lacrimi, m-am regăsit.

Numele meu este Kellen Argos. Eu sunt „Calea cerului infinit”.

Mulţumiri

Scrierea celei de-a doua cărţi din serie poate fi un drum periculos pentru orice autor, plin de curse şi de capcane ascunse. Din fericire pentru mine, câţiva rătăcitori Argosi amabili m-au ajutat să nu mă abat de la drum.

Calea tunetului

Scriitorii sunt mereu întrebaţi de unde le vin

ideile, la care noi răspundem ceva de genul: „Ăăă… de peste tot… adică… eu, doar… Următoarea întrebare, vă rog!” Cu toate acestea, chiar mai important decât a avea o idee este să-i dai contur. Eu fac acest lucru vorbind despre ideile mele cu următorii experţi:

- scumpa şi înţeleaptă mea soţie, Christina de Castell;
- coautorul meu ocazional şi asul într-ale naraţiunii, Eric Torin;
- prietena şi tovarăşa mea de călătorie pe drumurile lungi ale scrierii de romane, Kim Tough.

Calea apei

Aşa, acum că am notat ideile şi am scris o ciornă, care este următorul pas? Cum pot schimba subtil (sau nu chiar atât de subtil) firul poveştii ca să o fac mai interesantă? Nu există un ghid al scriitorilor, prin urmare trebuie să ceri sfaturi pe parcurs. Le sunt recunoscător următoarelor persoane vizionare pentru înţelepciunea şi sfaturile lor:

- editorul meu, Felicity Johnson, care nu îmi spune niciodată ce să fac, deşi, cumva, sunt aproape convins că ajung să fac exact cum crede ea;
- publicistul meu, Jane Harris, care, pe lângă faptul că a găsit titlul pentru cea de-a treia carte, m-a convins să îngădui puţin romantism în viaţa bietului Kellen;
- expertul în dramaturgie, care are un ochi extrem de pătrunzător, Jim Hull de la narrativefirst.com;
- mereu entuziasmata (şi, uneori, criminala)

întruchipare omenească a pisicii-veveriţă, Nazia Khatun;
- Simone Hay, cea perspicace şi sensibilă. Promit să adaug mai multe încăierări în următoarea carte!

Calea pietrei

Este ciudat cum toate detaliile mărunte dintr-un manuscris prind contur ca prin magie – devenind ceva permanent – atunci când acesta ajunge în mâinile potrivite. Recunoştinţa mea faţă de:

- Talya Baker, pentru că m-a ajutat să-mi conturez proza încâlcită în propoziţii coerente;
- Melissa Hyde, care a depistat nu doar greşeli de ortografie, ci şi lacune în intrigă;
- Sam Hadley, pentru ilustraţiile sale excepţionale (şi pentru că mi-a arătat cum arată, de fapt, Seneira!);
- Nich Stearn, care nu face doar copertele frumoase, ci şi procesul extrem de amuzant;
- Jamie Taylor, pentru că a pus cap la cap cartea pe care acum voi o ţineţi în mâini.

Calea vântului

Unul dintre cele mai triste adevăruri din lumea editorială este acela că multe cărţi nu sunt citite pentru că, pur şi simplu, cititorii nu află despre ele. Din fericire pentru mine, nişte campioni au depus toate eforturile pentru a aduce *Duelul vrăjilor* în atenţia cititorilor:

- impresara mea minunată, Heather Adams (şi

soţul ei aproape la fel de minunat, Mike Bryan);

- Mark Smith, care este îndrăzneţ, neînfricat, şi încă îmi datorează un avion privat;
- Annabel Robinson, Sophie Goodfellow şi restul echipei FMcM, care au aprins focul, la propriu, la lansarea cărţii *Duelul vrăjilor.*
- Nemaipomenita echipă de vânzări de la Bonnier Zaffre, care cu siguranţă s-au săturat să spună: „Ei bine, seamănă oarecum cu un western, atâta doar că există magie în loc de pistolari… dar există o pisică-veveriţă vorbitoare. Ce este o pisică-veveriţă, întrebaţi? Ei bine…”
- dacă citiţi cartea aceasta în altă limbă decât în engleză, atunci să ştiţi că un traducător sclipitor a fost obligat să-mi transforme proza incoerentă într-o exprimare elegantă în limba voastră.
- Desigur, cartea nu ar fi ajuns niciodată la ei, dacă nu ar fi fost Ruth Logan şi Ilaria Tarasconi, care i-au convins pe publiciştii din multe ţări să se transforme ei înşişi în vrăjitori.
- Recenzori, bloggeri şi librari, care au fost mulţi şi foarte amabili şi care au făcut eforturi deosebite pentru a citi cartea, s-au grăbit să respecte termenul-limită pentru tipărire şi pentru publicare pe internet şi le-au făcut cunoştinţă cititorilor cu Kellen, Ferius şi Reichis. Fie ca toţi să aveţi o pisică-veveriţă într-o bună zi!

Calea cerului infinit

Desigur, adevărata magie a unei cărţi se întâmplă doar atunci când cititorii îşi fac timp să o citească, să se minuneze şi să le facă vrăji

prietenilor şi familiei, inspirându-i să o citească şi ei. Doar prin împărtăşirea trăirilor şi a entuziasmului, cartea prinde cu adevărat viaţă, iar celor care vă faceţi timp pentru asta, vă sunt profund recunoscător.

Dacă doriţi să îmi scrieţi, o puteţi face accesând pagina web www.decastell.com sau să mă urmăriţi pe Twitter @decastell.

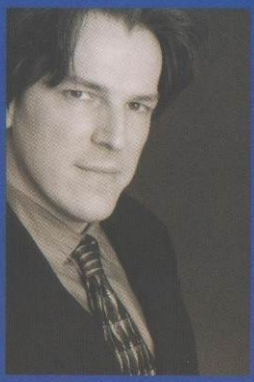

Recent licențiat în arheologie, SEBASTIEN DE CASTELL a realizat la doar patru ore după ce a început să lucreze pe un șantier arheologic că, de fapt, nu este deloc atras de acest domeniu și a hotărât să pornească în căutarea unei vieți pline de aventuri. În peregrinările sale, a participat la turnee muzicale, a regizat dueluri pentru spectacole de teatru și a proiectat experiențe interactive pe internet. În 2014, a fost nominalizat în cadrul Goodreads Choice Award cu romanul său de debut, *Traitor's Blade*, la categoria Best Fantasy, obținând, totodată, Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor debutant, Premiul Gemmell Morningstar pentru cel mai bun debut și The French Prix Imaginales pentru cea mai bună scriere din literatura străină.
Locuiește în Vancouver, Canada, alături de soția sa și de două animale de companie.
Duelul vrăjilor este prima sa serie de ficțiune pentru tinerii cititori.

Foto autor: Pink Monkey Studios

MAGIA ESTE ÎNȘELĂTOARE

ISBN 978-606-006-163-2
9 786060 061632
www.rao.ro